

Tiểu Hoa Nhài Lâm Nhập Cạm Bẫy

Contents

Tiểu Hoa Nhài Lâm Nhập Cạm Bẫy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	28
6. Chương 6	30
7. Chương 7	33
8. Chương 8	38
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49

Tiểu Hoa Nhài Lâm Nhập Cạm Bẫy

Giới thiệu

Thể loại: Oan gia đầu, 20+, HEConvert: meoconlunarEdit: Tiểu Mặc TửBeta: FanyNam nhân này c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-hoa-nhai-lam-nhap-cam-bay>

1. Chương 1

Nhà các nàng rất nghèo từ nhỏ đến lớn, tỷ tỷ luôn không ngừng nói cho nàng một câu này.

Bởi vì phụ thân nàng cái gì cũng không biết, chỉ biết chi, hồ, giả, (*) dã thư sinh yếu đuối, tay không thể cầm, vai không thể gánh, càng không phải nói kiếm tiền nuôi gia đình.

chi, hồ, giả, (*):dung trong văn ngôn ý những từ này khi người ta ngâm thơ hay đối đáp.

Về phần nương, sau khi hạ sinh nàng vì sinh khó mà chết, cho nên có thể nói tỷ tỷ lớn hơn nàng năm tuổi là người nuôi lớn nàng, tỷ như mẫu thân, cho nên lời nói của tỷ tỷ, nàng đều nghe.

Hơn nữa tỷ tỷ phụ giúp cho sinh kế của gia đình, thực cố gắng kiếm tiền nuôi sống nàng cùng thư sinh vô dụng như phụ thân, cho nên Viên Tiểu Nhi đối tỷ tỷ là thực sùng bái.

Bởi vậy, lời nói của tỷ tỷ chính là thánh chỉ.

Thánh chỉ thứ nhất là nhìn thấy nguy hiểm phải tránh, không cần mang mấy thứ hỗn tạp về nhà. Động vật có thể đem trở về ăn, về phần người, bởi vì trong nhà nghèo túng, không có tiền cứu người không quen biết, nếu gặp được coi như cái gì cũng chưa nhìn đến!

Viên Tiểu Nhi thực ngoan, lời nói của tỷ tỷ nàng đều nhớ rõ, cũng thực cố gắng thi hành theo.

Bởi vậy, khi nàng lên núi hái rau dại, trên đường gặp được người đang đánh nhau, nàng lập tức tỉnh táo trốn đi, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, bịt lỗ tai, làm cho chính mình cái gì cũng đều nghe không được.

Tuy rằng nàng rõ ràng sợ phát run, cũng sợ tới mức mau khóc, nhưng nàng đây chịu đựng sợ hãi, ngoan ngoãn trốn hảo, thậm chí ở trong lòng không ngừng mặc niệm làm ơn! Trăm ngàn không cần phát hiện nàng, nàng cũng không muốn gặp tai họa muốn về nhà nhìn đến tỷ tỷ cùng phụ thân.

Ô..... Nàng như thế nào lại xui như vậy, chính là lên núi tìm xem có rau dại hay không, như thế nào lại gặp gỡ loại sự tình này? Ô ô..... Nàng không muốn chết!

Cẩn cánh môi, Viên Tiểu Nhi sợ hãi trắng phát run, lỗ tai bịt quá chặt chẽ, sợ hãi lại khẩn trương lui vào trong bụi cỏ.

Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy bốn phía giống như bình tĩnh trở lại, mới chậm rãi buông hai tay đang bịt lỗ tai.

Bốn phía im ắng, không có thanh âm..... Đã xong sao?

Khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, Viên Tiểu Nhi chậm rãi đứng dậy, hai chân không ngừng run, thiếu chút nữa chân mềm đến đứng dậy không được. Nàng gắt gao ôm cái rễ trúc trong lòng chậm rãi thò đầu ra.....

“A..... Ô!” Nàng vươn tay bịt miệng, ngừng thét lên tiếng chơi tai, mở to mắt ra, nhìn thi thể phía trước.

Mùi máu tươi vờn vào chớp mũi làm cho nàng thật muốn nôn, nước mắt nhẹ nhàng thi nhau rơi xuống.

Thở sâu, nàng chậm rãi đi đến hướng thi thể. Không trả lời, hẳn là đã chết đi?

Đứng ở trước thi thể nàng mới nghĩ như vậy, một cái tay máu chảy đầm đìa phút chốc bắt lấy chân của nàng.

“Oa ” Nàng rốt cuộc nhìn không được lên tiếng kêu to “Tránh ra không nên đụng ta a ”

Nàng khóc hô dùng sức đá chân, muốn bỏ ra cái tay kia.

“Tiểu, tiểu cô nương.....” Thanh âm đứt quãng mỏng manh phát ra “Người, người đừng sợ..... Ta

Nghe được có thanh âm, Viên Tiểu Nhi phút chốc có lên tiếng, trừng mắt kia cổ thi thể.

“Người, người còn sống?” Nàng nhẹ nhàng thở ra. May mắn không phải là thi biến (*).

“Tiểu, tiểu cô nương.....” Thanh âm suy yếu cho nàng đáp án, nam nhân chậm rãi nâng lên mặt đầy máu, ánh mắt vẫn đục nhìn nàng.

“Đại, đại thúc, người có khỏe không?” Nuốt nuốt nước miếng, Viên Tiểu Nhi ngồi xổm xuống thân, nhìn đến trên người đại thúc có vết thương thật to đến nho nhỏ, kia không ngừng chảy ra máu, có điều là biểu tình cầu xin, và làm cho trong lòng nàng có dự cảm không hề tốt.

Quả nhiên.....

“Tiểu cô nương..... Có thể hay không phiền toái người..... Một chuyện.....” Nam nhân khó khăn thở dốc, đưa ra yêu cầu.

“Không thể!” Viên Tiểu Nhi không chút nghĩ ngợi liền nhanh chóng cự tuyệt, nghĩ thôi cũng biết người bị đuổi giết nhất định là có đại phiền toái, nàng mới không nghĩ đem người phiền toái mang về nhà.

Tỷ tỷ cùng nàng nói qua, yêu cầu của người trước khi chết, chết cũng không thể đáp ứng, bởi vì kia tuyệt đối là phiền toái.

“Ta phải đi, đại thúc chính người bảo trọng.” Viên Tiểu Nhi không muốn nghe bất cứ loại yêu cầu nào, nhanh chóng xoay người, nam nhân lại mở miệng.

“Tàng, tàng bảo đồ.....”

Phía sau truyền đến lời nói suy yếu vô lực, Viên Tiểu Nhi sửng sốt lên, tâm cũng thật to nhảy lên

Tàng bảo đồ?! Kia..... Đó không phải là bạc sao?

Nghe được có bạc, nàng liền chần chờ. Từ nhỏ bị tỷ tỷ giáo dưỡng, nàng biết bạc rất trọng yếu, phi thường phi thường trọng yếu, trọng yếu đến nàng vừa nghe đến hai chữ “Bạc” ánh mắt sẽ tỏa sáng.

“Cầu, cầu người.....” Nam nhân khó khăn đem ngọc bội trên cổ nhỏ xuống, cường thế nhét vào trong tay Viên Tiểu Nhi.

“Ngọc bội..... Giao..... Minh trang.....” Chưa kịp nói hoàn chỉnh, nam nhân ngạnh khẩu khí, nhắm mắt lại, không còn có hô hấp.

“Này! Này! Đại thúc.....” Viên Tiểu Nhi ngây ngẩn cả người, nhìn đến đại thúc không còn khí, lại nhìn ngọc bội trên tay.

Ngọc bội nho nhỏ, không thể nào thu hút, nhan sắc thực đậm, vừa thấy sẽ không cảm thấy là cái loại bảo vật khiến người ngạc nhiên nào cả.

Không phải nói tàng bảo đồ sao? Đại thúc đưa nàng một cái ngọc bội một chút cũng không đáng giá là làm sao?

Không đúng! Viên Tiểu Nhi trừng lớn mắt “Xong rồi!”

Nàng cầm ngọc bội, cầm đồ của người chết, còn nghe được cái di ngôn không minh bạch kia...

Mặc kệ “Minh trang” là cái gì đi chăng nữa, dù sao nhất định là chuyện phiền toái, nếu bị tỷ tỷ biết, nàng nhất định sẽ bị chết thực thảm!

Làm sao bây giờ? Nàng muốn đem ngọc bội vứt bỏ, làm như chuyện gì cũng chưa phát sinh sao?

Nhưng là tàng bảo đồ..... Bà

Tuy rằng không biết ngọc bội này có quan hệ gì đó, nhưng nếu như trong lời nói kia là cùng bạc có quan hệ, vậy vứt bỏ không phải thực đáng tiếc sao?

Viên Tiểu Nhi cắn môi, khi đan do dự, lại nghe thấy phía trước truyền đến tiếng người.

Nàng cả kinh, sợ lại là đám sát hại đại thúc trở về, nếu như bị bọn họ nhìn đến, vậy thì mạng nhỏ của nàng nhất định khó giữ được!

Khẩn trương làm cho nàng không rảnh tự hỏi, theo bản năng đem ngọc bội bỏ vào trong lòng, ôm rối trúc chạy nhanh mà đi.

Chỉ chốc lát sau, một gã hắc y thăm dò đi vào trước thi thể, cung kính đối một gã thân nam tử y phục đen nói: “Thiếu chủ, tìm được Lưu tổng quản!”

Nam tử nhìn thi thể, tuần mi nhắm lại.

“Thiếu chủ, thi thể bên cạnh có này.” Thám tử đưa tay dâng lên khăn tay trắng đưa cho hắn.

Nam tử tiếp nhận khăn tay, nhìn đến góc khăn tay có thêu đóa hoa nhài, ngón cái khẽ vuốt quá đóa hoa nhài kia, trầm ngâm một cái.

Thuộc hạ bên cạnh không dám quấy rầy, đứng im lặng.

Một hồi lâu, nam tử mới mở miệng “Đem Lưu tổng quản mang về trang an táng thật tốt.”

Về phần này khăn tay.....

Hắn quay đầu nhìn thành trấn ở dưới núi, ngón tay tiếp tục vỗ về hoa nhài thêu trên đó, một cổ hương hoa nhài thoảng nhiên từ khăn lan tỏa ra

“Phải người đến thành trấn phía dưới điều tra xem, có người nào đã từng lên ngọn núi này.” Hắn nghĩ ngợi bộn bề hẳn là không bị cướp đi, mà là Lưu tổng quản đã giao cho người khác.

Nếu hắn không đoán sai, là chủ nhân của chiếc khăn tay này.

Con người đen thâm trầm híp lại, nam nhân khẽ cười.

Xa xa, Viên Tiểu Nhi đang vội vàng chạy đi, bất giác rung mình một cái, dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn về phía sau một cái. Không biết vì sao, trong lòng nàng mơ hồ dâng lên một loại dự cảm không tốt....

Mấy ngày nay Hoan Hỉ thành đột nhiên trở nên thực náo nhiệt, không giải thích được có rất nhiều võ lâm nhân sĩ, càng không ngừng dừng chân đi vào trong thành.

Người tới đều có đủ hạng người, tràn đầy hai gian khách sạn trong thành, thậm chí còn có người cùng các hộ gia đình trong thành tá túc.

Loại tình huống khác thường này làm cho cư dân trong thành hoảng sợ, nhưng mà vừa sợ hãi lại tò mò, nơi nơi khe khẽ xì xào bàn tán, đàm luận với nhau.

Kỳ quái, rốt cuộc là ra chuyện gì? Như thế nào đột nhiên có nhiều nhân sĩ võ lâm chạy vào thành?

Viên Tiểu Nhi ngoan ngoãn ngồi ở quầy trước quầy sách nhà mình, nháy mắt to, chậm rãi cắn bánh bao trên tay, một đôi mắt to linh hoạt nhanh như chớp nhìn vài tên lưng hùm vai gấu, xem ra lại thêm một bọn đại hán không dễ chọc đi vào trong thành.

Đếm, đây là khuôn mặt thứ năm mươi ba mà sáng nay đếm được, xem ra không cần vài ngày, người trong thành hẳn là sẽ chật ních đi?

Viên Tiểu Nhi một bên cắn bánh bao, vừa nghĩ, đôi mắt to chớp chớp, nhìn qua nhìn lại nhóm nhân sĩ giang hồ, nàng thật sự tò mò đầy mình, rất muốn xông lên phía trước hỏi: “Rốt cuộc các người đến trong thành là làm gì? Là có chuyện gì đã xảy ra ở trong thành sao?”

Nhưng mà nàng không dám.

Hơn nữa nàng cũng không cho rằng bọn họ sẽ ngoan ngoãn giảng cho nàng nghe, nếu nói không khéo, rất có khả năng nàng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Nói giỡn! Những người đó thoát nhìn đều là hung thần ác sát, vừa thấy đã biết không dễ chọc; Hơn nữa gần nhất mấy ngày nay không khí trong thành căng thẳng đến không thở được, những người giang hồ động này động một chút đều dùng ánh mắt chém giết.

Nếu một lời không hợp, tránh không khỏi một trận ẩu đả, việc gặp máu là khó tránh khỏi, may mắn là việc đại loạn này chưa có dẫn đến tai nạn chết người, bằng không liền thật sự khủng bố.

Cho nên Viên Tiểu Nhi cho dù tò mò như thế nào đi nữa, cũng không dám hỏi, hơn nữa gần đây tỷ tỷ cũng bề bộn nhiều việc, việc làm của tỷ tỷ đương nhiên là đề tài bất quá của tuần này rồi. (Giống như báo chí thời nay)

Không hiểu nhiều người giang hồ đến đây như vậy, nhất định là c tin tức cực lớn, gần đây tỷ tỷ chính là tra chuyện này, phải có tin tức; thư tứ mới có thể xuất ra, người trong thành mới có thể đến mua, đến lúc đó các nàng mới có ngân lượng trắng bóng.

Mấy ngày nay, người trong thành không ngừng tới hỏi các nàng có phải hay không tra được tin tức gì từ các nhân sĩ giang hồ, sẽ chờ mua thư tứ bát quái của các.

Ai! Yêu thích bát quái thật sự là thiên tính của người nha! Nghĩ đến này, Viên Tiểu Nhi không khỏi lắc đầu. (Bát quái: là báo lá cải, là đề tài được mọi người đưa ra để 8, còn được gọi là nhiều chuyện)

“Tiểu Nhi, người đang làm bầm cái gì?”

Hoa Hỉ Nhi phẩy phẩy quạt hoa đào, quần áo đỏ tươi xiêm y lụa mỏng, mặt mày như họa, bộ dáng xinh đẹp, rước lấy rất nhiều ánh mắt của mọi người, nhưng nàng sớm có thói quen, chân rất nhanh đi tới quầy, liếc mắt nhìn Viên Tiểu Nhi ở quầy sau lưng bầm bầm.

“Không có a!” Cẩn miếng bánh bao cuối cùng, Viên Tiểu Nhi vỗ vỗ tay, tay vụng trộm chỉ vào cửa thành “Hỉ Nhi tỷ tỷ, người xem, đây là người thứ sáu người ba của buổi sáng này.”

Lại một đám người giang hồ vào thành!

Hoa Hỉ Nhi liếc nhìn lũ người giang hồ một cái, lại nhìn đến thư tứ một vòng “Viên Nhật Sơ đâu? Lại chạy đi lấy tin tức?”

“Đúng a! Không thể được chạy tới nhiều người giang hồ như vậy, đây là lần đầu tiên, mọi người đều tò mò gần chết, tin tức lớn như vậy, tỷ tỷ đương nhiên muốn đi thám thính ra.” Viên Tiểu Nhi mở to mắt, nói xong, vừa nói đến tỷ tỷ nhà mình, mâu nhi đều sáng rực lên.

Trên đời này, người nàng sùng bái nhất chính là tỷ tỷ!

Nhìn đến cặp mắt tỏa sáng kia, Hoa Hỉ Nhi nhìn cũng đã quen, đỉnh quạt hoa đào khẽ gõ nhẹ cái trán bạch ngọc của Viên Tiểu Nhi “Người a! Vừa nói đến Viên Nhật Sơ liền lộ ra vẻ mặt sùng bái, cẩn thận bị nữ nhân kia bán đi.”

“Mới sẽ không! Tỷ tỷ thương ta như vậy, tỷ mới không làm chuyện này!” Viên Tiểu Nhi bĩu môi đẩy cây quạt ra, xoa cái trán ửng đỏ.

“Hừ! Cái này thì không đảm bảo đâu.” Hoa Hỉ Nhi gọi lên cánh môi, mắt đẹp khôn khéo nhìn một vòng, hạ giọng “Tiểu Nhi, người biết vì sao nhiều người giang hồ đột nhiên đến trong thành chứ?”

“Không biết.” Viên Tiểu Nhi lắc đầu, xem vẻ mặt thần bí của Hoa Hỉ Nhi, cùng hề hề biểu tình, cũng đi theo nheo mắt lại, hạ giọng “Hỉ Nhi tỷ tỷ, chẳng lẽ người biết?”

“Đúng vậy.” Phe phẩy quạt hoa đào, Hoa Hỉ Nhi cười đến nên ý.

“Là cái gì? Là cái gì?” Vừa nghe đã có tin tức bát quái, Viên Tiểu Nhi chạy nhanh truy vấn, mâu nhi hưng phấn tỏa sáng, hai má bạch ngọc dường như cũng đỏ lên.

Buôn chuyện là thiên tính của con người! Hơn nữa tin tức này có thể bán, đến lúc đó có ngân lượng trắng bóng, nàng nghĩ đến tâm liền nở hoa.

“Hừ!” Hoa Hỉ Nhi ôm lấy cười, mặt quạt nhẹ nhàng lướt qua hai má của Viên Tiểu Nhi, mặt chậm rãi tới gần nàng “Tiểu Nhi, người muốn biết a.....”

“Ừ!” Viên Tiểu Nhi dùng sức gật đầu, mặt phấn nộn, đôi mắt tròn tròn, bộ dáng đáng yêu làm cho Hoa Hỉ Nhi cực kỳ yêu thích, càng muốn đụng nàng.

“Tiểu Nhi, người thật đáng yêu.” Chắc chắn! Khuôn mặt trắng nõn, phấn nộn kia làm cho người ta rất muốn cắn một ngụm.....

“Hoa Hỉ Nhi, người cách xa Tiểu Nhi một chút cho ta!” Thanh âm lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến.

“Chắc! Người không có việc gì làm sao về sớm đến như vậy? Ta còn không chơi đã đâu!” Hoa Hỉ Nhi tức giận trừng mắt nhìn Viên Nhật Sơ.

Ai! Trình Giảo Kim đến đây, cũng không phải là lần đầu tiên.

“Tỉ!” Vừa thấy đến Viên Nhật Sơ, Viên Tiểu Nhi lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười.

“Tỉ đã về rồi!

“Tiểu Nhi, tỉ không phải cùng muội nói qua, gặp nữ nhân này cách xa ra một chút sao?” Bằng không, không cẩn thận sẽ bị ăn luôn cũng không biết!

“Nhưng là Hỉ Nhi tỷ tỷ nói nàng biết vì sao mấy ngày nay lại có nhiều người giang hồ vào thành nha!” Chớp con mắt to, Viên Tiểu Nhi chạy nhanh giải thích.

“Nga?” Viên Nhật Sơ nhìn về hướng Hoa Hỉ Nhi, ánh mắt có điểm hoài nghi.

“Ánh mắt kia của ngươi là ý gì? Ta giống như là sẽ hù người sao?” Hoa Hỉ Nhi phe phẩy quạt hoa đào, liếc mắt nhìn Viên Nhật Sơ.

“Ngươi đúng là như thế!” Viên Nhật Sơ không chút nghĩ ngợi lập tức trả lời.

“Khụ!” Hoa Hỉ Nhi trừng mắt nhìn Viên Nhật Sơ, cây quạt khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Viên Tiểu Nhi một chút “Tiểu Nhi, so với tỷ tỷ ngươi, vẫn là ngươi đáng yêu hơn! Xem ngươi đáng yêu như vậy, ta liền nói cho ngươi tin tức ta vừa mới nghe được ở tửu lâu.”

“Cái gì? Cái gì?” Viên Tiểu Nhi chạy nhanh truy vấn.

“Ta vừa mới ở Long Đằng tửu lâu không cẩn thận nghe được vài cái người giang hồ nói chuyện, hình như là nói tới đây tìm cái gì bảo tàng.....” Hoa Hỉ Nhi phe phẩy cây quạt nhẹ giọng n

“Bảo tàng?” Viên Nhật Sơ nhíu mày.

Viên Tiểu Nhi cũng đi theo sững sốt, trong óc đột nhiên hiện lên một cái trí nhớ xa xôi.

“Nghe nói bảo tàng ở tòa sơn của thành sau..... Còn có cái gì tàng bảo đồ..... Ngay tại trong thành chúng ta, đám người kia chính là đang tìm tàng bảo đồ.....”

Tàng bảo đồ?!

“A!” Viên Tiểu Nhi kinh hô, “Khối ngọc kia.....”

Lời còn chưa dứt, Viên Nhật Sơ nhanh tay bịt miệng nàng.

“Làm sao vậy?” ánh mắt Hoa Hỉ Nhi trở nên sâu sắc nhận thấy hai người có điểm không thích hợp.

Viên Nhật Sơ không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trầm xuống, vẻ mặt ngưng trọng; Mà Viên Tiểu Nhi đã trắng cả mặt, mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra.

Nàng nghĩ tới! Cái đại thúc chết thảm kia, còn có khối ngọc bội trước khi hấn chết, lúc này đang ở trong lòng nàng.....

“Tỉ, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Viên Tiểu Nhi hé ra khuôn mặt khốn khổ, khẩn trương nhìn Viên Nhật Sơ, tay nhỏ bé nắm chặt một khối ngọc bội không tầm thường chút nào.

Nhìn ngọc bội, mặt của nàng càng khổ.

Nàng sớm đã quên chuyện này!

Một năm trước, nàng gặp được một cái đại thúc bị người đuổi giết, đại thúc trước khi chết cho nàng khối ngọc bội này, nói ra một ít lời nói không rõ ràng cho lắm, nàng căn bản nghe không hiểu.

Sau lại, có mấy cái người đến hỏi người trong thành ngày đó có phải hay không có người đã lên núi, may mắn thay người trong thành tuy rằng thích buồn chuyện, bất quá cũng như người một nhà, hướng chỉ, Hoan Hỉ thành cái gì không có, ác thể lực là có nhiều nhất.

Vừa vặn tỷ tỷ nàng Viên Nhật Sơ chính là ác thể lực thứ nhất, cho nên, cho dù có người biết người lên núi ngày đó chính là nàng cũng không ai dám nói ra, bởi vậy làm cho nàng tránh được một kiếp.

Chính vì chuyện này, nàng bị tỷ tỷ chửi bới một chút, chỉ tại nàng nghe được có tàng bảo đồ, lập tức liền như bị ma quỷ ám, tự nhiên lại đem phiền toái mang về

May mắn lúc ấy bình yên tránh được một kiếp, nàng cũng nhẹ nhàng thở ra, hơn nữa thời gian lâu dần, nàng sớm đem chuyện này quên sạch.

Không nghĩ tới, gần đây nhiều người giang hồ vào thành, lại là vì tàng bảo đồ, làm cho nàng nhớ tới chuyện một năm trước, còn có khối ngọc bội này.....

Nhìn ngọc bội trong tay, Viên Tiểu Nhi mím cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương hề hề nhìn Viên Nhật Sơ.

Viên Nhật Sơ không nói chuyện, chính là mím môi nhìn khối ngọc bội kia.

“Chắc chắc, không phải người nói cho ta biết khối ngọc bội này chính là cái tàng bảo đồ kia chứ?” Hoa Hỉ Nhi một bên không cho là đúng nhìn ngọc bội.

“Ta cũng không tin tưởng nha! Khối ngọc bội này thoát nhìn tuyệt đối không chút thu hút, hơn nữa căn bản không có đồ nha! Nhưng là cái đại thúc kia chính là nhét khối ngọc bội này cho ta.” Viên Tiểu Nhi cũng hiểu được rất kỳ quái, nàng thậm chí hoài nghi đại thúc kia có phải hay không lừa nàng.

“Bất quá mặc kệ là thật là giả, võ lâm nhân sĩ vì tàng bảo đồ cùng bảo tàng mà đến, nếu cho bọn họ biết tàng bảo đồ ở trên người Tiểu Nhi.....” Hoa Hỉ Nhi dừng lại không nói.

“Hắn, bọn họ sẽ giết ta sao?” Viên Tiểu Nhi kinh hoảng

“Không chỉ muốn đi! Nói xui một chút sẽ giết chết cả nhà các người.” Hoa Hỉ Nhi nhún nhún vai, nói một cách = nhẹ nhàng bình thản.

“A!” Viên Tiểu Nhi nghe được toàn thân như nhũn ra, quang quác quang quác kêu to (giống gà quá =)))
“Không cần! Ta không muốn chết! Ta cũng không muốn tỷ tỷ chết, không cần cha chết.....”

“Tiểu Nhi, cầm miệng!” Viên Nhật Sơ xoa cái trán khẽ quát một tiếng “Hoa Hỉ Nhi, người không cần dọa Tiểu Nhi.”

“Ha ha, ai bảo chơi rất vui!” Hoa Hỉ Nhi hì hì cười. Ai bảo Viên Tiểu Nhi phản ứng trực tiếp như vậy, thật sự là đáng yêu.

“Ô..... Tỷ tỷ, người nói làm sao bây giờ?” Viên Tiểu Nhi cầm lấy ống tay áo Viên Nhật Sơ, mở to ánh mắt hồng hồng, bắt lực nhìn nàng.

“Đừng hoảng hốt, để cho ta nghĩ cách.” Viên Nhật Sơ xoa nhẹ đầu muối muối, cúi đầu trầm tư.

“Các người lúc trước làm sao không vứt bỏ ngọc bội này? Vì sao biết rõ là phiền toái vẫn còn muốn lưu trữ?” Hoa Hỉ Nhi khó hiểu hỏi.

Viên gia tỷ muội cùng nhau nhìn nàng một cái, chính ánh nhìn này làm cho nàng tức khắc sáng tỏ, khoe miệng khẽ run, tức giận nhẹ gắt một tiếng “Khư! Cho dù sợ phiền toái, các người vẫn là đối với bảo tàng kia tâm động, phải không?” Đôi tỷ muội này, mặc kệ lớn hay nhỏ, đều yêu tiền giống như nh

“Bởi vì..... Bảo tàng nha! Nguyên núi* cũng chỉ toàn là vàng bạc châu báu nha!” Viên Tiểu Nhi nhỏ giọng nói, tuy rằng sợ hãi, có thể tưởng tượng đến kim quang lờ lờ hoàng kim, đôi mắt vẫn là tỏa sáng.

(*Vàng bạc trông chất lên nhau)

“Cẩn thận vì tiền mất mạng, các người không thấy bọn nhân sĩ võ lâm bên ngoài sao? Bộ dáng người người cũng đều không tốt chộc, các người làm sao thắng nổi người ta?” Hoa Hỉ Nhi hừ lạnh.

“Đúng là vậy.....” Viên Tiểu Nhi cúi đầu, nghĩ đến võ lâm nhân sĩ kia, người lại lớn, quyền đầu* lại thô, một quyền có thể đánh chết nàng.

(Nắm đấm)

Nghĩ vậy, nàng không khỏi sợ run cả người.

“Vậy thì.....Phải làm sao bây giờ?” Viên Tiểu Nhi nâng mắt bắt lực ngắm hai người, cuối cùng tầm mắt đặt ở trên người Viên Nhật Sơ.

“Nhật Sơ, người nói nên làm cái gì bây giờ?” Hoa Hỉ Nhi cũng nhìn về phía Viên Nhật Sơ.

Viên Nhật Sơ híp lại mắt đẹp, đầu ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, một hồi lâu, cánh môi mới chậm rãi gợi lên một chút ý cười “Đơn giản! Phát hành ra tàng bảo đồ không phải rồi sao?”

“Cái gì?!” Hoa Hỉ Nhi nghe được sững sốt.

“Nhưng là tử, chúng ta không có tàng bảo đồ?” Viên Tiểu Nhi cũng vẻ mặt khó hiểu.

“Ngọc bội của không phải đúng rồi sao?” Viên Nhật Sơ chỉ vào ngọc bội trên tay Viên Tiểu Nhi “Dem ngọc bội phác họa, vẽ ra, rồi bán ra, bọn họ muốn tàng bảo đồ, chúng ta liền cho bọn hắn, mỗi người đều có, xem bọn hắn tự xử như thế nào!”

“Hơn nữa có thể kiếm một khoản tiền lớn!” Viên Tiểu Nhi sáng tỏ vỗ tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nở lên nụ cười. “Muốn tàng bảo đồ, phải mua thư tứ từ chúng ta”

“Đúng vậy.” Viên Nhật Sơ gật đầu.

“Ông trời! Ngay cả tiền này các người cũng muốn kiếm” Hoa Hỉ Nhi bất lực không còn lời nào để nói “Vậy thì nếu có người hỏi đến, hình này từ đâu đến, các người làm sao trả lời?”

Viên Tiểu Nhi nháy mắt to, gờ lên một chút vô tội lại hồn nhiên tươi cười. “Bát quái thôi! Luôn truyền đến truyền đi, đồ này cũng là do chúng ta trong lúc đó vô ý biết được, tin hay không thì tùy họ!” Nàng cười đến vô tà, nhưng đôi mắt lại nhanh như chớp chuyển, hiện lên một chút xảo hoạt.

Thư tứ tuy rằng là do tỷ tỷ quản lý, bất quá chương quây là nàng nga! Mà nàng chính là dựa vào này nụ cười hồn nhiên không tỳ vết này, làm cho liên can bị các nàng đà tin tức cũng không có cách trách oán nàng.

Cũng không có người đối với sự tươi cười kia tức giận được!

Nghĩ đến lại sẽ có ngân lượng tiến vào túi, lại có thể giải quyết vấn đề khó giải, Viên Tiểu Nhi cười đến ánh mắt đều nheo lại.

n, nhất định sẽ không có việc gì! Nàng ngây thơ tin tưởng như vậy.

*

Ô..... Không có việc gì mới có quý!

“Các người muốn làm gì?” Chân Viên Tiểu Nhi không ngừng lui về sau, mà phía sau cũng hết đường lui, chỉ còn có bức tường.

Nàng đã không thể lui, kinh hoảng lùi về góc tường, sợ hãi nhìn hai gã đại hán đang hướng tới nàng.

“Nói! Tàng bảo đồ này, là từ đâu đến?” Một gã đại hán gờ ra tờ giấy, hung tợn ép hỏi.

“Ta..... Ta nói a, liền do bát quái* mà đến a! Tin hay không tin tùy các người nha!” Viên Tiểu Nhi lấp bắp, cầm lệ sợ hãi

(*buôn chuyện)

Ô..... Nàng sai lầm rồi! Võ lâm nhân sĩ căn bản không giải quyết tốt như vậy!

Ngay từ đầu, thư tứ có ghi tin tức tàng bảo đồ được phát ra quả thật đã kiếm được rất nhiều tiền lời, một đám người vội vã lên núi lấy bảo tàng.

Nhưng vài ngày qua đi, tìm tìm không thấy bảo vật, bọn họ nóng nảy, bắt đầu truy vấn nàng là tàng bảo đồ từ đâu mà đến, cùng với ngọc bội rơi xuống.

Một đám người ở bên ngoài quán tranh chấp, vì ngọc bội, đánh đánh giết giết túi bụi, nàng sợ tới mức đều hoảng.

Cố tình, tỷ tỷ lại tạm thời xa nhà, đem quán giao cho nàng quản lý, gặp chuyện không may do nàng phụ trách, nếu quán bị sụp đổ, nhất định nàng sẽ bị tỷ tỷ lột da! (Này thì ham tiền)

Nhưng là..... Nàng không biết phải xử lý như thế nào!

Võ lâm nhân sĩ đều cậy mạnh, chạm một cái liền đánh tới đánh lui, dọa cho nàng sợ muốn chết!

Mấy ngày nay nàng đều trốn ở nhà, căn bản không dám ra cửa, hôm nay nhà lại thiếu thức ăn, làm nàng đói chết khiếp, mới xuất môn mua chút đồ ăn, không nghĩ tới bị bắt đi!

Ô..... Làm sao có thể xui như vậy!

“Nói láo! Tin tức do các người phát ra, các người sao lại không biết? Ngọc bội đâu? Ở trên người người có phải hay không? Mau giao ra đây!” Đại hán đưa đao hướng gần tới Viên Tiểu Nhi.

“Oa! Đại ca, cẩn thận đao của người! Không cần quơ loạn! Nếu quơ đến ta thì phải làm sao bây giờ?” Viên Tiểu Nhi oa oa kêu to, bị ánh đao trắng muốt làm sợ tới mức chân mềm.

“Tiểu Oa Nhi, nếu không muốn chết, đem ngọc bội giao ra đây, nói cách khác.....” Đại hán cười lạnh, đại đao chậm rãi đụng tới nàng.

“Oa! Cái gì ngọc bội? Ta không biết!” Viên Tiểu Nhi phát run rẩy, nhìn chằm chằm cây đao kia.

Hay nói giỡn! Nếu nàng thực sự đem ngọc bội giao ra, mạng nhất định cũng không còn, nàng cũng không phải ngu ngốc, hủy thi diệt tích, nàng sẽ không hiểu sao?

Nhưng...Nếu không giao ra, bọn họ nhất định sẽ thương tổn nàng, ô..... Làm sao bây giờ? Nàng rất sợ!

Thấy nàng cứng rắn cãi lại, đại hán lạnh giọng nở nụ cười “Tiểu Oa Nhi, xem ra người là tự tìm lấy, hừ! Xem bộ dạng người cũng không tệ lắm, hay là muốn đại gia ta cho người sung sướng một chút, người mới bằng lòng nói a

Đại hán cùng đồng lõa liếc mắt nhìn nhau, dăm thanh nở nụ cười.

Viên Tiểu Nhi sợ hãi thân mình phát run, đối với ánh mắt dâm uế của đại hán cảm thấy kinh hãi, nàng co rút thân mình một cách nhanh chóng “Người..... Các người không cần làm xằng bậy nga!”

“Hắc hắc.....” Hai gã đại hán chậm rãi nói đại lưng, không có hảo ý nhìn Viên Tiểu Nhi.

“Người, các người không phải muốn ngọc bội sao? Ta..... Ta cho các người.....” Viên Tiểu Nhi thanh âm run rẩy, thân mình chậm rãi ngồi xổm xuống “Không, không cần lại đây.....”

“Hừ! Chờ đại gia trước thích, lại lấy ngọc bội sau cũng không muộn a! Người nói, ai muốn lên trước..... A!” Lời còn chưa dứt, một đoàn cát hướng ánh mắt bọn họ.

“Chết đi!” Viên Tiểu Nhi nắm lên hạt cát hướng tới ánh mắt bọn họ dùng sức vẩy tới, thân mình lưu loát hướng tới ánh sáng giữa hai người đại hán, nhanh chóng chạy đi.

“Chết tiệt đồ đàn bà thôi!” Hai gã đại hán rống giận, bước nhanh đuổi theo.

“A!” Dù sao cũng không phải người luyện võ, Viên Tiểu Nhi lập tức bị đuổi theo, nàng thét chói tai, khi sắp bị họ nắm lại, đột nhiên đụng vào Âm bức tường.

“Oa!” Đột nhiên bị va chạm làm cho thân mình nàng không xong mà văng ra một chút, mà đại hán phía sau cũng vừa mới đuổi tới.

“Đàn bà thôi, xem người có thể chạy đi đâu!”

“Cứu ta!” Viên Tiểu Nhi theo bản năng hướng tới người trước mặt, sốt ruột cầu cứu. “Cầu cầu người, cứu cứu ta.....”

“Xú tiểu tử, khuyên người đừng nhiều quần chuyện..... Ách!” Lời còn chưa dứt, hai gã đại hán rút cuộc chưa nói xong “Ba!” một tiếng thân thể ngã xuống đất.

Viên Tiểu Nhi nhìn sững sốt. Phát sinh chuyện gì?

Nàng xem mấy đại hán ngã ở đất, còn chưa sờ tới họ, nàng bị nam nhân bị nàng giữ lại mở miệng nói “Ngọc bội ở người trên người sao?”

Cái gì?! Viên Tiểu Nhi cả kinh. Không thể nào? Người này cũng muốn ngọc bội?

Nghĩ tới đây, theo bản năng nàng muốn chạy trốn, nhưng trên gáy lại truyền tới một chút đau đớn, thân mình nàng mềm nhũn, ngã vào trong lòng nam nhân, trước khi hôn mê, chỉ thấy được một đôi mắt đen thâm trầm bình tĩnh

Đáng chết! Nàng cầu cứu nhầm người

2. Chương 2

Nhìn nàng thức dậy thật đáng yêu! Xông xáo giống oa nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, ngũ quan tinh tế, ngay cả vóc dáng cũng đều nhỏ nhắn, giống như hoa tai ngọc trong suốt thật là muốn b

túi.

Bất quá, cá tính thật ra rất cừ.....

Tư Lập Thân vừa nghĩ đến cảnh tượng mới thấy, bạc môi hơi hơi gợi lên, con ngươi đen thâm thúy xẹt qua một chút hứng thú.

Hắn quan sát nàng mấy ngày nay! Cặp mắt to linh hoạt luôn chuyển nhanh như chớp, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào lại hồn nhiên, cái miệng nhỏ nhắn giống như dính đường, bảo sao đám người giang hồ không đối với nàng nổi thú tính, khiến cho đầu choáng váng, não căng lên, hoàn toàn quên mất đi mục đích lúc ban đầu của bọn họ.

Nhưng mà sự tiến thoái lưỡng nan của nàng chỉ hữu hiệu ngay lúc đầu mà thôi, nàng quá ngây thơ rồi! Làm sao mà có thể dễ dàng điều khiển lũ nhân sĩ giang hồ?

Nàng chẳng lẽ không biết đến, vì bảo tàng, người tham lam sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào sao!

Quả nhiên, vài ngày đi qua, tình huống càng ngày càng không thể cứu vãn, sự tươi cười hồn nhiên không hề hữu dụng, lời của nàng căn bản không có người nghe lọt lỗ tai, mỗi người đều muốn là bản đồ cùng ngọc bội, ai sẽ để ý nàng nói

Vì thế, hắn nhìn biểu tình của nàng từ ngọt ngào chuyển sang kích động, luống cuống không biết nên làm thế nào mới phải; Mà ngay lúc này đại tỉ khôn khéo của nàng cũng rời khỏi nhà, liền đem hết mọi phiền phức quảng cho nàng.

Cái nữ nhân kêu Viên Nhật Sơ kia thật đúng là sẽ yên tam sao? Sẽ không sợ tiểu cừu hồn nhiên này bị đám sói hoang tham lam nuốt sạch sẽ sao?

Mà nàng, biết tình huống càng lúc càng xấu, đóng luôn quán thư tứ, núp đi, hắn xem nàng né được vài ngày, xác nhận không còn lương thực mới vụng trộm chuẩn ra.

Không nghĩ tới mới chuẩn, đã bị hai gã đại hán kia bắt được, thậm chí bị buộc đến địa phương xa xôi, không thể cầu người nào cứu.

Bất quá, nàng tuy rằng sợ hãi, nhưng mồm kia vẫn chưa từng ngừng lại, vẫn oa oa kêu to, cặp mâu nhi kia tuy rằng kinh hoảng, nhưng cũng biết cảnh giác, tìm kiếm thời cơ tự tạo cho mình con đường sống.

Đáng tiếc..... Hừ dừng vô mưu*!

(*Có sức mà không có trí)

Nếu không phải hắn vẫn đi theo ở phía sau, nàng sớm bị hai nam nhân kia bắt được, còn có thể an ổn nằm ở ngủ trên giường như vậy sao

Ngón tay thon dài khẽ vuốt quá hai má nhuyễn nộn, như ôn ngọc cùng khuôn mặt nhỏ nhắn không tỳ vết, cái miệng nhỏ nhắn đang khép lại, cổ mùi hương hoa nhài thản nhiên đang tản ra không trung...

Hoa nhài..... Đôi mâu Tư Lập Thân sâu sắc, nghĩ đến một món đồ.

“Ngô.....” Viên Tiểu Nhi hừ nhẹ một tiếng, mắt hững chập lấy ngón tay đang để ở trên tóc mình, hàm hồ lầu bầu “Tỉ..... Không cần như vậy..... Sẽ ngứa.....”

Nàng cong lên cái miệng nhỏ nhắn, chậm rãi mở mắt ra, nghĩ đến nhất định là khuôn mặt xinh đẹp tức giận của tỷ tỷ, nào ngờ ánh vào mi mắt chính là khuôn mặt tuấn nhã nam tính.

Viên Tiểu Nhi sững sốt, đầu óc chưa có thanh tỉnh, ngây ngốc nhìn khuôn mặt kia.

Mặt đẹp dưới tuấn mi là đôi ngươi đen thâm trầm, thâm thúy tới độ người nhìn đến cũng bị hút vào, làm cho ngực nàng không tự giác căng phồng.

Mũi thẳng tắn, bạc môi mỏng, lúc này bờ môi của khuôn mặt đẹp kia tựa tiểu phi tiểu nãi nâng lên một độ cong, quần áo màu đen huyền bao vây lấy thân hình cao to, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất ôn nhã, xem ra rất vô hại. (Mà thật ra là rất vô hại, há há)

Nàng trừng mắt nhìn, ngây ngốc mở miệng “Tỉ, ngươi làm sao có thể biến thành nam nhân? Hơn nữa còn nhìn rất đẹp, bộ dạng một chút cũng không giống như người bình thường chút nào nha!

Tư Lập Thân nhú mày, tươi cười càng sâu, trong con ngươi đen càng lộ ra hứng thú càng đậm “Đương nhiên không giống, bởi vì ta không phải Viên Nhật Sơ.”

Nha? Viên Tiểu Nhi lại sững sốt “A!” Nàng nghĩ tới, trợn mắt to tròn lên, hoàn toàn thanh tỉnh “Ngươi, ngươi.....”

Hai mắt này.....Chính là trước khi nàng hôn mê đã nhìn thấy!

“Tĩnh ngữ?” Gặp cặp viên mâu kia dần dần thanh minh, một bộ dáng đại ngộ bừng tỉnh, biểu tình phong phú thực đáng yêu.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Viên Tiểu Nhi ôm chần lui về sau, mắt to nhìn bốn phía “Này, đây là làm sao? Ngươi đánh ta bất tỉnh, mang ta đến đây là để làm gì? Nói cho ngươi biết nga! Ngọc bội không ở trên người ta, nếu ngươi dám đối với ta làm điều xằng bậy, ta cam đoan cả đời ngươi sẽ không chiếm được ngọc bội!”

Nàng một bên tra hô nói, mắt to một bên cảnh giác nhìn hấn.

Lời nói dài như râu chuối kia, còn có cặp mắt to tròn đang trợn lên, hai má nhỏ phồng lên, đều làm cho Tư Lập Thân cảm thấy đáng yêu, hấn ôm lấy cười, không trả lời lời của nàng, ngược lại xuất ra một cái khăn tay.

“Đây là của nàng sao?” Khăn tay tuyết trắng –trắng noãn sạch sẽ, nhìn ra được hấn đã bảo toàn rất kỹ, dưới góc còn thêu một đ

Viên Tiểu Nhi sợ run một cái, như thế nào hấn có khăn tay của nàng? Nàng hướng đến góc mà nàng thường có thói quen thêu lên đoá hoa nhài, thêu pháp kia...Đúng là của nàng!

“Không phải.” Nàng lắc đầu, “Kia không phải của ta.”

Nói đùa! Nàng như thế nào có thể thừa nhận, trời biết hấn là ở đâu lấy được?

“Phải không?” Tư Lập Thân nhú mày, khi này nàng xem tới khăn tay, trong đôi mắt hiện lên tia kinh ngạc đã báo cho biết hấn đáp án, mà phủ nhận của nàng đã ở trong dự đoán của hấn.

“Khăn tay này là do một năm trước ta ở sau ngọn núi của Hoan Hỉ thành mà phát hiện” Hấn vỗ về lên đoá hoa nhài trên khăn tay, nhẹ giọng nói.

Một năm trước? Viên Tiểu Nhi nghe được cả kinh, không tự chủ được dùng sức nuốt nuốt nước miếng.

“Hơn nữa, là ở thi thể của Lưu tổng quản phát hiện.” Tư Lập Thân chú ý đến phản ứng Viên Tiểu Nhi, một tia giả dối xẹt qua con ngươi đen.

Lưu tổng quản? Sẽ không phải là cái đại thúc kia chứ?

Viên Tiểu Nhi ở trong lòng thầm nghĩ, cũng không dám hé răng, một đôi mâu nhi bị kinh hoảng bay tới thối đi.

Ông trời! Hắn cùng nàng nói cái này là muốn làm sao? Là đang hoài nghi nàng giết đại thúc sao? Không thể nào?

Nàng ở trong lòng rỗng, mâu nhi càng hoảng.

Đem phản ứng của nàng thu vào trong mắt, con ngươi đen của Tư Lập Thân nheo lại, che giấu sự thâm trầm trong đáy mắt, mở miệng tiếp tục nói: “Một năm trước, Lưu tổng quản theo lời nói của ta ra ngoài làm việc, lại không biết tại sao, mọi người lại đồn trên người hắn có tàng bảo đồ, cái thứ mà mọi người ai cũng muốn đoạt, cuối cùng hắn bị đuổi giết, ta tuy rằng cố gắng đuổi tới, lại vẫn là chậm một bước.”

“Vậy, vậy thì như thế nào? Người nói cho ta biết làm cái gì? Người giết Lưu tổng quản cũng không phải là ta!” Viên Tiểu Nhi ngắc đầu, chột dạ lại vô tội nhìn Tư Lập Thân.

“Ta chỉ là muốn nói, căn bản không có tàng bảo đồ, cũng không có bảo tàng thứ này.” Tư Lập Thân mỉm cười, nâng lên con ngươi đen, mâu quang thâm trầm chợt lóe rồi biến mất, khuôn mặt anh tuấn môi nhếch lên nụ cười, chân thành nhìn Viên Tiểu Nhi.

“Người nói cho ta cũng vô dụng, người đi cùng mấy người nhân sĩ giang hồ mà nói đi!” Hừ, hắn tưởng nàng rất dễ lừa sao? Nàng mới sẽ không mắc mưu dễ dàng như vậy đâu!

Nếu thực không có bảo tàng, sao ngay từ đầu gặp gỡ, hắn đã hỏi nàng ngọc bội có phải hay không ở trên người nàng? Còn đánh nàng bất tỉnh, đem nàng mang đến đây

Nếu không có bảo tàng, không tàng bảo đồ, hắn sẽ làm loại sự tình này sao?

Mâu quang lóe lên, Tư Lập Thân cười đến càng nheo nhẽ càng vô hại. “Kỳ thật, bảo tàng cùng tàng bảo đồ tin tức là ta thả đi.”

“Nha?” Lời nói của hắn làm cho nàng sửng sốt.

“Bởi vì ta muốn khỏi ngọc bội kia, người có biết vì sao không?” Leo lên giường, hắn chậm rãi tới gần nàng, thân hình thon dài chậm rãi đi tới.

“Này! Nói chuyện thì cứ nói, không cần phải đi tới gần như vậy...” Vì hắn tới gần làm cho Viên Tiểu Nhi vừa sợ lại hoảng, hơi thở thuộc loại của hắn phất tới nàng, nóng cháy làm cho hô hấp nàng có điểm không xong.

“Bởi vì..... Ai lấy được khỏi ngọc bội kia sẽ là thê tử tương lai của ta.” Tư Lập Thân phóng thấp giọng, hơi thở -thở ra phất lên mặt của Viên Tiểu Nhi mặt, kia da mặt mỏng manh trắng nõn lập tức đều ửng đỏ lên.

Viên Tiểu Nhi bị mùi nam nhân kề sát như vậy liền biến thành mặt đỏ tim đập, cả người đều nhanh hôn mê, lại nghe đến lời nói của hắn, lập tức sửng sốt.

“Gạt người! Đại thúc kia trước khi chết rõ ràng nói cho ta nghe là tàng bảo..... Ngộ!” Lời còn chưa dứt, nàng mau chóng bịt miệng, mắt to trừng lấy hắn.

Xong rồi! Nàng đã nói hệt.

Cặp mắt đang nhìn lấy lấy lập tức nổi lên một ý cười vừa lòng, khuôn mặt tuấn mỹ gợi lên chút tươi cười ôn hòa, làm hại nàng xem đến mồ hồ lạnh cũng ứa ra.

Cảm giác như là một con mèo bị thợ săn theo dõi, mà nàng vừa vặn giẫm lên cạm bẫy hắn thiết kế sẵn.

“Tiểu Nhi.” Tư Lập Thân vô cùng thân thiết kêu nàng, ngón tay xoa hai má trơn mềm, bạc môi tới gần bên tai của nàng “Những điều ta nói khi này, tất cả chỉ là lừa ngươi!”

Cái gì?! Viên Tiểu Nhi ánh mắt trừng lớn hơn nữa “Người.....” Nàng mở lớn miệng trừng mắt hắn, nói không ra lời.

“Ta biết ngươi sẽ không giao ra ngọc bội.” Hắn giúp nàng nói ra lời nàng muốn nói, khuôn mặt anh tuấn ôn hòa, cười đến thực ôn nhu “Nhưng mà không sao, ta cũng không vội vã muốn lấy lại ngọc bội, nhưng thật ra ngươi, một ngày không giao ra, cũng đừng hòng rời khỏi nơi này!”

Thanh âm Tư Lập Thân trầm thấp nhẹ nhàng, như một tình nhân nói nhỏ “Ta thật ra không ngại nhốt người ở đây cả đời đâu, Tiểu Tiểu Nhi đáng yêu”

“Cái gì..... Ngô!” Viên Tiểu Nhi mở miệng, còn chưa kịp nói hết, đã bị môi của Tư Lập Thân ngăn chặn, động tác đột nhiên mà tới làm cho nàng sửng sốt, hoàn toàn không kịp

Mà đầu lưỡi linh hoạt thừa dịp nàng đại ra, làm cản tiến vào đàn khẩu, giống như khiêu khích, phiên quấy trong cái miệng nhỏ ngọt ngào, chiếm lấy hơi thở mê người.

Tư Lập Thân lướt qua dừng lại, đầu lưỡi chưa hết liếm qua môi dưới “Như thế nào? Nàng vẫn ngơ ngác như vậy muốn cho ta chiếm tiện nghi của người sao?”

Nếu thế, hẳn không ngại tiếp tục, đến cái tình một đêm nóng bỏng, mùi hương của nàng thật sự cực kỳ mê người!

“Oa!” Viên Tiểu Nhi dùng sức đẩy Tư Lập Thân ra, cả kinh bịt miệng mình, trên môi còn giữ hơi thở của hắn, kia cảm giác nóng nóng, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

“Người.....” Nàng trừng mắt hắn, vừa tức vừa sợ, tức giận đến run run cả người, đôi mắt nhि đỏ, muốn mắng người, nhưng lại mắng không được. (Nhát gan ý mà)

Không biết, bộ dáng này của nàng, ngược lại càng đáng yêu làm cho người ta muốn chạm vào nàng.

Tư Lập Thân thấp giọng nở nụ cười, tiểu Oa Nhi này thật sự rất hứng thú, làm cho hắn không tự chủ muốn tiến gần ôm nàng.

“Minh chủ.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng khinh gọi.

Tư Lập Thân nhìn ra cửa phòng một chút, có điểm đáng tiếc, gọi lên khoe môi “Tiểu Tiểu Nhi, người ngoan ngoãnđợi, không nên vọng tưởng chạy đi, bằng không hậu quả chính mình phụ trách.”

Bỏ lại lời cảnh cáo, toàn thân hắn hướng tới cửa phòng mà đi, trước khi mở cửa, như là nghĩ đến cái gì đó, lại quay đầu nhìn về phía Viên Tiểu Nhi.

“Đúng rồi, ta đã quên nói cho người nghe tên của ta, ta gọi là Tư Lập Thân.”

Nghe được tên của hắn, Viên Tiểu Nhi chậm rãi mở to mắt, hắn ném choc ho nàng một cái cười tao nhã, liền rời đi, lưu lại nàng ngây ngốc ở trong phòng, sợ tới mức nói không ra lời.

“Tư, Tư Lập Thân.....” Một hồi lâu, nàng như là tìm được thanh âm chính mình, chậm rãi phun ra tên này.

Không thể nào.....

Mặt nàng lúc trắng lúc xanh, thật sự ngây dại ra. Nếu nàng nhớ không lầm, đương kim võ lâm minh chủ được mọi người trên giang hồ tôn sùng, tên hình như là kêu như vậy...

*

Tư Lập Thân, đứng đầu Tư Minh sơn trang, năm mười bảy tuổi liền kế nhiệm chủ vị, tuổi hắn còn trẻ, không những không làm cho Tư Minh sơn trang xuống dốc, mà còn thống hợp vận tải đường biển từ nam chí bắc, nắm trong tay thương cơ vận chuyển đường biển, đem Tư Minh sơn trang hướng tới bá chủ địa vị

Không chỉ có như thế, ở lúc hắn hai mươi tuổi trong cuộc đấu võ lâm minh chủ, nghe đồn võ công hắn bí hiểm, năm ấy tại cuộc đấu, đánh bại rất nhiều đối thủ, ở dưới sự tôn sùng của mọi người đi lên chức vị minh chủ, ở trước năm năm, không người nào đối với hắn dị nghị.

Nghe nói, Tư Lập Thân bộ dạng tao nhã. tuấn nhã, bên môi luôn cầm một chút ý cười ôn hòa, luôn một thân y phục màu đen, chỉ nói đến phong thái, không biết cướp đi tâm của bao nhiêu cô nương.

Nghe nói, Tư Lập Thân cá tính ôn hòa, không bạo lực, bộ dáng văn nhược không chút nào giống cái mãng phu người giang hồ, mà giống như là một vị thiếu gia tao nhã.

Nghe nói..... Một đồng nghe nói, về sự tích lớn nhỏ của Tư Lập Thân, Viên Tiểu Nhi có thể thuộc lòng, ai bảo nhà nàng là thu thập tin tức bất quá, nàng muốn không nhớ rõ cũng không được.

Nhưng là, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới cái người trong truyền thuyết kia sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng, thậm chí...Một chút phong thái của nhân vật truyền kỳ đều không có!

Cái gì cá tính ôn hòa, không bạo lực? Thí*! Một cái người không bạo lực sẽ đánh bất tỉnh một cái nữ tử yếu đuối (Tỷ mà yếu đuối @@), còn đem nàng nhốt tại trong phòng sao?

(*Một câu chửi tục; cái rắm)

Cái gì tao nhả nho nhã? Chó má! Hắn căn bản chính là háo sắc đồ tể. (Đặng đồ tể thường được chỉ là những người háo sắc)

Nghĩ đến cái hôn kia, Viên Tiểu Nhi giận đỏ mặt.

Hỗn đản kia, thừa dịp thời điểm nàng ngây ngốc khinh bạc nàng, còn nói cái gì muốn nhốt nàng ở đây cả đời? Ngày giống như chuyện vô lâm minh chủ trong truyền thuyết cá tính ôn hòa sẽ làm sao?

Mà nàng thật sự bị nhốt tại phòng ba ngày, căn bản trốn không thoát, luôn có người trông coi nàng, nàng căn bản không thể ra khỏi cửa phòng.

Ba ngày nay, hỗn đản Tư Lập Thân kia như là biến mất, ngay cả cái bóng dáng cũng chưa thấy, cứ như vậy đem nàng nhốt trong phòng.

Là như thế nào đây? Nàng thực sự sẽ trở thành thành tù phạm sao?

“Tư Lập Thân, chết tiệt!” Viên Tiểu Nhi tức giận đến đập bàn, đem bát trà trên bàn đánh ngã trên bàn, nước trà chạm rãi đổ ra.

Không được! Nàng tuyệt đối không thể bị nhốt tại nơi này, nàng muốn chạy trốn ra ngoài!

Viên Tiểu Nhi kiên quyết, nắm chặt quyền đầu nhìn về phía cửa phòng, lúc này tiểu tỷ nữ ba ngày hầu hạ nàng – Tiểu Ngọc cũng vừa vịn đẩy cửa tiến vào.

“Viên cô nương, giờ cơm trưa đã đến giờ, cô nhất định đói bụng đi?” Tiểu Ngọc nhếch môi cười, bưng cơm trưa vào cửa.

Vừa vào cửa liền nhìn đến ấm trà trên bàn, cái chén đã đổ, nước trà tích táp đi xuống, mà Viên Tiểu Nhi ngồi ở ghế mím chặt môi, không vui nhìn nàng.

Thấy thế, Tiểu Ngọc cười cười “Viên cô nương, cô phát giận cũng vô dụng, mình chủ phân phó qua, chúng ta trông kỹ cô thật tốt, không thể để cho cô trốn đi.”

Viên Tiểu Nhi nhìn Tiểu Ngọc, mắt hứng cái miệng nhỏ nhắn phụng phịu “Tư Lập Thân đâu? Hắn ở đâu? Gọi hắn tới gặp ta!”

“Mình chủ này hai ngày có việc ra cửa, có khả năng vài ngày sau mới có thể trở về, mấy ngày nay xin mời Viên cô nương ngoan ngoãn ở trong sơn trang đi!” động tác Tiểu Ngọc lưu loát lau sạch nước trên mặt bàn, mau chóng đem cơm trưa bày ra bàn.

Tư Lập đã đi? Viên Tiểu Nhi dấu đi hạnh mâu, trông mắt nhanh chóng chớp chuyển “Tiểu Ngọc tử, nơi này rốt cuộc là nơi địa phương nào? Chắc không có khả năng là Tư Minh sơn trang đi!” Nàng nhớ rõ Tư Minh sơn trang ở phía nam, cách Hoan Hỉ thành có vài trăm dặm.

“Đương nhiên không phải.” Tiểu Ngọc ha ha nở nụ cười, không nghi ngờ mà trả lời “Nơi này là tiểu trang ở Thiên Nhạc Thành do Tư Minh sơn trang mua.”

“Thì ra là thế.” Viên Tiểu Nhi sáng tỏ gật đầu. Nguyên lai nàng ở Thiên Nhạc Thành, cách Hoan Hỉ thành rất gần, chỉ cần một ngày đường trình là nàng có thể

“Đến, cô đói bụng rồi đi?” Tiểu Ngọc đem một chén cơm đưa cho Viên Tiểu Nhi.

“Cám ơn Tiểu Ngọc tử.” Viên Tiểu Nhi nở lên nụ cười thiên chân, ngoan ngoãn tiếp nhận bát cơm, nhưng sau khi Tiểu Ngọc quay người đi, nàng lập tức nhắm mắt lại, đem bát cơm đánh tới đầu Tiểu Ngọc.

“Ba!” một tiếng, Tiểu Ngọc mềm nhũn ngã xuống đất.

“Tiểu Ngọc tử?” Viên Tiểu Nhi chạy nhanh ngồi xổm xuống kiểm tra, gặp Tiểu Ngọc không có bị thương, chính là hôn mê thôi, nàng mới nhẹ nhàng thở ra “Tiểu Ngọc tử, thực xin lỗi.”

Sau khi nói lời xin lỗi, nhanh chóng cởi quần áo trên người Tiểu Ngọc, lại cởi đi y phục của chính mình, tháo bím tóc xuống, buộc thành kiểu tóc y đức Tiểu Ngọc.

Nàng đem đồ ăn đồ ra, đặt bát trống trơn về lại khay, cúi đầu, thật cẩn thận đi ra cửa phòng.

Làm ơn! Trăm ngàn không bị phát hiện.....

Viên Tiểu Nhi không ngừng mặc niệm ở trong lòng, một bên tìm xuất khẩu, sơn trang to như vậy, càng đi càng hoảng. Thời gian càng lâu, đối với nàng càng bất lợi.

“Không thể đi cửa lớn ra ngoài...Vậy cửa sau đâu? Cửa sau ở đâu?” Nàng nhanh chóng đi tìm, rốt cục cũng xuất hiện một cái cửa gỗ nhỏ.

Là cửa sau! Nàng một trận vui mừng, chạy nhanh bỏ lại khay mộc ở trên tay, mở cửa sau ra, chạy như điên mà đi ra.

Chạy đến không còn lực, nàng mới dừng lại cước bộ, thở hổn hển, quay đầu nhìn sơn trang cách nàng rất xa, đắc ý nở nụ cười.

“Hừ! Tư Lập Thân, người nghĩ bốn cô nương sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng sao? Người đừng nằm mơ, Viên Tiểu Nhi ta mới không nghe lời như vậy đâu!” (Đắc ý quá sớm ==))

Nàng mặt nhăn mày nhăn, đối với sơn trang xa xôi làm cái mặt quỷ.

Hắc hắc! Nàng phải về nhà.

Nàng xoay người, khi đang muốn tiếp tục chạy theo hướng Hoan Hỉ thành mà đi, thì một thanh âm mềm mại từ một bên truyền đến.

“Tiểu cô nương, người vừa nói người kêu là Viên Tiểu Nhi?”

Thanh âm đột nhiên tới làm cho Viên Tiểu Nhi sửng sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã diện mạo mềm mại, tiểu cô nương đáng yêu giữ lấy tươi cười nhìn nàng. Y phục sa mỏng màu đỏ của nàng để lộ ra ngực nhũ no đủ, ẩn ẩn hiện hiện, rất là mê người, mắt đẹp lại ẩn ẩn mang theo một chút tà kh

Trực giác, Viên Tiểu Nhi cảm giác được nguy hiểm “Không phải, người nghe lầm.”

“Phải không?” Yêu mị nữ tử nhíu mày, khi đang muốn hỏi lại, Viên Tiểu Nhi đột nhiên rống to.

“Xem độc phần của ta!” Nàng nhanh chóng hướng tới nữ tử rải một thứ gì đó.

“A!” Nữ tử ngẩn ra, theo bản năng nín thở, phi thân né tránh, nhưng qua một hồi lâu, căn bản không có độc phần gì cả. Nàng sửng sốt, vừa ngẩng đầu, thấy Viên Tiểu Nhi sớm trốn đi thật xa.

“Chết tiệt, tặc nha đầu!” Nữ tử tức giận đến dậm chân, nhanh chóng đuổi theo.

*

“Oa ai tới cứu mạng a ”

Viên Tiểu Nhi vừa chạy vừa kêu, thở hổn hển, chạy tới không thở nổi, nhưng ở núi rừng xa xôi, căn bản không có người cứu nàng.

Chết tiệt! Tư Lập Thân khốn kiếp kia, vì sao lại mua cái sơn trang ở tuốt trong núi rừng xa xôi làm gì? Viên Tiểu Nhi tức giận đến vừa chạy vừa mắng.

Đột nhiên, vách núi trước mặt làm cho nàng mau chóng dừng lại cước bộ, sắc mặt trắng bệch trừng mắt nhìn đoạn thâm nhai* trước mắt.

(*vực thẳm thật sâu)

“Không thể nào.....” Viên Tiểu Nhi thấp giọng, trời muốn nàng chết sao?

“Hừ! Tặc nha đầu, lần này ta xem người chạy hướng nào!” Nữ tử cũng dừng lại cước bộ, đắc ý nhìn Viên Tiểu Nhi.

Viên Tiểu Nhi quay đầu, cảnh giác nhìn nữ tử “Người..... Người đừng tới đây nga!”

“Như thế nào? Chẳng lẽ người dám nhảy xuống sao?” Nữ tử nở nụ cười, nhìn Viên Tiểu Nhi mà khinh thường.

“Ta.....” Viên Tiểu Nhi trừng mắt nhìn vực thẳm, nuốt nuốt nước miếng, mồ hôi không được tích tụ lại, sợ nói không ra lời.

“Ha ha.....” Thấy thế, nữ tử kiêu mỵ che miệng nở nụ cười “Tiểu Oa Nhi, nếu không muốn mất mạng liền ngoan ngoan đem ngọc bội giao ra đây, như vậy tỷ tỷ ta đây có thể tạm tha người một mạng.”

“Nghe người cái rắm!” Viên Tiểu Nhi trực tiếp nói “Ta cũng không tin ta giao ra ngọc bội, người sẽ thả ta một con đường! Ai chẳng biết lão thái bà nổi tiếng dụ dỗ trên giang hồ là người như thế nào, nổi danh tâm ngoan thủ lạt*, hơn nữa nhìn đến cô nương có tư sắc, càng tức giận đến nghiến răng, đem người ta chính tới sống không bằng chết.”

(*Tâm địa độc ác, giết người không gớm tay)

Khi này vừa chạy trốn, nàng nghĩ tới khẩu khí của nữ tử, làm cho nàng nhớ tới nữ ma đầu được người giang hồ đồn đãi. Nếu nàng không đoán sai, xem ra người này đúng là người mà người giang hồ đồn đãi!

Tô My nghe xong câu “Lão thái bà” kia liền chọc giận nàng “Nha đầu chết tiệt kia, bản cô nương vốn định lưu* người một mạng, nhưng người lại tự đi tìm con đường chết!”

(*giữ)

Tốt lắm, nàng đoán đúng rồi! Viên Tiểu Nhi khóc không ra nước mắt với vẻ mặt cầu xin, lần đầu tiên nàng hối hận chính mình đoán đúng như vậy, xem ra chỉ còn con đường chết chờ nàng!

“Nha đầu, khuyên người ngoan ngoan đem ngọc bội giao ra đây, bằng không như trong lời nói.....” Tô My cười lạnh lùng, chậm rãi tiếp cận nàng.

“Không, không cần lại đây nga.....” Viên Tiểu Nhi nhanh chóng lui xuống, bên lui bên để ý phía sau, xong rồi! Rốt cuộc! Tâm nàng quỳnh lên, tức giận đến rống to “Chết tiệt! Lão thái bà, người muốn ngọc bội liền đứng lại cho ta, bằng không nếu ta ngã xuống, người cái gì đều không có!”

Rống xong, chân nàng không cẩn thận đụng phải tảng đá nhỏ từ đâu nhô ra, Viên Tiểu Nhi lão đảo một cái, không cẩn thận một giẫm không!

Nàng trừng lớn mắt “Oa ”

3. Chương 3

Chết chắc rồi!

Viên Tiểu Nhi nhắm mắt lại, cắn chặt môi, kêu cũng không kêu

Tiếng gió ào ào ập vào tai, cảm giác rơi xuống làm cho nàng sợ, trái tim kịch liệt nhảy lên.

Đột nhiên, bên hông như là bị con gì bò lên, dùng sức lôi kéo đem nàng hướng lên trên.

Viên Tiểu Nhi sửng sốt, còn chưa mở mắt ra, thanh âm mang theo ý cười theo phía trên mà truyền đến.

“Tiểu Nhi, ta đã nói với nàng ngoan ngoan chờ ở trong phòng, nàng a, chính là không chịu nghe ta nói, thật là đáng đánh đòn!”

Thanh âm này.....

Viên Tiểu Nhi nhanh chóng mở mắt ra, chỉ thấy thất lưng chính mình bị một roi da cuốn chặt lấy, mà trên vách núi, Tư Lập Thân chính là cầm một chút cười, ung dung nhìn nàng.

“Tư Lập Thân?!” Nhìn đến hắn, Viên Tiểu Nhi biết chính mình được cứu rồi, nước mắt ngưng tụ ở hốc mắt đã lâu lập tức rơi xuống dưới.

“Oa! Thật đáng sợ! Người mau đỡ ta đi lên!” Nàng oa oa kêu to, nước mắt nước mũi lấm lem thành một đoàn, xem tới thật đáng thương.

Tư Lập Thân nhú mày, thấy nàng khóc, cũng không trêu chọc nàng nữa, tay khẽ dùng lực, dựa vào nội lực thâm hậu đem roi da vung hướng lên trên

“Oa!” Đột nhiên lực làm cho Viên Tiểu Nhi sợ tới mức đành chỉ tiếng khóc, cả người bị cuốn ở giữa không trung, rồi lại bắt đầu rơi xuống.

“Tư Lập Thân! Người đang làm cái gì..... Oa!” Nàng kêu to, nói còn chưa nói xong, bóng dáng thon dài nhanh chóng phi thân ôm lấy nàng, rồi hướng lên phía trên, chân nhẹ nhàng như tơ liễu mà chạm đất.

“Cứu nàng a! Như thế nào? Cứu nàng thì được gì? hay là nàng vẫn muốn tiếp tục rơi xuống vực sâu?” Sau khi nói xong, hắn thật đúng là đem nàng hướng tới vực thẳm, rồi vút xuống.

“Oa không cần!” Viên Tiểu Nhi thét chói tai, tay nhanh chóng dùng sức ôm lấy hắn “Tư Lập Thân, nếu người dám bỏ ta ra, ta chết cũng kéo người làm đệm lưng!”

Tư Lập Thân tuần mi ngả ngón, cười như không cười, khoe môi gợi lên “Tiểu Tiểu Nhi, đây là thái độ của nàng đối với ân nhân cứu mạng sao?”

“Cái gì ân nhân cứu mạng?” Viên Tiểu Nhi ngẩng đầu trừng hắn. “Lời nói như vậy mà người còn mặt mũi nói ra? Nếu không phải tại người đem ta nhốt trong sơn trang, ta cũng sẽ không liều mình trốn ra, lại càng không gặp đến cái lão yêu bà kia..... Nha? Lão yêu bà kia đâu?”

Nói đến lão yêu bà, nàng mới nghĩ đến Tô My, vừa ngẩng đầu đã thấy, Tô My đứng ở tại một chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ và nhìn chăm chăm bọn họ, khuôn mặt quyến rũ mơ hồ dẫn dắt theo một chút sợ hãi.

Ý sợ hãi?

Viên Tiểu Nhi đang nghi hoặc, Tư Lập Thân lại cười mở miệng.

“Tô tiên bối, không đuổi theo khách quý của Tư Minh sơn trang là vì lý do gì?” Tư Lập Thân nhếch môi cười, nhất phách tao nhã, bộ dáng tuấn mỹ nhã nhặn làm cho người ta dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

Khả Tô My cũng không dám khinh thường, nhìn tươi cười của Tư Lập Thân, một tia sợ hãi từ trong lòng dâng lên. Võ lâm minh chủ xưa nay thâm trầm làm cho người ta nghĩ không được ý gì đó trong đầu, càng làm cho người ta không dám khinh thường.

Nàng ngăn chặn ý sợ hãi trong lòng, tâm tư vừa chuyển, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ cười quyến rũ, mắt đẹp khinh藐, nũng nịu mở miệng.

“Tư minh chủ, người này, không phải biết rõ sao còn cố hỏi? Trên đời này ai chẳng biết bảo đồ giấu ngay tại trên người Viên Tiểu Nhi? Nhưng thật ra thanh danh như minh chủ người, cảm tình cũng đối bảo tàng có hứng thú? Hoặc là tưởng tư nuốt?”

Lời nói trào phúng làm cho Tư Lập Thân nhẹ giọng nở nụ cười, tuấn mầu khẽ giương cao, cười đến tao nhã, như thanh thanh ánh trăng giống nhau, nhưng mầu quang lợi hại lại che giấu một tia mũi nhọn lạnh lẽo.

Bạc môi tựa tiểu phi tiểu giơ lên, hắn vẻ mặt vô tội nhìn Tô My. “Tô tiên bối, ai chẳng biết ngọc bội kia là từ Tư Minh sơn trang của ta đi ra? Nói khoa trương hơn, đó vốn là gia sản nhà ta! Tiểu Tiểu Nhi, nàng nói đúng hay không?”

“Đúng đúng đúng, người nói đến rất đúng, làm ơn, người nhanh giải quyết lão yêu bà này, muốn ngọc bội hay là muốn bảo tàng, muốn cái gì đều được, ta đều cho người!”

Viên Tiểu Nhi nhanh nhẩu nói, cái gì bảo tàng, ngọc bội, nàng đều không cần! Mạng nhỏ có vẻ trọng yếu hơn, qua kinh nghiệm vài lần bị đuổi giết, nàng đều bị hù đến gần chết.

“Muốn cái gì đều được?” Tư Lập Thân đối với câu trước như tai bị điếc, thật ra một câu này gọi lên hứng thú của hắn, con người đen có chút tà tà nhìn thẳng nàng.

“Đúng! Muốn cái gì đều được!” Viên Tiểu Nhi không nghi ngờ hắn, thật mạnh gật đầu.

“Tốt lắm, đây chính là người nói.” Tư Lập Thân nhếch môi nở nụ cười, con người đen quét về phía Tô My. “Tiền bối, người thật muốn cùng ta động thủ sao?”

“Người.....” Tô My nhìn Tư Lập Thân, buông tay như vậy, nàng thật sự không cam lòng.

“Mị nhi, đừng sợ, chúng ta cùng nhau động thủ!” Đột nhiên, một giọng nam nhân vang lên, mang theo bóng người lưu loát phi thân xuất hiện tới đây.

“Không thể nào.....” Viên Tiểu Nhi chớp mắt mấy cái, nhìn âm nhu (âm hiểm) nam tử đột nhiên đi ra, thanh âm run rẩy hỏi: “Tư Lập Thân, không cần nói cho ta biết, nam nhân kia cùng một ruột với lão yêu bà, được giang hồ xưng tụng “Song ma” lão sắc phôi chứ”

“Song ma” là lão yêu quái hoành hành trên giang hồ mười năm nay, là tà phái nhân vật không ai dám chọc, hắn là không phải xui xẻo như vậy chứ, một lúc gặp được hai người!

Làm ơn! Trăm ngàn không nên đúng như suy nghĩ của nàng.....

Đáng tiếc, Tư Lập Thân nhắm mắt liếc mắt một cái. “Tình báo thư tứ bát quái của nhà nàng thật sự rất chuẩn.” Cho nên, nàng đoán đúng rồi!

“Cảm ơn khen ngợi của người!” Viên Tiểu Nhi tức giận đáp lời, sợ hãi nhìn “Song ma” “Này! Tư Lập Thân, người được không?”

Tư Lập Thân nhíu mày, tươi cười trở nên áy náy, con người đen tà nghệ hướng nàng. “Tiểu Tiểu Nhi, nàng muốn thử một chút ta “Được không” sao?”

Viên Tiểu Nhi sửng sốt, nhanh chóng hiểu được ý tứ của Tư Lập Thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên “Tư Lập Thân, người đi chết đi!” Người này hiểu hay không tình huống nguy cấp hiện tại

Thấy hai người bọn họ còn có thời gian nói giỡn, hoàn toàn không đem bọn họ để vào mắt, “Song ma” tức giận hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng tiến lên công kích.

Tư Lập Thân đôi mắt thâm thúy, ôm lấy Viên Tiểu Nhi, rất nhanh hiện lên công kích “Hai vị tiền bối đột nhiên đánh lén như vậy, tựa hồ như không đúng cho lắm?”

Hắn gọi lên một chút cười, thoải mái mà giơ roi da đánh trả, bóng dáng rất nhanh bay vút, không vì người trong lòng là gánh nặng, khuôn mặt anh tuấn vẫn chuyện trò vui vẻ.

Nhưng di động lần này lại rất nhanh, làm cho Viên Tiểu Nhi không hiểu chút võ công nào sắc mặt lập tức trắng bệch, nội lực lui tới lẫn nhau làm cho nàng khó chịu không thôi.

Nàng cắn môi, gắt gao ôm lấy Tư Lập Thân, chịu đựng không hé răng, nhưng hơi thở có chút suyễn, thấm ra mồ hôi lạnh do không thể thích ứng.

Tư Lập Thân đã nhận ra, phi thân lướt qua, trường tiên vút qua một cái rơi vào khoảng không,ôm nàng cách “Song ma” một khoảng cách, bóng dáng mới dừng lại, cúi đầu quan tâm xem nàng “Tiểu Tiểu Nhi, nàng có khỏe không?”

Viên Tiểu Nhi lắc đầu, ngón tay nhanh cầm lấy quần áo Tư Lập Thân, đầu ngón tay đều trắng bệch, môi cũng trắng bệch đi, mồ hôi lạnh thấm ra rất nhiều.

Tư Lập Thân nhíu mày “Ngoan, nàng nhịn một chút nữa.” Hắn ôn nhu nói, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên mặt nàng.

Viên Tiểu Nhi tức giận trừng mắt nhìn một cái. Nàng này không phải đang nhịn sao? Còn không dám kêu to làm cho hắn phân tâm, mà hắn còn có thời gian ở đây vô nghĩa!

Nhìn ra mắt hạnh đang lên án, Tư Lập Thân thấp giọng nở nụ cười, bàn tay to nhẹ xoa đầu nàng “Tốt lắm, còn có khí lực trừng người.

Mà lúc này, “Song ma” nhìn bộ dáng hai người vô cùng thân thiết, cả hai cùng liếc mắt một cái, nhanh chóng công kích về phía trước, hơn nữa họ đều hướng tới Viên Tiểu Nhi không hiểu chút võ công nào mà đi.

Nhìn ra tâm tư bọn họ, Tư Lập Thân mau chóng ngăn trở công kích, nhưng là khi hắn ngăn trở Tô My công kích, thì nam nhân lại tìm đến khe hở, đánh úp về phía Viên Tiểu Nhi.

Đáng chết! Hắn không thể tiếp cận gần bọn họ, bằng không sẽ làm nàng bị thương.....

Tư Lập Thân suy nghĩ sâu xa, đang muốn cách xa khoảng cách ra, “Song ma” lại sớm đoán được tâm tư của hắn, hai người hợp đấu, không cho hắn đem khoảng cách rút ra.

“Ngô!” Đột nhiên, một đạo chưởng phong đánh úp về phía Viên Tiểu Nhi, tuy rằng Tư Lập Thân đã ngăn, nhưng chưởng phong vẫn là đi đến ngực của nàng.

Viên Tiểu Nhi cắn chặt môi, nhưng máu tươi đã theo khoe miệng chảy ra.

“Tiểu Nhi!” Tư Lập Thân thấp kêu, nhất thời phân tâm “Song ma” liền lợi dụng sơ hở liên thủ hướng tới hai người.

Ngày lúc hết sức nguy cấp, Tư Lập Thân chạy nhanh bảo vệ Viên Tiểu Nhi, lấy lưng ngăn trở công kích của “Song ma”, thâm trầm chưởng phong kia làm cho hắn thét lớn một tiếng, ngực chấn động, cũng làm cho bọn họ lui ra sau một cái, thân thể Viên Tiểu Nhi bị đẩy ra giữa tảng đá của vực thẳm, rất may là cước bộ dừng lại kịp thời.

“Oa!” Viên Tiểu Nhi kinh kêu.

“Tiểu Nhi!” Tư Lập Thân chạy nhanh mới bắt được nàng.

“Tư Lập Thân!” Viên Tiểu Nhi khẩn trương nhìn Tư Lập Thân, bắt lấy tay hắn, nhưng phía sau lại truyền đến công kích thân mình Tư Lập Thân một cái không xong.

“Đáng chết!” Tư Lập Thân ngưng tụ toàn lực, dùng roi phản kích, đột nhiên phản kích tới làm cho “Song ma” phản ứng không kịp, bị roi đen đụng trúng, hai người rống một tiếng, song song ngã xuống đất.

Đến đây Tư Lập Thân cũng cảm giác ngực ứ huyết, thân mình đi theo mềm nhũn, nôn ra máu tươi.

“Tư Lập Thân!” Thấy hắn học máu, Viên Tiểu Nhi tâm hoảng hốt, tảng đá dưới chân cũng bắt đầu nứt ra, thân thể cũng đi theo “Oa ”

“Tiểu Nhi!” Tư Lập Thân sợ hãi rống.

Viên Tiểu Nhi nhanh bắt lấy Tư Lập Thân, đem hắn đi theo mà lôi kéo xuống.

Thân thể hai người liền theo đó mà đi, Viên Tiểu Nhi gắt gao ôm Tư Lập Thân, trong lòng không ngừng mắng

Đáng chết! Nàng chết cũng muốn kéo hắn làm đệm lưng!

*

Đau quá.....

Viên Tiểu Nhi chậm rãi mở mắt ra, mới vừa động một cái, liền cảm thấy xương cốt toàn thân của chính mình giống như vỡ vụn ra, đau đến không chịu được.

Mặt nàng nhăn nhó, cắn răng chịu đựng đau đớn, bên tai truyền đến tiếng nước tí tách, ánh trăng nhạt nhợt ảm ảm chiếu rọi trên mặt đất.

Đây là thế nào? Nàng nhìn sơn động xa lạ, có một trận hoảng hốt.

Nàng nhớ rõ mình cùng Tư Lập Thân rút xuống vách núi, rơi vào con sông chảy xiết nước chui vào miệng mũi làm cho nàng sặc nước thở không nổi, hơn nữa va chạm làm nàng đau, khiến cho nàng ngất đi qua.

Chuyện sau này, toàn bộ nàng cũng không biết.....

“Tư Lập Thân.....” Người khác đâu?

Khởi động thân mình, chịu đựng đau, nàng kinh hoảng ngồi dậy, chỉ thấy có một bóng dáng ngã vào cái động khẩu.

“Tư Lập Thân!” Nàng chạy nhanh về phía hắn, vừa tiếp cận hắn, nàng lập tức hô lên “Ông trời.....”

Nàng bịt miệng, sợ tới mức sanh mắt to. Miệng vết thương to nhỏ cắt qua quần áo của hắn, miệng vết thương do dính qua nước nên toàn bộ trở nên trắng, còn dính đá vụn, mau tươi sẫm động lại.

“Như thế nào nhiều vết thương như vậy.....” Viên Tiểu Nhi cắn chặt môi, bị miệng vết thương dọa đến sợ hãi. Khi cả hai cùng rớt xuống, hắn bị thương rất nặng, mà nàng một cọng lông cũng không có bị mất.

Sắc mặt trắng nhợt, nàng tựa hồ biết vì sao.....

Hắn nhất định là che chở cho nàng, toàn bộ va chạm đều do hắn đỡ lấy, những tảng đá bén nhọn nhô ra cũng toàn từ hắn chống đỡ.

Mà hắn bị thương nặng như vậy, lại còn có thể chống đỡ hết mình, tìm được cái sơn động này, nên người vô lực mà ngã vào trước cửa sơn động.

Mà nàng, trước khi rớt xuống vách núi còn gắt gao ôm hắn, nghĩ xấu là chết cũng muốn kéo theo hắn chôn cùng!

Nếu không phải nàng, hắn cũng sẽ không rớt xuống vách núi; So sánh như vậy, nàng tốt xấu

Viên Tiểu Nhi hồng hốc mắt, khổ sở nhìn hắn. “Tư Lập Thân.....” Nàng đụng nhẹ hắn một cái, rồi nhẹ nhàng đẩy ra tóc trên mắt hắn.

Khuôn mặt anh tuấn tái nhợt không hề có huyết sắc, bạc môi kia không hề nhếch môi cười lên, con ngươi đen thâm thúy nhắm chặt, như là không có hô hấp..... Viên Tiểu Nhi không khỏi một trận kinh hãi.

“Ông trời!” Nàng nhẹ nhàng di chuyển, đưa tay dựa vào gần mũi của hắn, cảm giác được còn có hô hấp rất nhỏ, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

“Ồ.....” Buông lỏng khẩu khí, nàng liền nhịn không được khóc “Không chết..... Thật tốt quá.....”

Nàng vừa khóc vừa cười, tay nhỏ bé nhẹ nhàng phụ giúp hắn.

“Tư Lập Thân..... Người có khỏe không? Người tỉnh tỉnh a!” Viên Tiểu Nhi nganht thanh, không ngừng kêu hắn.

“n.....” Tư Lập Thân chậm rãi mở mắt ra, khi ánh mắt mở ra, nhìn đến cặp hạnh mâu hồng hồng đáng thương hề hề nhìn hắn.

Liền ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế cũng rất thê thảm, toàn là bùn, lại có nước mắt, nước mũi, thật chặt vật!

Hắn nhẹ nhàng xả môi “Nàng khóc quá xấu.”

Viên Tiểu Nhi sững sốt, dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, tức giận trừng hắn “Liên quan cái rắm gì tới nhà người!” Người này, lời vừa nói ra đều là lời nói không hay.

Thấy nàng dừng lại nước mắt, bộ dạng lại khôi phục lại sức sống, Tư Lập Thân nhẹ giọng nở nụ cười, nhưng là tiếng cười này lại khê động đến miệng vết thương trên người.

“Tê ” Hắn nhịn không được nhú mày, hừ nhẹ một tiếng.

“Đau sao? Đáng đời!” Viên Tiểu Nhi tâm địa không đồng tình hừ nhẹ một tiếng, có thể thấy được Tư Lập Thân mặt mày vẫn nhăn, lại lo lắng nhìn hắn, khẩn trương toái toái nói: “Rất đau sao? Làm sao bây giờ? Người bị thương rất nặng nha! Trong cái sơn động này căn bản không có dược liệu, làm sao bây giờ.....”

“Ngừng!” Tư Lập Thân nhắm mắt lại, ngừng lại lời nói của nàng “Nàng ra bên ngoài nhìn xem có hay không có nhánh cây, nếu có, nhặt một ít trở về.”

“Nga!” Viên Tiểu Nhi ngoan ngoãn gật đầu, chạy nhanh đứng lên, chịu đựng đau đớn từ xương cốt truyền đến, đi ra ngoài động.

Thấy nàng chậm rãi rời đi, rõ ràng rất đau, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là rất quật cường, cánh môi nhếch lên, thông cổ họng một tiếng, Tư Lập Thân hơi hơi xả môi, trong lòng mềm nhũn “Thật sự là quật cường vật nhỏ!” Hắn nói nhỏ, mâu quang xẹt qua tia nhu ý.

Mà một trận choáng váng cũng theo trước mắt hắn hiện lên, hắn thở sâu, cứng rắn chống tan rã thần trí, hắn muốn thật sự ngủ một giấc, nhưng lại sợ không thể tỉnh lại được nữa.

“Tư Lập Thân, người xem! Có nhánh cây khô nha!” Chỉ chốc lát sau, ngoài động liền truyền đến tiếng hô, Viên Tiểu Nhi hưng phấn mà ôm lấy một đồng nhánh cây chạy vào.

“n!” Thấy nàng vẻ mặt vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem nhưng tươi cười thật to, mắt sáng ngời, làm cho Tư Lập Thân nhận không được cũng đi theo giờ lên khoe môi.

“Người chờ một chút nga! Ta lập tức nhóm lửa.” Buông đồng nhánh cây ra, Viên Tiểu Nhi tìm hai khối tảng đá, lưu loát phát lên lửa. Hoàn hảo nhà nàng nghèo, muốn sống thì cái gì cũng phải học, cho nên có thể tự nhóm lửa lên đối với nàng mà nói không phải việc khó.

Chỉ chốc lát sau, ánh lửa sáng lên, chiếu sáng toàn bộ sơn động.

“Người xem, có lửa rồi!” Viên Tiểu Nhi cao hứng quay đầu nhìn Tư Lập Thân, lại phát hiện sắc mặt của hắn càng tái nhợt.

“Này! Người có khỏe không?” Nàng khẩn trương nhìn hắn.

“n.....” Tư Lập Thân chống đỡ thần trí, gật đầu “Trên người ta có một con dao, nàng cầm nướng một chút.”

“Nga!” Viên Tiểu Nhi chạy nhanh động thủ theo trên người hắn lục ra một con dao, lại ở hắn trên người đụng đến một lọ dược.

“Đây là.....” Nàng mở bình ra ngửi một chút, mắt lập tức sáng lên “Là kim sang dược, thật tốt quá! Ta lập tức giúp người bồi thuốc.”

“Đợi chút!” Tư Lập Thân ngăn cản nàng “Trước đem dao nướng một chút, đem thịt thối trên miệng vết thương loại bỏ, rồi mới bồi thuốc”

“Cái gì?!” Sắc mặt Viên Tiểu Nhi trắng nhợt. “Đem thịt thối loại bỏ?”

Nàng một bên nhẹ kêu, một bên lắc đầu. “Không cần! Ta không dám.” Vừa nghĩ đến đã thấy thật là khủng khiếp, nàng không dám làm.

Tư Lập Thân thần nhiên ngắm nàng liếc mắt một cái. “Không dám phải không? Vậy thì chờ ta trọng thương chết đi, sau đó một mình nàng ở trong sơn động, không có đồ ăn, không ai tới cứu nàng, nàng chỉ có thể một người ở trong này cùng thi thể của ta, sau đó cùng chết.....”

“Oa! Không cần nói!” Viên Tiểu Nhi cầm lệ rống lên. “Ta..... Ta làm là được thôi!”

Nàng bĩu môi, đáng thương trừng mắt hắn “Trứng thối! Trên đời này như thế nào có loại trứng thối giống như người” Ác liệt

Tư Lập Thân lạnh lạnh nhíu mày. “Đúng, ta – trứng thối này còn không để ý nàng dùng ta làm đệm lưng, giúp nàng không mất cọng lông nào ngồi ở đây, mở miệng mắng ta”

Nói mấy câu liền giẫm lên tử huyệt của Viên Tiểu Nhi, nàng bị đánh bại!

Trùng mắt hắn một cái, nàng xoay người dùng lửa nướng dao nhỏ. “Hỗn đản! Ta nhất định phải làm cho người đau đến kêu oa oa, đại hỗn đản!”

Nghe tiếng mắng của nàng, Tư Lập Thân khẽ cười, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, một mỗi làm cho hắn rút cuộc chống đỡ không được, cơn mệt mỏi dần dần đánh úp lại.

Hắn vô lực kháng cự, cũng nghe không thấy nàng kinh hoảng vừa khóc lại kêu.....

*

Khi tỉnh lại, miệng vết thương trên người đã không còn đau như ban nãy.

Tư Lập Thân sửng sốt, vừa cúi đầu, chỉ thấy vết thương chính mình trên người đã xử lý tốt, trên người còn quần quít một mảnh vải bị xé ra.

Hắn nâng mắt, chỉ thấy thiên hạ kiều nhỏ (kiều mỹ+nhỏ nhắn) nằm ở kế bên đông lửa, chỉ mặc một cái áo màu trắng, nặng nề ngủ ở bên cạnh.

Tay nhỏ bé nắm chặt hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ mím lại, trên gương mặt còn giữ chút thản nhiên, nước mắt chưa khô.

Ánh lửa chiếu ánh vào, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hiện lên làn da trắng nõn, tinh tế đến không tỳ vết, hô hấp nhọt nhọt, một cổ hương thơm hoa nhài thản nhiên từ người nàng lặng lẽ tỏa ra.

Mâu quang hắn phóng ra nhu tình, bàn tay to nhẹ nhàng cầm lấy tay tuyết trắng mềm mại

Y phục màu trắng đơn độc ở dưới ánh lửa che giấu không được những đường cong mê người, áo lót màu anh đào ẩn ẩn lộ ra, buộc vòng quanh độ cong mê người. Con người đen chuyển thâm, tay hắn nhẹ nhàng đem nàng kéo vào trong lòng.

“n.....” Nàng lẩm bẩm một tiếng, phát ra tiếng mết mội, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ cọ trong ngực của hắn, miệng hô nhẹ, càng ngủ càng sâu.

Tiểu vật nhỏ không có phòng bị!

Bạc môi nhẹ mím lại, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng “Tiểu Tiểu Nhi, nàng ngủ không có phòng bị như vậy, không sợ bị ta ăn sao?”

Hắn nói nhỏ, đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi phấn nộn, nhẹ nhàng cạy ra hơi thở mùi đàn hương từ miệng, linh hoạt tham nhập, thưởng thức miệng nhỏ ngọt.

“Ngô.....”

Viên Tiểu Nhi ngủ đến mơ hồ, phần lưỡi theo trực giác khẽ liếm cánh môi, lại tiếp xúc qua lưỡi của hắn, làm cho của hắn hô hấp biến nặng, cuồng mạnh bắt lấy lưỡi thơm tho, làm càn dây dưa quấn mót.

Hô hấp của nàng càng lúc càng trầm, hơi thở từ cái miệng nhỏ nhắn phát ra bị hắn cướp lấy, thân thể hai người kề sát, dục vọng của hắn gắt gao chia vào nàng.

Thực nóng..... Viên Tiểu Nhi nhẹ nhàng nhăn mày, mắt tiếp hơi run rẩy, dần dần thở dốc.

Tư Lập Thân buông ra môi thơm mê người, hơi thở dồn dập thở hào hển.

“n.....” Nàng cũng khẽ thở hổn hển, hạnh mâu buồn ngủ hơi mở, tiếp xúc đến cặp con người đen lửa nóng kia. “Thân.....”

Thấy hắn tỉnh, nàng an tâm nở nụ cười. Mà sự tươi cười vô tà lại mê người, hung hăng va chạm ngực của hắn.

Mà nàng, nhưng không có tự giác đánh một cái ngáp, mắt ngây thơ nhu nhu, mệt quá không rảnh nghĩ nhiều, lại tiến vào trong lòng hắn, nhắm mắt ngủ thật sâu.

Mà hắn, liền nhìn nàng không hề phòng bị ngủ ở trong lòng hắn.

Một hồi lâu, hắn nhin không được nở nụ cười, trong óc bị sự tươi cười hồn nhiên ban nãy chiếm hết.

“Xong đời!” Hắn nói nhỏ, đầu ngón tay nhẹ vỗ về cánh môi bị hắn hôn đến hồng.

Thực không xong! Hắn tựa hồ thật sự động tâm

4. Chương 4

Ngô.....

Viên Tiểu Nhi mơ mơ màng màng mở lên đôi mắt, bụng đánh trống làm cho nàng tỉnh lại.

Vừa mở mắt, khuôn mặt anh tuần ánh vào mi mắt...Dọa!

Nàng hoảng sợ, theo bản năng muốn há mồm kêu to, nhưng lập tức nghĩ đến tình cảnh hiện tại.

Đúng! Bọn họ r

i xuống vách núi, hẳn bị thương, còn ngất đi, nàng vừa khóc lại hoảng, còn bắt tay vào giúp hắn xử lý miệng vết thương. Sau khi xử lý xong, nàng cũng mệt mỏi, mờ mịt mà ngủ đi.

Nhưng nàng nhớ rõ ràng là ngủ ở gần đồng lửa, như thế nào tỉnh lại thì ngủ ở trong lòng hắn?

Hơn nữa, còn làm nàng nhớ lại giấc mộng kỳ quái của ngày hôm qua...

Nàng mơ thấy hắn hôn nàng, hơi thở nóng cháy vây quanh nàng, làm cho hô hấp của nàng rối loạn, thân thể hai người kề sát, làm cho nàng cảm thấy thật nóng.....

Nghĩ nghĩ, nhin không được mở mắt.

Viên Tiểu Nhi bâng lầy khuôn mặt, lại nhìn đến thân thể hai người dựa vào thật sự rất gần, cả người nàng cơ hồ là vùi ở trong lòng hắn.

Nàng sợ tới mức nhanh chóng bò dậy cách xa hắn ra, nhưng vừa mới rời khỏi thân thể ấm áp kia, gió lạnh liền phát vào sơn động, làm cho nàng nhin không được rút lại thân mình, thiếu chút nữa liền nhin không được tiến vào trong ngực ấm áp kia.

Nằm ở trong lòng hắn, nàng ngủ thật sự an ổn, hơi thở của hắn làm cho nàng cảm thấy an tâm.....

“Chán ghét! Ta đang nghĩ cái gì nha!” Viên Tiểu Nhi đỏ mặt, chạy nhanh dùng sức chụp mặt mình, đánh tan ý tưởng điên cuồng này.

“Muốn chết! Ta tối hôm qua vì ngủ mơ hồ, nên mới có thể không cẩn thận tiến vào trong lòng hắn đi?” Nàng nhỏ giọng nói thầm, hạnh mâu dò xét khuôn mặt anh tuần kia nhìn một cái.

Không thể phủ nhận, hỗn đản này tuy rằng ác liệt tới cực điểm, bất quá bộ dạng thật đúng là đẹp tới cực điểm.

Ngũ quan tuần mỹ như điêu khắc tới hoàn mỹ, cổ da thịt màu đồng không như thư sinh trắng nõn, nhưng cả người lại phát ra khí chất nho nhã, xem tới thật vô hại làm cho người ta dễ dàng dễ xuống phòng tâm.

Thật sự tuyệt không giống võ lâm minh chủ vang danh thiên hạ, vẫn là giống cái tôn quý thế gia công tử.

Nhưng mà, những biểu hiện giả dối này đều là giả dối, nàng tự mình trải nghiệm qua sự ác liệt của hắn, bề ngoài ôn hòa, và tất cả biểu hiện đều là giả dối, cá tính hắn ác liệt, miệng còn thối cực điểm! (Thối trong ý nghĩ nói chuyện rất độc ác)

Hơn nữa..... Hắn còn cường hôn nàng!

Nghĩ đến cái hôn kia, Viên Tiểu Nhi cố bâng lầy hai má, thở phì phì trừng mắt nhìn khuôn mặt anh tuần kia, hạnh mâu không tự giác nhìn tới bạc môi.

Nàng nhớ rõ môi của hắn..... Nóng nóng, mềm, làm cho nàng không thở nổi, mê sương mù mờ mờ, không tự chủ được say mê, tựa như giấc mộng tối hôm qua vậy.....

Nàng nhin không được nghiêng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi tới gần hắn.

“Thoạt nhìn rất mềm nga.....” Nàng nháy mắt mấy cái, tò mò theo dõi môi hắn, đôi má hồng hồng, trái tim thẳng thẩn đập lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chậm rãi gần sát khuôn mặt anh tuần

Nàng không muốn làm thôi, chính là muốn đến gần cánh môi kia xem xem thôi, thật sự...Nhiều lần lấy tay sờ một chút, tuyệt sẽ không khinh bạc hắn..... (=)))

“Chính là xem sao? Muốn hay không muốn thử xem mềm hay không mềm?” Đột nhiên, lời nói theo bạc môi ngả ngớn phun ra, con người đen đang lưỡi biếng cũng mở ra, trêu tức nhìn nàng.

“Oa!” Viên Tiểu Nhi hoảng sợ, đôi má thiêu nóng, trong lúc gấp rút muốn rời khỏi thì bị bàn tay to ngăn chặn cái gáy của nàng, đem mặt của nàng kéo xuống.

Mà Tư Lập Thân cũng đi theo ngẩng đầu, dùng sức ngăn chặn môi nhào vào miệng của người dụ hoặc đã lâu.

“Ngô.....” Viên Tiểu Nhi tròn tròn hạnh phúc, tuy rằng lưỡi mình giãy dụa, nhưng lại đánh không lại khí lực của hắn, cánh môi hé mở, đầu lưỡi trơn trượt thừa cơ tham nhập, khiêu khích giống như liếm qua hàm răng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho khéo léo, đem toàn bộ hơi thở của nàng cướp lấy.

Trong miệng mũi tràn ngập hơi thở nóng cháy của nam nhân, làm cho đầu óc của nàng dần dần hôn trầm, tay nhỏ bé giãy dụa dần dần phóng nhược, không tự chủ được thả lỏng thân mình, mâu nhi sương mù, đắm chìm ở dưới sự bá đạo đòi lấy của hắn.

Mà bàn tay to ngăn đen cũng đi theo hướng lên trên, cách chiếc áo cầm miên như đầy đặn, nắm ngón tay thu hẹp, vuốt ve nơi mềm mại rất tròn của nàng.

Thân thể hai người trong phút chốc kề sát gần nhau, nóng rực của hắn để ở chỗ mềm mại của nàng, vật liệu may mặc mỏng manh ngăn không được khi lửa nóng tiếp xúc, hắn nhìn không được nâng mông lên, chạm ở nơi riêng tư mê người.

“n.....” Viên Tiểu Nhi nhìn không được nhẹ giọng ‘ưm’, giữa chân truyền đến một trận tê dại, loáng thoáng thấm ra mấy phần dịch ẩm ướt, cổ cảm giác xa lạ kia làm cho nàng vừa thẹn lại nóng.

Nàng nên phản kháng, nhưng trong hô hấp đều thuộc loại hơi thở nam nhân của hắn, làm cho nàng mê loạn, không tự chủ được say mê trong đó, tay nhỏ bé vốn định chống đỡ không tự giác bắt lấy cánh tay hắn, dần dần thở dốc, đầu lưỡi cùng hắn dây dưa lẫn nhau, hút ra chỉ bạc ái muội.

Bàn tay to cũng không cách nào thỏa mãn, cách lớp áo chơi đùa vô vè, ngón tay nhẹ nhàng tham nhập vào cái yếm, nhẹ cầm lấy như tiêm hồng nhạt, có một chút – không một chút nhẹ nhàng lôi kéo, ngẫu nhiên niết đẩy như thịt no đủ, khiêu khích

Đầu gối cũng mở rộng đùi phải của nàng, làm cho hạ thể hai người thiếp vào càng nhanh, cũng làm cho nơi mềm mại để ở nam tính của hắn, nhiệt độ trên người nàng truyền tới làm cho hắn rung động không thôi.

Áp lực không được lửa nóng nam tính, không chỉ nhẹ đụng phải giữa chân nhuyển nộn, càng cọ xát qua lại, nhóm lên ra dục hỏa nóng cháy.

“n..... A.....” Viên Tiểu Nhi sương mù nhẹ ngâm, ở giữa chân không được tràn ra yêu dịch nóng ẩm ướt, lập tức liền đem vật liệu may mặc dưới hạ thân nhiễm ẩm ướt.

Vải dẹt ướt đầm kề sát đóa hoa, buộc vòng quanh cảnh xuân mê người, mà theo cọ xát của hắn, yêu dịch không được thấm ra, từng giọt từng giọt, làm cho vải dẹt trước người hắn cũng đi theo nhiễm lên dịch ẩm ướt.

“Không.....” Nhận thấy được hạ thể chính mình rất ẩm ướt, nàng không khỏi cảm thấy một trận xấu hổ cùng quẫn bách, nhưng sự kháng cự than nhẹ toàn bộ đều bị hắn thu hấp vào miệng, đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, mê loạn lý trí của nàng, làm cho nàng lại lần nữa hãm sâu vào trong tình dục xa lạ kia.

Mà hắn cũng nhận thấy được đầy đủ dịch ẩm ướt, đầu lưỡi khẽ liếm qua cánh môi, ái muội nói nhỏ: “Vật nhỏ, nàng thật hấp dẫn, mới một chút liền ẩm ướt như vậy!”

Nói xong, hắn di động cái mông rắn chắc, nam tính lửa nóng cách vải dẹt càng dùng sức va chạm nơi mềm mại sớm ướt đầm.

“Không..... A.....” Nàng yêu kiều, theo va chạm của hắn, nơi riêng tư truyền đến từng trận rung động tê dại, làm cho nàng không biết làm sao.

“Cô lỗ cô lỗ.....” Đột nhiên, cái bụng của nàng truyền đến một trận tiếng vang.

Hai người liền giật mình, mà trong nháy mắt Viên Tiểu Nhi từ trong tình dục mê mông hoàn hồn, trừng mắt nhìn, đại ra nhìn hần, lại cúi đầu nhìn chính mình một chút

Xiêm y đơn bạc rơi tới thân dưới, cái yếm cũng bị nhấc lên một nửa, giữa hai chân do bị ma sát truyền đến nhẹ nhẹ ẩm ướt, thân thể hai người gắt gao dán chặt vào nhau, tay hần còn đặt ở trên bộ ngực của nàng.....

“Oa ” Nàng lập tức kêu to, sợ tới mức dùng sức đẩy ra hần, bắt lấy quần áo, chạy nhanh thối lui đến góc, cách hần thật xa.

A! Thực đáng tiếc

Thấy nàng nháy mắt thoát đi, Tư Lập Thân đáng tiếc than nhẹ một tiếng, tuần mâu hướng tới nàng, bạc môi nhẹ mở.

“Đã đói bụng sao?” Hần cũng đói bụng, đáng tiếc tiểu hoa nhài trước mắt không cho hần ăn.

“Người..... Ta.....” Viên Tiểu Nhi sợ tới mức nói không ra lời, muốn mắng hần, lại không biết nói gì, bởi vì chính nàng vừa mới cũng thực say mê.

Nếu không cái bụng của nàng vừa vặn kêu..... Nghĩ đến tình huống khi này, nếu không dừng lại, tiếp tục phát sinh ra, càng nghĩ thì càng xấu hổ, không khỏi quần khố (quần bách+khố đốn) cúi thấp mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nóng, liền ngay cả bên tai cũng nóng đến không chịu được.

Lại không biết bộ dáng đáng yêu của nàng, chính là khiến cho nam nhân trước mắt muốn một ngụm nuốt nàng vào bụng, ngay cả dây lưng cũng muốn gỡ sạch. (^^)

Con người đen hiện lên một chút dục hỏa, Tư Lập Thân thở sâu, áp chế khó nhịn dưới bụng, một hồi lâu sau mới chậm rãi đứng lên.

“Người..... Người muốn làm gì?” Thấy hần đột nhiên đứng lên, Viên Tiểu Nhi cảnh giác theo dõi hần, sợ hần tới gần mình.

“Nàng không phải đói bụng sao? Ta đi ra bên ngoài tìm xem có cái gì để ăn không.” Thấy biểu tình nàng hoảng sợ, Tư Lập Thân không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Nga!” Viên Tiểu Nhi đáp nhẹ một tiếng, biết là chính mình hiểu lầm, nàng xấu hổ dò xét hần nhìn một cái “Nhưng là vết thương trên người người.....”

“Không có gì, đã bôi lên kim sang được, miệng vết thương cũng đang dần đóng vảy” Hần nhún nhún vai, vô tình nhìn đến nàng, khuôn mặt anh tuấn ngả ngón gợi lên một chút cười.

“Yên tâm, ta sẽ cho nàng ăn no, bằng không lần sau lại bị cái bụng người quấy rầy thì không tốt lắm” Nếu lại bỏ dở một lần nữa, thân thể hần sẽ chịu không nổi!

“Tư Lập Thân, người đi chết đi! Nếu có lần sau mới là có quý!” Viên Tiểu Nhi đỏ mặt, tức giận đến kêu to, mà Tư Lập Thân cười lớn đi ra sơn động. Hần cam đoan không chỉ có lần sau, còn có thể có vô số lần sau, đóa tiểu hoa nhài này, hần quyết định sẽ ăn rồi!

*

Từng có kinh nghiệm lần trước, Viên Tiểu Nhi hai ngày này đều cách rất xa Tư Lập Thân, liền ngay cả ng hần xa ra.

Cũng không biết vì sao, mỗi lần tỉnh lại, nàng đều nằm ở trong lòng hần, sợ tới mức nàng kêu to, mà hần sẽ lại dùng sức hôn nàng.

Mặc kệ nàng trốn như thế nào, giãy dụa như thế nào, chính là phản kháng hần không được. Nếu phản kháng kịch liệt, tên ác liệt kia sẽ uy hiếp nàng, nói, nàng nếu không ngoan ngoãn, hần liền ăn luôn nàng!

Sợ tới mức nàng không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn để cho hần sờ sàng.

Hần đòi hỏi lấy có một đồng, liền ngay cả quả đại hần đã ăn, hay bắt được thỏ hoang, hần cũng phải đòi hỏi đền đáp .

Ngay từ đầu nàng thực bất mãn, chịu đựng đói bụng, chính là không ăn; Mà hấn cũng không bắt buộc nàng, khuôn mặt anh tuần nhếch lên nụ cười không sao cả, thẳng ở trước mặt nàng nhóm lửa nướng thịt thỏ hoang vừa sẵn được.

Mùi hương ngào ngạt kia làm cho nàng nhịn không được nuốt nước miếng, bụng vẫn hành quân không ngừng đánh trống.

“n..... Thực thơm!” Tư Lập Thân nhìn thịt thỏ được nướng tới vàng óng ánh giòn và xốp, kéo xuống một miếng thịt, rồi bỏ vào miệng mà ăn.

Viên Tiểu Nhi trừng lớn mắt, nhìn thịt thỏ thèm nhở dãi, nước miếng do chịu không được tiết ra, tiếng kêu của cái bụng càng lúc càng vang, làm cho nàng thật là khó chịu.

“Muốn ăn sao?” Tư Lập Thân kéo một khối thịt thỏ ở trước mặt Viên Tiểu Nhi lắc lắc.

“Không cần!”

Viên Tiểu Nhi rất chí khí mà nói, đối với thịt thỏ phía trước coi như không nhìn thấy, nàng không được khuất phục.

Nếu khuất phục, thì sẽ bị hấn ăn vào bụng.

Nàng mới không cần!

“Phải không?” Tư Lập Thân nhú mày, thấy bụng nàng rõ ràng kêu không ngừng, nhưng nhìn tới vẻ mặt quật cường, càng cố ý ghẹo nàng “Không cần thì thôi vậy, ta chính mình ăn.”

Hấn liền nhai miếng thịt, thậm chí cố ý phát ra thanh âm chắc chắc.

Thật đói nga! Mùi vị kia, thanh âm kia, khắp nơi đều kích thích Viên Tiểu Nhi đang thèm ăn, hơn nữa hai ngày chưa được ăn, thật sự đói đến chịu

“Ô.....” Nàng ủy khuất khóc.

Nghe được tiếng khóc của nàng, Tư Lập Thân dừng lại động tác “Này! Sao nàng có thể dùng chiêu khóc?” Hấn bắt đầu nhìn nàng, vì không đoán được nàng sẽ làm như vậy? Này kêu hấn như thế nào trêu đùa nàng nữa?

“Ai cần người lo! Ta khóc của ta, liên quan gì đến người!” hốc mắt Viên Tiểu Nhi hồng, tức giận rống hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ủy khuất.

“Đúng, không liên quan đến ta.” Nhưng là hấn nhìn hiểu và đau lòng nha!

Hấn không phải không thấy qua nước mắt nữ nhân, nhưng cho tới bây giờ hấn vốn không có cảm giác, ai ngờ nàng hốc mắt đỏ lên, lòng của hấn liền mềm,, thế nào còn tâm trí trêu chọc nàng?

“Hừ!” Nghe được lời nói của hấn, Viên Tiểu Nhi càng giận, quay mặt ra chỗ khác, nước mắt rơi càng nhiều.

Thấy thế, Tư Lập Thân sờ sờ cái mũi, bắt đầu đi hướng tới nàng, đem nàng ôm lấy.

“Tư Lập Thân! Người làm cái gì? Buông..... Ngơ!” Viên Tiểu Nhi tức giận đến giấy dựa, nhưng mới rống đến một nửa, cái miệng nhỏ nhắn đã bị ngăn chặn.

“Ngơ! Không.....” Nàng giấy dựa, dùng sức đánh hấn, hấn mới hôn một chút lại kích động tới nàng.

“Tê đau.....” Nàng đánh tới miệng vết thương của hấn.

Viên Tiểu Nhi cũng phát hiện, sợ tới mức dừng tay, nhưng lại không cam lòng, trừng mắt hấn, cắn cắn môi, hừ lạnh một tiếng “Đau chết người cũng xứng đáng!”

“Đúng, ta đau chết cũng xứng đáng.” Tư Lập Thân phụ họa lời của nàng, ôm nàng ngồi xuống, con người đen xẹt qua một tia gian trá.

Ai! Thật sự là vật nhỏ đơn thuần, chẳng qua giả đau hừ nàng, nàng lại ngoan ngoãn cho hấn ôm nàng vào lòng.

Nhịn xuống ý cười khi ý đồ đã thực hiện thành công, hấn lấy lòng, kéo miếng thịt thỏ đưa nàng “Đến! Ta đau chết, nàng cũng không thể dói chết, ăn đi!”

Viên Tiểu Nhi chu miệng trừng mắt Tư Lập Thân, rất chí khí không chạm vào khối thỏ thịt kia.

Hấn nhìn nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt tà ác xẹt quá “Nàng chu miệng cao như vậy, là muốn ta lại hôn nàng sao?”

Lời nói này vừa nói ra, nàng sợ tới mức nhanh tay bịt miệng.

“Không ăn ta liền hôn nàng nga!” Hấn phe phẩy thịt thỏ trên tay.

Nàng trừng hấn liếc mắt một cái, không cam lòng nguyện lấy thỏ thịt qua, cúi đầu ngoan ngoãn ăn “Hỗn đản! Ngô..... Ăn rất ngon.....”

Ăn đến thịt, nàng cảm động đến muốn khóc, cũng bất chấp mắng hấn, há to mồm mà ăn, đã quên chính mình đang ngồi ở trên đùi hấn, bị hấn gắt gao ôm.

Thật sự là tốt lừa lắm nha!

Tư Lập Thân nhin không được lắc đầu, tuần mâu tỏa ra nhu hòa, nhìn tướng ăn của nàng, trong đầu suy tư nên dùng phương pháp gì để tiếp tục lừa gạt nàng?

Hấn muốn nàng từ từ học cách ở chung với hấn, muốn nàng chậm rãi biến thành của hấn, dần dần có thói quen thông thuộc hơi thở của hấn, rồi cuộc không phản kháng hấn nữa.

Hấn muốn nàng thuộc về hấn!

Con người đen xẹt qua một chút thâm trầm, nhưng khuôn mặt anh tuần vẫn đang nở lên nụ cười ôn hòa, mâu quang xẹt qua một tia nồng đậm giữ lấy, rồi rất nhanh biến mất.

Ở trong sơn động mấy ngày nay, hấn vẫn cứ như vậy mà đùa nàng, ăn đậu hủ của nàng, làm cho nàng chậm rãi thói quen tiếp xúc với hấn.

Hấn luôn không ngừng khiêu khích nàng, làm cho nàng ngay từ đầu kháng cự, đến sau lại có thói quen, thậm chí không tự chủ được trầm mê trong đó.

Mà hết thấy đều thu vào trong mắt của Tư Lập Thân, khiến hấn thấp giọng nở nụ cười.

Trong tươi cười, mang theo chút giả dối vì ý đồ đã dần thực hiện.

*

Ông trời! Nàng nhất định là điên rồi!

Viên Tiểu Nhi nhanh chóng vọt vào cái ao dưới thác nước, đem mặt vùi vào trong nước, muốn cho chính mình bình tĩnh một chút.

Nhưng khi nhắm mắt lại, nàng đều nghĩ đến hình ảnh cùng Tư Lập Thân giao triền, của hấn hô hấp, hơi thở khi hấn triền miên hôn, lửa nóng lan tỏa.....

Hình ảnh kích thích này làm cho nàng cả người run rẩy, da thịt có khát vọng, trong lúc đó giữa chân truyền đến nhẹ nhẹ hư nhuyễn, phảng phất đang khát vọng cái gì đó.

“Đáng chết!” Nàng ngẩng đầu, nhin không được thấp rửa “Ta bị làm sao vậy?”

Nàng hoảng không biết phải làm sao, rõ ràng là ở trong nước lạnh, nhưng lại cảm thấy thân thể nóng quá.

Nàng siết chặt thân thể, bị loại cảm giác xa lạ này dọa cho khiếp sợ.

“Tiểu Nhi, nàng có khỏe không? Nàng đi ra đã lâu.....” Tăng đá sau truyền đến giọng nói dụ hoặc trầm thấp của nam nhân.

“Người..... Người không nên lại gần đây!” Viên Tiểu Nhi trừng mắt tăng đá rống to, nhưng vừa nghe đến thanh âm Tư Lập Thân, da thịt lập tức truyền đến một trận run rẩy.

Nàng thật khát vọng, khát vọng hấn.....

“Yên tâm, không được nằng cho phép ta sẽ không đi qua.” Tư Lập Thân cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng ngời “Đêm đã khuya, nằng không nên ngâm lâu, cẩn thận cảm lạnh.”

“Ta..... Ta biết.” Viên Tiểu Nhi cắn cánh môi, chịu đựng dự vọng trong cơ thể.

“Vậy..... Ta về huyết động trước.” Con mắt Tư Lập Thân thâm thúy bước đi, đang muốn rời đi khi, phía sau lại truyền đến một tiếng kêu to.

“A rần! Có rần!” Viên Tiểu Nhi đột nhiên kêu to, thân thể mềm mại ướt đẫm nháy mắt lao ra cái ao, dùng sức hướng về phía Tư Lập Thân.

Tư Lập Thân đưa tay ôm lấy nằng, trên người nằng ướt đẫm đơn độc chỉ có một cái xiêm y, cũng làm cho hắn ẩm ướt cả mình.

Dưới ánh trăng, xiêm y mỏng manh dán sát vào cái yếm, nhũ tiêm cách vật liệu may mặc đứng thẳng, đóa hoa giữa chân cũng như ẩn như hiện, lộ ra phần nộn thần nhiên.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn nộn, hai má phồng lên màu hồng mê muội, mâu nhi thủy nhuận, trong kinh hoảng mang theo một tia luống cuống.

Hắn nhếch môi lên, bàn tay to dùng sức ôm thắt lưng của nằng “Tiểu Tiểu Nhi, nằng đây là mời ta sao?”

“Không! Ta.....” Viên Tiểu Nhi lắc đầu, nhưng còn chưa kịp nói, bạc môi Tư Lập Thân đã nhanh chóng dán lên môi nằng, dùng sức ngăn chặn sự phản bác của nằng.

5. Chương 5

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng cạy ra miệng nằng, phiên quấy trong cái miệng nhỏ đầy mật ngọt, đầu lưỡi khẽ liếm qua hàm trên, cuốn lấy phần lưỡi đang né tránh, làm cần dây dưa hút.

“n? Nằng không cần sao?” Liếm qua cánh môi đỏ bồng, Tư Lập Thân thấp giọng hỏi, cánh tay nhanh ôm Viên Tiểu Nhi, làm cho thân thể hai người gắt gao dán chặt vào nhau, thậm chí dùng đầu

gối mở ra hai chân của nằng, làm cho lửa nóng nam tính sớm sùng kề sát nơi ẩm áp giữa chân.

“Hơn nữa, là chính nằng mời ta, không phải sao?” Tay hắn không an phận tham tiến vào vạt áo, cách cái yếm cầm một cái miến nhũ, không nhẹ không nặng xoa bóp.

“Không..... Ta.....” Viên Tiểu Nhi bối rối lắc đầu, nơi riêng tư bị vật nóng kề sát truyền đến một chút cảm giác khát vọng đến tê dại, làm cho thanh âm của nằng mang theo một tia run rẩy “Là, là có rần.....”

Nằng cắn môi nhin xuống run rẩy, mâu nhi nhẹ đảo, ẩn ẩn xẹt qua một chút chột dạ.

“Rần?” Tư Lập Thân nhíu mày, khẽ cắn môi dưới của Viên Tiểu Nhi, khuôn mặt anh tuấn hé ra một chút tà nịnh “Thật sự có rần sao? Hử?”

Hắn thấp hỏi, bàn tay cầm lấy tuyết nhũ hơi hơi sử dụng lực vuốt ve, cái móng rần chắc cũng đi theo hướng lên, va chạm chân oa mẫn cảm.

“A!” Khoái cảm đột nhiên tới làm cho Viên Tiểu Nhi được ngẩng đầu yêu kiều, chột dạ cùng luống cuống trên mặt bị hắn nhìn không sót một cái gì “Ta.....”

Nằng bối rối nhìn hắn, biết chính mình nói dối bị nhìn thấu, cắn bản không có rần, là nằng khát vọng hắn, nhất thời trong tình thế cấp bách nằng liều mình bật thốt lên lời nói dối.

Nằng không biết chính mình bị làm sao, chỉ cảm thấy thân thể hư không rất khó chịu, hắn đem nằng trở nên tò mò kỳ quái, làm cho nằng cũng không nhận thức được chính mình.

“Tiểu Tiểu Nhi, nàng muốn ta, đúng hay không?” Tư Lập Thân đem Viên Tiểu Nhi đặt ở trên tảng đá, đem chân phải của nàng nâng lên, quần qua thắt lưng của hắn, nam tính đặt ở hoa huyết, cách vật liệu may mặc nhẹ nhàng cọ xát.

Mà bàn tay to cũng đi theo kéo xiêm y cùng cái yếm trên người nàng, làm cho hai luồng tuyết nhũ no đủ không hề che lấp ánh vào đôi mắt.

Dưới ánh trăng, mien nhũ tuyết trắng dưới ánh trăng chiếu sáng óng ánh trong suốt, nhũ lõi đỏ bừng sớm kiên đỉnh, nở rộ lên màu đỏ hồng

Viên Tiểu Nhi khó nhịn khẽ nấc, nhịn không được, mở ra cái đùi đang khép lại, đem hạ thể dán về phía hắn, cuồng loạn khóc hô: “Muốn..... Ta muốn người.....”

*

Nghe được Viên Tiểu Nhi kêu khóc, Tư Lập Thân vừa lòng nở nụ cười, dùng sức hôn môi của nàng, đầu lưỡi phóng thẳng cùng nàng dây dưa.

“Vật nhỏ, ta thích nàng thành thực.” Hắn triển miên phần lưỡi, ách thanh nói nhỏ, bạc môi chậm rãi dời xuống dưới.

Lưỡi nóng ẩm ướt khẽ liếm xương quai xanh tinh tế, ở da thịt tuyết trắng lưu lại dấu vết ướt át ái muội, một tay cũng đi theo nâng lên một nhuyến nhũ, mềm nhẹ vuốt ve.

Mà ở ngón tay ở ngoài hoa môi, nhẹ đảo qua bộ lông tinh tế ướt sũng, tìm được kiềnh nhụy được giấu ở lớp dưới.

Hai ngón tay kẹp hoa châu mẫn cảm, ngón tay thô khẽ xoa, chà xát châu nhụy kia, ngẫu nhiên nhẹ đè nặng, làm cho nhụy hoa đỏ tươi sưng lên.

“À không.....” Hoa châu mẫn cảm vừa bị đụng chạm, lập tức truyền đến một trận khoái cảm khó hiểu, làm cho bụng dưới của Viên Tiểu Nhi co rút lại, hoa dịch không ngừng lưu tiết ra.

Mà môi của hắn tiếp tục đi xuống liếm , dây dưa qua bụng bằng phẳng, dừng lại ở trên rốn khéo léo, đầu lưỡi nhẹ đùa bỡn.

“A.....” Thân thể Viên Tiểu Nhi khẽ run rẩy, chịu không nổi cảm giác gãi ngứa kia, hai chân cũng đi theo một trận hư nhuyến, thiếu chút nữa sụp xuống, tay nhỏ bé phải đặt lên bờ vai của hắn để làm chỗ dựa, mắt sương mù, vô lực nhìn hắn “Không.....”

Không cần đụng nàng..... Nàng nóng quá, hư không giữa hai chân không nhịn được lan tràn ra, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, không tự chủ được muốn càng nhiều càng nhiều.....

“Đừng nóng vội!” Nhìn ra khát vọng của nàng, Tư Lập Thân cười nhẹ, cũng không dễ dàng thỏa mãn nàng, cho dù dưới bụng sớm trưởng đau làm cho hắn đau đớn khó nhịn, hắn vẫn là ngăn chặn dục vọng, cố ý muốn trên nàng.

Hắn muốn xem bộ dạng của nàng khi bị dục hỏa chiếm đóng, nàng tựa như một nụ hoa, hắn muốn nàng là nụ hoa từ từ nở rộ ở trong lòng hắn chỉ là nụ hoa thuộc về hắn.

Đầu lưỡi khẽ liếm qua rốn khéo léo mê người, lại nhẹ nhàng chậm chạp dời xuống dưới, đi vào trong hoa huyết mê người cực điểm.

Yêu dịch chịu không ngừng, sớm chảy ra, đem chân đẹp nhuộm lên một mảnh ẩm ướt, tế nhu mềm mại dính lên một tầng thủy quang mỏng manh, hoa châu bị ngón tay chà sát sớm đỏ tươi sưng lên, tư thái run rẩy đến mê người.

Hắn nhịn không được há mồm, cố ý hướng đến chân mẫn cảm nhẹ thổi ra khí.

“A!” Viên Tiểu Nhi lập tức đặt ra một tiếng khẽ ngâm, đầu ngón tay găt gao đâm vào vai hắn, hai chân đứng thẳng liền run rẩy.

“Mẫn cảm như vậy a?” Mâu bình tĩnh, hắn nhìn đóa hoa chịu không được mà khẽ mấp máy, hoa dịch buộc vòng quanh tràn ra hương thơm ngọt ngào, dụ hoặc hắn.

“Hương vị này thực thơm” (*che mắt, bịt tai*)Hắn nhin không được cúi đầu óa hoa, đầu lưỡi dính lên ngọt dịch, làm cho hắn vừa lòng nhẹ chặc.

“Không!” Thanh âm hắn dây dưa liếm làm cho nàng cảm thấy rất xấu hổ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải làm sao, theo bản năng muốn kẹp chặt hai chân.

“Nàng dám, ta sẽ không tha mãi nàng!” Tư Lập Thân ách thanh cảnh cáo, ngón tay dùng sức lôi kéo hoa châu đỏ tươi.

“Ngô!” Viên Tiểu Nhi run rẩy một cái, vì sợ cảnh cáo của hắn, chỉ biết ngoan ngoãn đem chân mở ra, e lệ nhắm mắt lại.

“Thế này mới ngoan.” Thấy nàng nghe lời, Tư Lập Thân vừa lòng nở lên nụ cười, ngón tay dời xuống động, ở trong đóa hoa nhẹ khuấy đảo.

Hoa dịch trong suốt theo tay hắn làm nhin không được mà chảy xuống, theo độ cong đùi đi xuống, đem phía trên cũng nhiễm một mảnh ẩm ướt.

“Mở mắt ra! Xem nàng khát vọng ta cỡ nào.” Hắn một bên mệnh lệnh, ngón tay một bên tham nhập hoa môi, nhẹ nhàng đâm vào trong vách tường hoa.

“A!” Một cổ nhẹ đau làm cho Viên Tiểu Nhi mở mắt ra, nhìn đến ngón tay Tư Lập Thân tham nhập vào hoa khâu, bị hai cánh hoa môi gắt gao bao vây lấy.

Thị giác kích thích kia làm cho nàng khấn trương, lại không biết phải làm sao, bụng dưới dùng sức một cái, làm cho ngón tay hắn bị hấp vào rất nhanh, vách tường hoa không được m, phẳng phất đang khát vọng cái gì.

Mà hắn cũng đi theo cúi đầu xuống, đem mặt vùi vào giữa hai chân, đôi môi dán lên đóa hoa ẩm ướt, liếm nhuyển nộn mãi cảm, từng giọt từng giọt đem uống xuống.

“n a.....” Hoa huyết truyền đến khoái ý làm cho Viên Tiểu Nhi mê loạn, nhiệt tình nâng lên mông trắng, đón hùa theo sự dây dưa liếm của hắn.

Mà lưỡi dài nóng ẩm ướt không chỉ ở huyết ngoài liếm, ngón tay cũng đi theo ở trong đóa hoa trêu chọc, càng khiêu khích tình dục mạnh mẽ hơn.

“Ô ân.....” Viên Tiểu Nhi cắn môi, bị trêu đùa đến tình mê ý loạn, vách tường hoa không nhin được mà mấp máy, cảm giác gãi ngứa ở huyết khâu không thể thỏa mãn nàng, nàng càng muốn nhiều hơn nữa.....

“A..... Ta muốn.....” Lắc lắc đầu, nàng cầu xin nhìn hắn, biết chỉ có hắn mới có thể thỏa mãn nàng “Thật khó chịu..... Cầu người.....”

Nghe nàng mềm mại khấn cầu, Tư Lập Thân nheo mắt lại, đầu lưỡi liếm uống yêu dịch, ngón tay cảm thụ được hoa thịt rung động.

Hắn biết nàng đã chịu không nổi! Hắn ngẩng đầu nhìn người nàng vì tình dục mà mê loạn, khí chất hồn nhiên ở khuôn mặt nhỏ nhắn, dần dần nhiễm lên hương vị thuộc loại nữ nhân.

Đó là hắn giúp nàng nhiễm

6. Chương 6

Lần đầu cao trào làm cho Viên Tiểu Nhi đầu óc trống rỗng, cả người hư nhuyển, hoa huyết vẫn khoái cảm ban nãy mà không nhin được rung động.

Lửa nóng nam tính đẩy ra hoa huyết, hoa huyết chặt ních thẳng đứng gắt gao hút lấy của hắn, làm cho Tư Lập Thân thưởng thức đến khoái cảm mãnh liệt.

“n..... Đau.....” Nam tính mới tiến vào hơn nửa phân, lập tức làm cho Viên Tiểu Nhi cảm thấy co một chút khó chịu và đau đớn, vách tường hoa chống đỡ, muốn đẩy hắn dời đi.

Hoa thịt chát ních của nàng bắt đầu dùng sức mấp máy co rút lại, đè ép đỉnh nam tính mẫn cảm, ngược lại càng kích thích hắn.

Hắn rút cuộc vẫn nhẫn nhục không được, áp chế cái mông, một cái cường lực tiến vào, làm cho thô dài cứng rắn thật sâu vùi vào hoa huyết

“Ồ..... Không..... Đau quá a.....”

Viên Tiểu Nhi kêu khóc , hoa huyết nhỏ bé đột nhiên bị vật cứng đi vào, mặc dù có hoa dịch dễ chịu hơn, nhưng giống như bị xé rách đau đớn vẫn là làm cho nàng kêu ra tiếng, thống khổ muốn đẩy Tư Lập Thân ra.

“Không cần..... Tránh ra.....” Tay nàng muốn đẩy hắn ra, bụng dưới vì đau đớn mà dùng sức, muốn bài trừ hắn ra khỏi cơ thể, lại không biết dùng sức của nàng chính là đưa nam tính của hắn hấp càng nhanh.

Bị gắt gao khoái cảm quấy hấp làm cho Tư Lập Thân rút cuộc không thể chịu đựng được nữa, bắt chấp non nớt của nàng, bắt đầu động thất lưỡng, di động qua lại, làm cho lửa nóng thô dài luật động trong thủy huyết ướt át.

Hắn đem đầu của nàng nâng rất cao, làm cho nam tính kề sát hoa huyết, rút ra cắm vào thủy huyết, theo di động của hắn, hỗn hợp yêu dịch cùng máu đều bị đẩy ra.

“Ồ a.....” Đau đớn làm cho nàng phát ra tiếng ngâm nức nở, chống cự sự cường ngạnh của hắn không được, chỉ có thể thừa nhận sự va chạm cuồng mãnh lại có lực của hắn.

Mà theo hắn mãnh liệt tiến lên, hai luồng miên nữ mềm mại cũng bị lực đạo va chạm cao thấp dung đưa, nhìn đến miên nữ càng mê người.

Tư Lập Thân nhìn không được cúi đầu ngâm lấy một cái nữ tiêm, dùng sức hút, thậm chí dùng hàm ngâm trọn một bên miên nữ tuyết trắng, làm cho nữ thịt lưu lại dấu răng của hắn.

“n.....” Viên Tiểu Nhi nhú chặt mày, thừa nhận sự va chạm mãnh liệt của Tư Lập Thân, dần dần, nàng cảm thấy đau đớn giống như biến mất, cho đến bị một khoái ý tê dại thay thế vào, mày nhú chặt cũng chậm chậm dần ra, đau đớn nức nở chuyển qua rên rỉ.

Nàng thậm chí chủ động nâng lên mông trắng, lắc lắc eo nhỏ, nhiệt tình đón hùa theo ý va chạm của hắn, làm cho lửa nóng thô tiến vào

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ, cái miệng nhỏ nhắn phun ra rên rỉ tinh tế, Tư Lập Thân con người đen nheo lại, tay đem chân tuyết trắng đặt lên trên khuỷu tay, làm cho lưng của nàng để lên tảng đá.

Tư thế này làm cho nam tính thô tiến vào càng sâu, hạ thể hai người cũng thiếp càng chặt chẽ vào nhau. Mông hơi lui, lại xuyên vào một cái thật sâu, dùng sức va chạm chỗ sâu mềm mại, răng nanh cũng đi theo kéo nữ tiêm đỏ bừng, cắn hút theo tiết tấu va chạm, kích phát tình dục của nàng.

“n a.....” trong ngực nữ truyền đến khoái cảm cùng khoái ý dưới thân hỗn hợp tích lũy lẫn nhau, làm cho Viên Tiểu Nhi sung sướng rên rỉ.

Yêu dịch đầy đủ theo luật động của hắn không ngừng tuôn ra hoa huyết, chất lỏng vắng khắp nơi, đem tảng đá dưới thân cũng nhiễm ẩm ướt một mảnh.

“Tiểu Tiểu Nhi, thích ta động như vậy sao? n?” Tư Lập Thân ách thanh hỏi, cong lên va chạm vào nơi mềm mại, rút ra đâm vào thủy huyết.

“A..... Thích..... n.....” Viên Tiểu Nhi nhiệt tình hưởng ứng, tình dục làm cho nàng quên đi e lệ, bản năng hùa đón theo hắn.

Mông trắng theo độ cong di động va chạm, mỗi một lần thân thể tiếp xúc đều giao kích ra tiếng vang phiến tình và ái muội, hỗn hợp hoa dịch bị quấy ra tạo nên tiếng nước, thanh âm mê lãng càng kích thích tình dục hai

“À không ”

Tư Lập Thân đột nhiên rời đi làm cho Viên Tiểu Nhi nhanh đạt đỉnh cao nhịn không được đau khóc thành tiếng, cầu xin của hắn tiến vào.

“Tiến vào a.....” Nàng lắc mông, khát cầu nhìn hắn, muốn hắn lại nhồi nàng. Nàng chịu không nổi cảm giác trống rỗng kia a!

Tư Lập Thân lại đem nàng lật qua, làm cho tay nàng đặt tại tảng đá, nâng lên mông trắng, làm cho chân của nàng mở ra, mông cường tráng đi theo chen vào trong hai chân.

“Ồ..... Cầu người.....” Viên Tiểu Nhi lắc lắc mông trắng, quay đầu nhìn Tư Lập Thân cầu xin, yêu dịch trong suốt không được lưu tiết, chảy xuống làm ẩm ướt cả một mảnh.

Nàng chủ động nâng lên mông trắng, khẽ chạm vào nam tính của hắn, mà hắn cũng thừa dịp cái mông của nàng lùi về sau, mông cường tráng dùng sức, đem thô lớn dính đầy thủy lượng chen vào trong hoa huyết.

“A!” Đột nhiên tới phong phú làm cho Viên Tiểu Nhi yêu kiều làm càn, hoa huyết nhanh chóng co rút lại, nháy mắt đạt tới cao trào.

Vách tường hoa mãi mãi co rút lại, đè đẩy nam tính thô dài, Tư Lập Thân càng hưởng thụ tần suất cao trào, phóng túng

“A a.....” Của hắn hướng vào vách tường hoa thật sâu, môi đỏ mọng khẽ mở, mâu nhi phiếm thủy quang tình dục, mê loạn rên rỉ.

Mà hắn không ngừng ở thủy huyết va chạm qua lại, nam tính thô trường theo động tác luật động, cọ xát nhuyển miên vách tường hoa.

Đột nhiên, đỉnh nam tính va chạm đến một khối non mềm

“Không ” Viên Tiểu Nhi đột nhiên một trận run rẩy.

Tư Lập Thân đã nhận ra, con người đen híp lại, nam tính thô dài không ngừng luật động chỗ non mềm mãi mãi kia.

“Không..... Nơi đó không được a.....” Viên Tiểu Nhi lắc lắc đầu, chịu không nổi lắc lắc mông trắng, chống đỡ thân mình không được, toàn bộ nhuyển ra.

Tư Lập Thân nhanh chóng nâng nàng lên, đem hai tay của nàng giơ lên cao, đặt ở tảng đá, bàn tay to nhanh chế trụ thân thể hư nhuyển mềm mại.

Mồ hôi ẩm ướt trong ngực dán lên lưng trắng, hạ thể hai người cũng kề sát, nam tính thô dài vẫn không ngừng ở trong thủy huyết xô xuyên qua lại, một bên luật động thủy huyết, một bên không ngừng đâm vào khối non mềm kia, kích thích mãi mãi

“Không..... n.....” Một chút chống đối làm cho cả người Viên Tiểu Nhi tê dại, khoái cảm theo điểm mãi mãi cảm khuếch tán tới toàn thân.

Khoái cảm quá sâu làm cho nàng phát ra lãng ngâm, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, nước bọt không rảnh nuốt mà chảy xuôi ra, nhiễm ẩm ướt cảm dưới.

Mà miên nhũ tuyết trắng cũng theo va chạm cao thấp mà lay động, nhũ tiêm đỏ sẫm đặt ở tảng đá, khi chớp lên, nhẹ lướt qua tảng đá thô ráp, truyền đến một trận vì đau đến tê dại.

Khoái cảm dày đặc không ngừng tích lũy, nàng cảm thấy chính mình mau không chịu nổi, mồ hôi đổ đầm đìa, thân thể hai người dán vào nhau rất chặt, da thịt nóng rực của hắn cũng truyền thụ cho nàng.

Nàng cảm thấy nóng quá, thân thể cũng xụi lơ tê dại.....

“Ồ.....” Nàng nức nở, khoái cảm quá sâu làm cho nàng mau sụp đổ, vách tường hoa truyền đến từng trận co rút mãnh liệt.

Cảm nhận được trong vách tường mãnh liệt co rút lại, Tư Lập Thân tăng tốc ra vào, thô dài trường hồng nhiều lần nhập vào trong vách tường hoa.

“Không..... Ô.....” Thân mình mới nếm thử mùi vị tình dục rồi cuộc chịu không nổi phóng túng của hắn, cả người run run, trong vách tường hoa truyền đến đau đớn mang theo chua xót khoái cảm.

“n a..... Tiểu Nhi..... Nhanh a.....” Cảm giác lưng lúi lên một trận run rẩy tê dại, Tư Lập Thân gào nhẹ, tốc độ tăng nhanh hơn.

“Ô a.....” Viên Tiểu Nhi cảm thấy một trận choáng váng, thân mình kịch liệt run run, khoái ý quá sâu làm cho nàng tiem ngâm ra tiếng, trước mắt lập tức tối sầm.

Cùng lúc đó, Tư Lập Thân cũng đi theo thô rỗng một tiếng, nam tính thô dài thật sâu thâm nhập vào hoa huyệt, hắn hít con người đen, mông cường trắng run rẩy, chất lỏng nóng sáng phun trào ra, lấp đầy bên trong hoa hồ...

7. Chương 7

“Ngô..... Lạnh....

Viên Tiểu Nhi nỗ nỗ cái miệng nhỏ nhắn, lẩm bẩm vài tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn i cái, thân thể càng gần sát bên cạnh ấm áp, sau đó thỏa mãn mím môi, một mối mà ngủ say.

Bộ dáng đáng yêu kia làm cho khốe môi Tư Lập Thân gợi lên, đầu ngón tay nhẹ vỗ về hai má phiếm hồng sau kích tình qua đi, yêu thích không buông tay, nhẹ nhàng dao động.

Vừa mới tỉnh, liền nhìn đến nàng ngây thơ nằm ở trong lòng, thì lòng hắn không tự chủ được dâng lên một cổ thật

sâu thỏa mãn.

Cảm giác kỳ dị này làm cho hắn kinh ngạc, cũng làm cho hắn cảm thấy xa lạ.

Bất tri bất giác, tâm của hắn tâm đã hăm sâu đến như vậy sao? Tư Lập Thân mâu nhíu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên kia

Nàng thực bước, hé ra miệng luôn oa oa, không có ngừng qua, nếu khi chuyện trắc trở, cặp mắt to kia sẽ chớp nhanh, lóe qua một tia giáo hoạt.

Nhưng dù sao vẫn là rất đơn thuần, chỉ cần nhẹ nhàng trêu đùa, sẽ rất nhanh quên hết thấy, dễ dàng mà lâm nhập trong cạm bẫy.

Lấy của nàng so với tờ giấy trắng là giống như nhau, nhan sắc trên người hắn sớm bị nhiễm đen

Hắn có thói quen mang theo mặt nạ, bộ dáng tao nhã chính là mặt nạ của hắn, thói quen là dùng nụ cười để đối mặt với mọi chuyện.

Tất cả thâm trầm đều được cất giấu ở bề ngoài tao nhã, nếu không hắn làm sao có thể mười bảy tuổi tiếp quản Tư Minh sơn trang, đem Tư Minh sơn trang hướng tới đầu vị trí vận chuyển đường biển?

Khéo léo nhất là chỉ cần thương gia cùng hắn giao dịch qua, đều hiểu được bề ngoài hắn nhã nhặn nhưng thật chất là quỷ trang, một khi xem thường hắn, sẽ dễ dàng bị cắn một miếng.

Bằng không, năm ấy hai mươi tuổi an vị lên chủ vị -vô lâm minh, như thế nào làm cho bọn tiền bối cuồng vọng muốn thôn tóm vô lâm đối với hắn mà tôn sùng?

Không, cùng với nói tôn sùng, không bằng nói là sợ hãi đi, nếu không phải cần thiết, tuyệt không cùng hắn đối đầu.

Trừ bỏ võ công hắn bí hiểm làm cho người ta không dám khinh thường, còn một nguyên nhân khác là, người giang hồ đều biết Tư Lập Thân tâm cơ khó lường, làm cho người ta không thể cảnh giác được.

Chỉ có vật nhỏ này, tuyệt không sợ hắn!

Nhìn Viên Tiểu Nhi, ánh mắt Tư Lập Thân nhu hòa lại. Thật là kỳ quái, chỉ cần đụng tới nàng, hắn liền nhìn không được muốn trêu nàng, mặt nạ nhả nhận ở trước mặt nàng luôn dễ dàng biến mất, trở nên xấu xa, chính là thích trêu chọc nàng.

Mà biểu tình của nàng cũng thật phong phú làm cho hắn không thể rời mắt khỏi nàng, hồn nhiên lại vô tà, chỉ cần vừa thấy vẻ mặt của nàng thì có thể dễ dàng đoán được lòng của nàng.

Đơn thuần tiểu gia hỏa! Mà hắn chính là bị đơn thuần của nàng hấp dẫn.

Ngay từ đầu quan sát nàng, hắn đem tất cả hành động của nàng đều thu vào trong mắt, cười của nàng, đôi mắt linh hoạt, còn có thanh âm kiều nhuỷ, làm cho hắn quên hết thấy, cũng quấy rầy kế hoạch ban đầu của hắn.

Hắn vốn không tính xuất hiện ở trước mặt nàng, nhưng vừa thấy đến nàng bị hai gã đại hán bắt lấy, khi lâm vào nguy hiểm, lý trí của hắn liền biến mất, chờ khi lý trí khôi phục, hắn đã đánh bất tỉnh hai nam nhân kia.

Nàng làm cho hết thấy mọi việc đều trở nên rối loạn! Nhưng là hắn cũng không hối hận

Tư Lập Thân nhếch bậc môi, thật sâu nhìn nàng, mâu quang thâm trầm tràn ngập nồng đậm ý tứ giữ lấy.

Hắn tốt với nàng! Không chỉ vì thân thể của nàng, hắn càng muốn lòng của nàng.

Hắn khơi mào dục vọng của nàng, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn, nhưng là còn chưa đủ, hồn nhiên Oa Nhi này còn không hiểu được tình yêu, hắn còn muốn nàng yêu hắn!

“Tiểu Nhi, nàng trốn không thoát.” Vỗ về cánh môi sưng đỏ của nàng, Tư Lập Thân nói nhỏ, đối với nàng, hắn tình thế là bị bắt buộc!

Bỗng dưng, hắn phát hiện quần áo ở một bên có một tia hào quang hiện lên.

Híp con ngươi đen, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra, cầm quần áo che lại thân thể trần trụi mềm mại, mới đứng dậy nhặt cái áo yếm màu anh đào bị hắn cởi ra.

Trong cái yếm có cái ám túi, đường chỉ của cái ám túi bóc ra, lộ ra một cái lỗ nhỏ, một miếng ngọc xanh biếc cứ như vậy lộ ra.

Hắn thò tay vào ám túi, lấy ra khối ngọc bội kia, tuần mi ngả ngớn, vuốt khối ngọc bội vừa tới được tay, không khỏi bật cười.

Không nghĩ tới nàng lại giấu trong cái yếm, không biết nên nói nàng lớn mật hay là thông minh.....

“A!”

Phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Tư Lập Thân quay đầu, chỉ thấy thiên hạ nhỏ bé vốn đang ngủ say hiện đang kinh hoảng cầm lấy quần áo trên người, mở to mắt, e lệ vừa sợ hoảng nhìn hắn.

“Tĩnh?” Nhếch môi, hắn cười đến tự tại.

“Người, người.....” Đỏ mặt, Viên Tiểu Nhi không biết làm sao nhìn Tư Lập Thân, hạnh mâu chung quanh loạn chuyển, chính là không dám cùng hắn nhìn nhau.

Ông trời! Nàng, nàng tối hôm qua cùng hắn.....

Nghĩ đến hình ảnh triền miên lửa nóng kia, mặt Viên Tiểu Nhi càng đỏ hơn.

Nàng ngày hôm qua nhất định là điên rồi, đột nhiên nói ra loại lời nói dối sứt sẹo này, còn bị vạch trần, thậm chí còn cùng hắn.....

Chán ghét! Nàng là làm sao vậy? Ngày hôm qua nàng như là điên rồi, trở nên không giống như là chính mình, cả người đều khát vọng hắn, nàng mất lý trí, mới, mới có thể.....

Càng tưởng, Viên Tiểu Nhi càng quẫn, cũng càng ảo não.

Thấy biểu tình trên mặt nàng vẫn biến hóa, xấu hổ có, quẫn bách có, giận có, cuối cùng hóa thành một đạo ảo não rên rỉ, biểu tình rất phong phú, làm cho Tư Lập Thân bật cười.

“Tiểu Tiểu Nhi, thân thể còn đau không?” Hấn đến gần nàng, thân mình ngồi xổm xuống, nâng lên cảm nhỏ, không cho nàng né tránh, cố ý đùa nàng.

“Người.....” Viên Tiểu Nhi mắc cỡ đỏ mặt, buồn bực trừng mắt hấn. “Câm miệng! Ta, ta cảnh cáo người nga, người tốt nhất nên quên hết chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua!”

“Nga?” Tư Lập Thân nhú mày, đối với kháng cự của nàng, con người đen xẹt qua một tia không vui.

Không phát hiện vẻ mặt nam nhân trước mắt có cái gì đó không đúng, Viên Tiểu Nhi như gà mổ thóc nói “Hết thấy tối hôm qua đều là sai lầm, yên tâm, ta sẽ không muốn người phụ trách, chúng ta coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra...”

“Nếu ta nghĩ phụ trách?” Tư Lập Thân đánh gãy lời Viên Tiểu Nhi.

“Cái gì?!” Viên Tiểu Nhi sửng sốt một chút, trừng lớn mắt, hoài nghi chính mình nghe lầm. “Người..... Người vừa mới nói cái gì?”

“Ta nói.....” Tư Lập Thân gần sát nàng, thân thể cường kiện (cường tráng+ kiện mỹ) cùng nàng dựa gần nhau, hơi thở nóng cháy phát lên da thịt của nàng.

Viên Tiểu Nhi ngừng thở, lại dời tầm mắt nhắm chặt, thân thể của hấn gần sát mà rung động, làm cho nàng thiếu chút nữa ý loạn tình mê.

“Không cần tới gần ta!” Nàng chạy nhanh đẩy hấn ra, liếc mình lui ra, mâu nhi bối rồi nhìn hấn.

Ông trời! Hấn là đối nàng hạ loại cổ tình gì? Làm cho nàng trở nên tò mò kỳ quái.....

Vừa mới, nàng thiếu chút nữa nhịn không được muốn bỏ nhào về phía hấn, thậm chí muốn hấn lại muốn nàng, trời ạ! Nàng thành sắc nữ rồi có phải hay không?

Thấy nàng đối với hấn rõ ràng có khát vọng, rồi lại bộ dáng kinh hoảng, Tư Lập Thân tà tứ nở nụ cười “Tiểu Nhi, người muốn ta có phải hay không?”

“Mới không có!” Viên Tiểu Nhi vội vã phản bác, khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút

“Nói dối!” Không để ý nàng thoát đi, Tư Lập Thân bắt nàng, kéo quần áo trước người nàng, ngón tay đi vào giữa chân ướt át.

“Không.....” Viên Tiểu Nhi giãy dụa, nhưng khi ngón tay hấn nhẹ nhàng trêu chọc trong hoa môi, nàng lập tức chân mềm, thân thể hóa thành một đoàn sợi bông.

“Nàng xem..... Ta mới nhẹ nhàng sờ vài cái, nàng liền ỉm ướt như vậy.” Tư Lập Thân tà nịnh, ngón tay rời đi giữa chân, đưa yêu dịch cho nàng xem.

Mắc cỡ đỏ mặt, Viên Tiểu Nhi không dám nhìn, cắn môi, ảo não trừng mắt hấn.

“Người..... Đều là người!” Nàng tức giận đến đánh hấn, khóc ra “Đều là người! Ta mới có thể trở nên kỳ quái như vậy, đều là người sai!”

Chán ghét! Giữa chân truyền đến một chút chua xót, trải qua đêm qua, nàng đối với loại cảm giác này không còn xa lạ, nhưng lại cảm thấy thẹn.

Đều là hấn, mới có thể hại nàng biến thành như vậy!

“Đúng! Đều là ta sai, cho nên ta muốn phụ trách nha!” Tư Lập Thân ôm lấy nàng, đem tay nhỏ bé đang đánh hấn khóa vào trong ngực.

“Phụ trách? Người muốn phụ trách như thế nào?” Viên Tiểu Nhi hồng mắt trừng hấn, hấn có thể đem trong sạch của nàng trả lại cho nàng sao?

“Cười nàng nha!” Hấn cười đến ngả ngón, con người đen hiện lên một tia chân thành.

“Cái gì?!” Viên Tiểu Nhi lại trừng lớn mắt, bị dọa đến quên khóc “Người điên ư.....”

Cười nàng? Nàng có nghe lầm hay không?

Vì sao nghe được câu kia, ngực truyền đến một chút rung động, như là không bài xích, như là tâm động, càng như là rung động.....

Loại cảm giác xa lạ này làm cho Viên Tiểu Nhi toàn bộ đều hoảng. “Người..... Người là vì ngọc bội, vì bảo tàng đúng hay không?”

Nàng xem đến ngọc bội trên tay hắn, lập tức đoán nguyên nhân. “Người muốn ngọc bội, ta cho người là được, bảo tàng này ta không cần, ta phải về nhà!” Nàng bối rối nói, nhưng theo lời nói vừa được phát ra, ngực lại truyền đến một trận buồn bực.

Nghĩ đến hắn nói cưới nàng có thể là vì ngọc bội, vì bảo tàng..... Không biết vì sao, nàng liền cao hứng không nổi.

“Căn bản không có bảo tàng.” Tư Lập Thân thấp giọng nói, nhìn nàng bộ dáng kinh hoảng. Trong cặp mâu nhi kia mang theo sợ hãi, mờ mịt, do không hiểu tư vị tình yêu.

Tiểu oa đơn thuần này, còn không biết cảm giác yêu đương. Cũng không quan hệ, hắn có kiên nhẫn, hắn sẽ làm cho nàng yêu hắn!

“Người..... Người nói cái gì? Không có bảo tàng?!” Lại một lần kinh hách, làm cho trái tim Viên Tiểu Nhi đập nhanh đến không chịu nổi “Người gạt người! Đại thúc kia rõ ràng nói là có tàng bảo đồ, hơn nữa ngọc bội này cũng là hắn cho ta, nếu không có bảo tàng, vì sao người lại muốn khỏi ngọc bội này?”

Viên Tiểu Nhi truy vấn, căn bản không tin, Tư Lập Thân thở dài, mở miệng giải thích hết thảy.

“Quả thật là có bảo tàng, bắt đầu từ vài trăm năm trước đã bị Tổ gia – Tư gia tìm được, thành lập Tư Minh sơn trang, bảo tàng này mấy trăm năm cũng sớm bị dùng hết; Không nghĩ tới mấy năm trước lại truyền ra lời đồn Tư Minh sơn trang có tàng bảo đồ, đưa tới rất nhiều người tham lam, huyên náo đến không được an bình.”

Viên Tiểu Nhi nghe tới choáng váng, khó hiểu nhìn khỏi ngọc bội, khuôn mặt nhỏ nhắn có nghi hoặc “Nhưng là ngọc bội này..... Còn có cái đại thúc đã chết kia...”

“Đây là ngọc bội Tư gia truyền lại, thật ra là một khối ngọc bội bình thường, không có giá trị gì, nhưng là lại bị rơi mất từ rất lâu, năm trước mới tìm được, phó thác Lưu tổng quản mang về, lại không biết tại sao ngọc bội bị truyền thành có tàng bảo đồ, chờ ta biết được tin tức đuổi đến, Lưu tổng quản đã chết, ngọc bội cũng đã biến mất.”

Tư Lập Thân gặp Viên Tiểu Nhi thật sự ngốc lăng ra, lại tiếp tục nói: “Ta nghĩ Lưu tổng quản trước khi chết, hẳn là muốn có người đem ngọc bội đến Tư Minh sơn trang, lại không biết vì sao lại đề cập đến ba chữ ‘tàng bảo đồ’, nhưng lại bởi vì bị trọng thương, nói chuyện đứt quãng, làm cho người hiểu lầm đi?”

Viên Tiểu Nhi mở lớn miệng nhìn Tư Lập Thân, nghĩ đến đại thúc trước khi chết quả thật có nói qua cái gì “Minh trang”..... Hiện tại ngẫm lại, hẳn là chính là Tư Minh sơn trang đi?

“Không thể nào?” Không có bảo tàng, nhưng nàng là vì khối ngọc bội này, thiếu chút nữa cái mạng nhỏ cũng không còn “Như thế nào lại như vậy? Tin tức tàng bảo đồ kia.....”

“Là ta thả ra.” Tư Lập Thân nhún nhún vai “Một năm này vẫn là có người đến Tư Minh sơn trang tìm hiểu, vì một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, ta thả ra tin tức bảo tàng cùng tàng bảo đồ ở Hoan Hỉ thành.”

Nói xong, con ngươi đen của hắn ửng ửng hiện lên một chút hào quang, chưa nói ra tin tức thả ra cũng là nàng.

Đáng yêu như nàng, cũng không ngờ đến hắn lại có ý đồ khác.

Kế hoạch của hắn, trong khoảng thời gian ngắn bị quấy rầy, nhưng mà, bị quấy rầy từng bước, cũng không làm cho hắn cảm thấy đáng tiếc, thậm chí cảm thấy có giá trị, bởi vì..... Hắn gặp nàng!

“Đã hiểu đi?” Thừa dịp nàng ngốc ra, hắn cúi đầu xuống, khinh dục môi của nàng, ăn đậu hủ nàng “Việc cưới nàng cùng bảo tàng một chút quan hệ cũng không có.”

“Cùng bảo tàng không quan hệ..... Đó là vì cái gì?” Viên Tiểu Nhi ngây ngốc nhìn Tư Lập Thân, phản ứng trì độn tùy ý hấn liếm cắn môi của nàng.

Hắn thật sâu nhìn nàng, bạc môi gợi lên “Nam nhân muốn kết hôn với một nữ nhân..... Trừ bỏ thích còn có nguyên nhân khác sao?”

Thích?!

Trợn tròn đôi mắt to, Viên Tiểu Nhi hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Mà Tư Lập Thân càng hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn ra mở ra, đem tình nồng say lời nói đưa vào trong miệng của nàng —

“Vật nhỏ, ta nghĩ ta yêu nàng.....”

*

Hắn nói, hấn yêu nàng.....

Cắn môi, Viên Tiểu Nhi ngây ngốc ngồi ở trước sơn động, hai tay đang cầm khuôn mặt nhỏ nhắn, mảy hơi hơi nhấn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn có hoang mang.

Mấy ngày nay, nàng bị Tư Lập Thân trong miệng nói “Yêu” dọa đến hoảng quá không biết nên hưởng ứng như thế nào, đành phải vẫn trốn tránh hấn, cách xa hấn, không dám tới gần hấn.

Mà hấn, lại tự nhiên lại giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mỗi ngày đều hành động giống như nhau: tìm đồ ăn cho nàng ăn, điều tra đường ra khỏi núi, đối với né tránh của nàng cũng không nói cái gì, thậm chí không hề giống như lúc trước trêu đùa nàng.

Hơn nữa, hấn cũng không có ôm nàng, hôn nàng, ăn đậu hủ nàng, bởi vì nàng kéo ra khoảng cách, cũng không hề truy đuổi, liền như vậy đứng cả người tại chỗ.

Liên ngay cả buổi tối, hấn cũng cho nàng một mình ngủ ở góc, mà hấn ngủ ở bên kia, hai người trong lúc đó im lặng không nói gì. Nhìn bóng dáng của hấn, trong lòng nàng không hiểu tự nhiên dâng lên một cỗ mất mát.

Hấn..... Vì sao trở nên lạnh nhạt như thế? Làm cho nàng thường xuyên có thói quen so sánh với hành động lúc trước của hấn, nàng quen hấn có thói ác liệt, quen cái miệng thốt ra lời lẽ không đúng đắn.

Hơn nữa, hấn không phải nói yêu nàng sao? Vì sao đối nàng lạnh nhạt như thế?

Viên Tiểu Nhi thật sự không hiểu, hạnh mâu mang theo mê hoặc, đối với tình yêu, nàng do tính tình mê mê, thích là cảm giác gì, nàng căn bản không biết.

Nhưng là, nghe được Tư Lập Thân nói yêu nàng, tuy rằng nàng bị dọa đến không biết làm sao, nhưng là cũng không thể nào chán ghét.

Kỳ thật, mấy ngày nay ở sơn động, chỉ cần có hấn ở bên người, nàng liền cảm thấy rất an tâm, vừa không thấy được hấn, nàng liền hoảng loạn tới mức đi chung quanh tìm kiếm bóng dáng của hấn.

Tựa như vừa mới, hấn nói muốn đi thăm dò sơn đạo bên kia, xem có thể đi lên hay không, có khả năng sẽ trễ một chút mới trở về, nàng mặc dù đang trốn hấn, nhưng vừa nghe đến hấn muốn đi lâu như vậy, vẫn là muốn cùng hấn đi.

Nhưng hấn không cho phép, nói đường đi rất gồ ghề, mang theo nàng không dễ đi, hấn chính là điều tra một chút mà thôi, sẽ không bỏ lại của nàng.

Nàng mới không phải sợ hấn bỏ lại nàng, chính là không thấy được hấn, tâm nàng sẽ trở nên bất an, sẽ hoảng. Bất tri bất giác, nàng trở nên rất ỷ lại hấn.

Đó là bởi vì..... Vách núi này chỉ có hai người bọn họ, có thể nàng tự nhiên quá, chỉ có thể ỷ lại hấn!

Nhưng ỷ lại, có phải thích hay không?

Vừa thấy đến hấn không ở đây sẽ không an tâm, vậy có gọi là thích không?

Có thể hay không đây chính là một loại ảo giác? Chờ hấn cùng nàng tìm được đường về, nàng sẽ không y lại hấn, cũng sẽ không vì người hấn không ở đây mà trở nên bất an?

Nàng không hiểu!

“A! Chán ghét!” Bĩu môi, Viên Tiểu Nhi phiền chán ôm đầu, đôi mắt vẫn nhìn ra bên ngoài sơn động “Như thế nào không trở về?”

Hấn đã đi rất lâu, trời cũng mau tối!

Viên Tiểu Nhi đứng lên, vội vã muốn đi tìm Tư Lập Thân, nhưng là lại sợ chính mình không nhìn được đường, đến lúc đó lạc đường thì phải làm sao bây giờ?

“Chán ghét!” Cắn cánh môi, Viên Tiểu Nhi lo lắng thu ngón tay bạch ngọc “Nếu sớm biết hấn nói đường rất khó đi như thế nào, ta chết cũng đi theo thì.....”

Bằng không, chờ đợi như vậy, chỉ có một mình nàng, nhìn không tới bóng dáng vĩ ngạn kia, tâm nàng, hay toàn bộ người nàng đều cảm thấy không an ổn.

“Tiểu Nhi!”

Đột nhiên, một chút thanh âm kinh hỉ từ một bên truyền đến. Viên Tiểu Nhi quay đầu, nhìn đến người đang tới thì ngây ngẩn cả người.

“Túy Nguyệt tỷ tỷ!” Nàng kêu to, vui vẻ đánh về phía người đang tới.

“Tiểu Nhi, thật tốt quá! Người không có chuyện gì!” Tần Túy Nguyệt vui vẻ cười, mắt đẹp có quan tâm.

“Người rớt xuống vách núi có bị thương không?”

“Không có.” Viên Tiểu Nhi lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc nhìn Tần Túy Nguyệt cùng vài tên hắc y nam tử bên cạnh nàng.

“Túy Nguyệt tỉ, người như thế nào lại ở đây? Còn có những người này.....” Lời của nàng còn không có hỏi xong, phía sau liền truyền đến thanh âm kinh ngạc.

“Nguyệt nhi? Người như thế nào lại ở đây?”

“Thân ca ca!” Vừa thấy đến Tư Lập Thân, Tần Túy Nguyệt kinh hỉ nở nụ cười, buông Viên Tiểu Nhi ra, dùng sức chạy về hướng Tư Lập Thân, nhào vào trong lòng hấn.

Nhìn đến một màn này, nguyên bản cũng muốn chạy về hướng Tư Lập Thân, Viên Tiểu Nhi đột nhiên dừng lại cước bộ, ngây ngốc nhìn hai người ôm nhau.

Hơn nữa làm nàng xem đến Tư Lập Thân chẳng những không đẩy Tần Túy Nguyệt ra, ngược lại nở lên ôn nhu tươi cười, khi cúi đầu nhìn Tần Túy Nguyệt, ngực lập tức truyền đến từng trận đau đớn, làm cho nàng thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Nàng không hiểu tâm như thế nào lại đau.....

Viên Tiểu Nhi mờ mịt đưa tay ôm ngực đau, nhìn ngực chính mình, lại ngẩng đầu nhìn hai người vô cùng thân thiết, lòng chua xót, rất buồn, đau quá..... Loại cảm giác này là cái gì?

8. Chương 8

Nguyên lai Tư Lập Thân cùng Túy Nguyệt tỉ là thanh mai trúc mã.....

Viên Tiểu Nhi ngồi ở bên cửa sổ, ghé vào bệ cửa sổ, cảm dưới đặt ở trên khuỷu, hướng đến khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng một chút u sầu.

Sau khi Tần Túy Nguyệt tìm được bọn họ, theo đường núi mà đi về, bọn họ rốt cục trở lại trên núi, nhưng nàng cũng không có thể hồi Hoan Hỉ thành, ngược lại bị đưa đến Tư Minh sơn trang.

Hơn nữa, trừ bỏ ngoài Tư Minh sơn trang, nàng thể nào cũng không thể đi, tựa như giống người ở tù, lý do là

vì bảo hộ nàng, bởi vì hiện tại bên ngoài vẫn là có một đồng người muốn bắt nàng.

Lý do này làm cho nàng không thể phản bác, hơn nữa tỷ tỷ cũng còn chưa có trả lời thư tứ, nếu nàng đi trở về, trong nhà cũng chỉ có nàng cùng phụ thân; Mà Túy Nguyệt tỉ nói cha đã được an bài đến nơi an toàn, cho nên nàng hãy yên tâm mà sống.

Không có biện pháp, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn sống ở Tư Minh trong sơn trang.

Mấy ngày nay, trong đầu nàng đều nhớ lại hình ảnh mấy ngày trước ở sơn động, bộ dáng Tần Túy Nguyệt cùng Tư Lập Thân vô cùng thân thiết.

Qua ngày đó, người trong sơn trang nói nàng biết, Tư Lập Thân cùng Túy Nguyệt tỉ hai người từ nhỏ liền quen biết nhau, xem như thanh mai trúc mã.

Còn có người nói, Túy Nguyệt tỉ là Tư Lập Thân ít có hồng phần tri kỷ, bởi vì cô nương thường xuyên xuất hiện ở bên cạnh Tư Lập Thân chính là Túy Nguyệt tỉ.

Trong sơn trang mọi người còn đoán, có lẽ Túy Nguyệt tỉ sẽ gả cho Tư Lập Thân, lên làm phu nhân Tư Minh sơn trang, mà bọn họ cũng vui vẻ mà tán thành.

Nhất định là vậy! Túy Nguyệt tỉ là lão bản Túy Nguyệt lâu, tuy rằng Túy Nguyệt lâu là thanh lâu, nhưng dựa vào mặt quen biết của Túy Nguyệt tỉ, cũng quen biết rất nhiều quý nhân quan to.

Hơn nữa, Túy Nguyệt tỉ lại mỹ như vậy, mặt mày như họa, là mỹ nhân khó gặp, cầm kỳ thư họa, không gì không giỏi, trong Hỉ Ho không biết có bao nhiêu thiếu gia quý gồi ở dưới váy nàng.

Hơn nữa, Túy Nguyệt tỉ cũng là người tốt lắm, nàng cùng tỷ tỷ là bạn thân, Túy Nguyệt tỉ vẫn luôn xem nàng là muội muội mà đối đãi.

Khi tỷ ấy cùng Tư Lập Thân đứng chung một chỗ, hai người rất xứng đôi, có cười có nói, xem ra vô cùng thân thiết. Mà nàng tựa như cái người ngoài cuộc, hoàn toàn chen không lọt vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Viên Tiểu Nhi nghĩ đến bộ dáng bọn họ nói giỡn, ngực lại một trận đau đớn. “Đau quá.....” Nàng ôm ngực, cắn cánh môi, ngực rầu rĩ.

Mỗi khi nghĩ đến bộ dáng Tư Lập Thân cùng Túy Nguyệt tỉ thân mật, ngực của nàng rất đau, nàng không thích loại cảm giác này, lòng chua xót làm cho người ta rất muốn khóc.

“Nói dối!” Viên Tiểu Nhi hồng mắt, nói nhỏ: “Nói cái gì yêu ta, gạt người!”

Túy Nguyệt tỉ vừa xuất hiện, trong ánh mắt của hân cũng chỉ có Túy Nguyệt tỉ, đều không có nàng!

Hơn nữa, nàng ở Tư Minh sơn trang mấy ngày nay, hân cũng đều không xuất hiện, ngay cả liếc mắt cũng không thêm liếc mắt nàng một cái, giống như là quên đi nàng vậy.

Mà lạ cái là, nàng không hề hỏi hạ nhân về hành tung của hân, nhưng là, về chuyện của hân, vẫn sẽ luôn truyền đến tai của nàng, mà nàng cũng không tự chủ được mà chú ý tin tức của hân, cho nên nàng biết mấy ngày nay hân đều ở cùng với Túy Nguyệt tỉ.

Hừ! Có mỹ nhân làm bạn, vẫn là hồng phần tri kỷ, khó trách đã quên nàng.....

Càng nghĩ, Viên Tiểu Nhi càng cảm thấy buồn, ngực đau quá đau quá, đau đến nàng rất muốn khóc.

Mím môi, nàng quật cường nhịn nước mắt xuống “Quý chán ghét! Tư Lập Thân, ta ghét người nhất!” Kể lừa đảo! Nói cái gì thích nàng, đều là gạt người!

Hoàn hảo, nàng không mắc mưu.

Hoàn hảo, nàng không thích hẳn.....

“Tiểu Nhi, người một người đang làm bầm lầy bầu cái gì?” Tần Túy Nguyệt đi vào phòng, liếc mắt một cái, liền nhìn đến Viên Tiểu Nhi ngồi ở bên cửa sổ, trong miệng lẩm bẩm.

Nghe được thanh âm Tần Túy Nguyệt, Viên Tiểu Nhi sửng sốt một chút, mau chóng chớp đi nước mắt trong hốc mắt, nhưng là hốc mắt lại ửng đỏ, không qua được mắt của Tần Túy Nguyệt.

“Không, không có nha!” Quăng ra một chút cười, Viên Tiểu Nhi không được tự nhiên nhìn Tần Túy Nguyệt, hạnh mâu lại lướt nhẹ, không muốn cùng nàng nhìn nhau.

Vừa thấy đến Tần Túy Nguyệt, nàng sẽ nghĩ đến Tư Lập Thân, sẽ nghĩ đến bộ dáng hai người thân mật chung một chỗ, tâm sẽ đau ê ẩm...Nàng có thể hay không -không nên nhìn đến Túy Nguyệt tí?

Đem vẻ mặt của Viên Tiểu Nhi đều thu vào mắt, Tần Túy Nguyệt sâu sắc phát hiện được tiểu oa nhi hồn nhiên trước mắt đã trưởng thành.

Hạnh mâu vô tà, không hiểu tình yêu, nhiễm lên chút tình thương, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ thuần khiết, nay đã có biểu tình của nữ nhân.

Là vì Tư Lập Thân sao?

Bởi vì hắn, cho nên Viên Tiểu Nhi từ cô nương chưa trưởng thành nay trở thành tiểu nữ nhân!

Tần Túy Nguyệt suy nghĩ sâu xa, phát hiện hạnh mâu hồn nhiên của Viên Tiểu Nhi có chút mờ mịt, nét mặt biểu hiện không còn vẻ hồn nhiên mà thay vào đó là có chút mờ mịt, không biết chính mình đã động tình.

Tâm tư vừa chuyển, nàng gờ lên nụ cười sủng nịnh.

“Làm sao vậy? Sống ở Tư Minh sơn trang không quen sao? Vẫn là Thân ca ca đối với người không tốt? Nếu đúng như trong lời nói, người nói cho Túy Nguyệt tí, Túy Nguyệt tí giúp người giáo huấn hắn!” Nàng cười nói, tron ngôn ngữ tự nhiên lộ ra sự thân mật của nàng cùng Tư Lập Thân.

Ngữ khí rất quen lại vô cùng thân thiết làm cho Viên Tiểu Nhi cup mi xuống, ngực càng buồn, mím môi, nột nột nói: “Không, không có, ta sống ở đây tốt lắm, chính là nhớ nhà, nhớ tỷ tỷ, nhớ phụ thân.” Thậm chí..... sẽ vụng trộm nhớ tới hắn.

Nhưng cuối cùng câu kia, nàng nuốt ở miệng.

Không nghĩ thừa nhận, nhưng là nàng cũng không thể không thừa nhận, nàng thường thường nghĩ đến Tư Lập Thân, nàng muốn gặp hắn, nhưng là cá tính quật cường không thể mở miệng được.

Loại cảm tình không được tự nhiên lại xa lạ, ngay cả chính nàng đều không thể hiểu rõ.

“Ngốc Tiểu Nhi, chờ sự tình giải quyết, người có thể gửi thư về nhà!” Tần Túy Nguyệt khẽ cười, yêu thương nhẹ xoa đầu Viên Tiểu Nhi, mâu quang khinh tránh, giống như lơ đãng nhắc tới “Hơn nữa, chờ sau khi chuyện bảo tàng chuyện giải quyết, Túy Nguyệt tỷ tỷ cũng có một việc vui a!”

“Việc vui?” Viên Tiểu Nhi sửng sốt một chút, khó hiểu nhìn Tần Túy Nguyệt “Cái gì việc vui?”

Tần Túy Nguyệt hơi thẹn thùng gờ lên cánh môi, mắt đẹp nhìn Viên Tiểu Nhi “Là có liên quan tới việc vui của ta cùng Thân ca ca a, phí thời gian đã lâu, nay cũng nên là lúc thực hiện a”

Nàng cười đến kiều diễm, lời tuy không có nói rõ, lại mang theo ám chỉ rõ ràng.

Viên Tiểu Nhi nghe được khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch, rốt cuộc nói không nên lời nói gì, nước mắt lại tự động rơi xuống.

“A? Tiểu nhi? Người như thế nào lại khóc?”

Khóc? Viên Tiểu Nhi mở to mâu chứa lệ nhìn Tần Túy Nguyệt, trong lúc hoảng hốt, tâm ngáy thơ tựa hồ như có điểm sáng tỏ.

Ngực đau, lòng nhói...Tất cả đều là vì nàng yêu Lập Thân!

*

Vừa hiểu được tâm chính mình tâm, cả đầu Viên Tiểu Nhi đều là ý niệm rời đi.

Nàng không nghĩ sẽ ở lại Tư Lập sơn trang, không nghĩ sẽ nhìn đến Tư Lập Thân cùng Tần Túy Nguyệt, cũng không muốn nghe tin tức có liên quan tới họ, nghe xong, lòng của nàng chỉ biết càng đau.

Nàng tự mình hiểu lấy, nàng căn bản so ra kém với Túy Nguyệt tử, bất luận học thức hay nhan sắc, nàng đều thua Túy Nguyệt tử thật nhiều, là nam nhân đều đã tuyển đến Túy Nguyệt tử.

Cúi đầu, Viên Tiểu Nhi yên lặng đi ra biệt viện, thừa dịp đêm khuya tất cả mọi người ngủ say, lặng lẽ tránh đi thủ vệ, yên lặng đi tới cửa sau.

“Đã trễ thế này, nàng muốn đi đâu?”

Còn chưa bước ra khỏi cửa, thanh âm trầm thấp quen thuộc theo phía sau truyền đến.

Viên Tiểu Nhi cả kinh, kinh ngạc xoay người “Người, người làm sao có thể.....” Đã trễ thế này, hắn như thế nào xuất hiện tại đây?

“Nàng muốn rời đi?” Tư Lập Thân nhíu mày hỏi. Hắn nguyên bản nghĩ đến biệt viện nàng ở xem nàng một cái, thì thấy nàng lén lút đi ra, hắn không theo sau nàng, thẳng đến đi vào cửa sau, hắn mới ra tiếng.

“Ta.....” Viên Tiểu Nhi nói quanh co, quật cường nhìn đi chỗ khác, không nhìn đến hắn “Ta cũng không phải phạm nhân, muốn rời khỏi không được sao?”

“Bên ngoài nguy hiểm.....”

“Việc kia cũng là chuyện của ta, liên quan gì đến người?” Viên Tiểu Nhi đánh gãy lời nói của Tư Lập Thân, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cúi thấp “Người cũng không phải là người nào của ta, chuyện của ta không cần người quản, người chỉ cần quản chuyện của Túy Nguyệt tử.....” Nói đến cuối cùng đã mang theo một tia ghen tuông.

Mà toan vị kia, Tư Lập Thân đều nghe.

Bạc môi nhẹ nhàng gợi lên, hắn phát hiện, theo con mắt nàng vừa mới không dám nhìn đến hắn, dường như đang trốn tránh cái gì đó.

“Tiểu Nhi, nàng có điểm lạ.” Hắn tiến lên, tay muốn chạm vào nàng.

“Không nên đụng ta!” Nàng phản ứng kịch liệt muốn thoái lui.

Con người đen nhẹ híp, không để ý giấy dựa của nàng, Tư Lập Thân dùng sức đem nàng kéo vào trong ngực.

“Buông ” Viên Tiểu Nhi mãnh liệt giãy dựa, nâng lên quyền đầu, dùng sức đánh hắn, hai chân cũng dùng sức đá “Tư Lập Thân! Buông..... Ngớ!”

Nàng tức giận đến gầm nhẹ, nhưng lời nói còn lại đều bị hắn hôn lấy, bạc môi nóng cháy gắt gao quấn quít lấy nàng.

“Không!” Nàng liều mình né tránh, lại tránh không khỏi, thậm chí hắn bá đạo đem nàng đặt ở trên tường, bàn tay to cầm chặt cằm nàng, không cho nàng né tránh, cuồng mạnh ngăn chặn cánh môi của nàng, thô lỗ duyet môi nàng.

Hắn thô lỗ nàng, lưỡi dài quấn quít lấy của nàng, không để ý phản kháng của nàng, mãnh liệt hút, thô bạo đem phần nộn hôn đến một mảnh sưng đỏ.

“Ồ.....” Môi, bị hắn hôn đau quá; Tâm, cũng từng trận co rút đau đón theo, Viên Tiểu Nhi cảm thấy một trận ủy khuất, nước mắt đi theo rơi xuống.

Nàng vừa khóc, hắn sẽ không có biện pháp.

Dời môi, Tư Lập Thân bắt đầu nhìn Viên Tiểu Nhi “Như thế nào lại khóc?” Hắn than nhẹ, tay ôn nhu lại kích động muốn lau đi lệ trên mặt nàng.

Nhưng nước mắt từ cặp mắt to không ngừng lăn ra, muốn lau như thế nào cũng lau không xong, thậm chí càng ra càng nhiều.

“Đừng khóc.” Hấn nhẹ dỗ, tuần mâu ôn nhu, đau sùng nhìn nàng khóc sụt sùi trong lòng, ai! Hấn không phải cố ý chọc nàng khóc nha! Chính là xem nàng vẫn kháng cự hấn, tính tình hấn nhìn không được, mới có thể thô lỗ như vậy.

Vừa gặp gỡ nàng, tất cả bình tĩnh của hấn toàn bay hết, biến thành một cái tiểu tử xúc động.

“Trúng thối! Người đại phôi đản này! Ta chán ghét người!” Viên Tiểu Nhi bên khóc bên mắng, nâng quyền đầu dùng sức đánh hấn.

“Được, ta là trúng thối.” Hấn theo lời của nàng, cũng ngoan ngoãn cho nàng đánh, chỉ cần nàng không khóc, nàng muốn mắng như thế nào đều được.

“Người đã có Túy Nguyệt tử, làm sao còn trêu chọc ta? Còn nói cái gì yêu ta? Gạt người! Người đại lừa đảo này, ta ghét người nhất!”

Viên Tiểu Nhi vừa khóc vừa gào thét, nước mắt không ngừng rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, hồn nhiên từ cặp hạnh mâu kia đã không còn nhìn thấy, ngược lại phiếm lên chút quyền rũ rung động của nữ nhân.

Tư Lập Thân phát hiện, hấn nhìn nước mắt của nàng, lệ nhan động lòng người kia, thuộc loại nữ nhân mềm mại, tâm của hấn bắt đầu run rẩy mừng như điên.

“Tiểu Nhi của ta, nàng yêu ta sao?” hấn thật sâu nhìn nàng.

Viên Tiểu Nhi cả kinh, kích động phủ nhận “Nói bậy! Ai yêu người? Người tự đại tự cuồng, đừng tự mình đa tình.” Nàng rống to, nhưng sự chột dạ từ mâu nhi lại bay ra.

Tư Lập Thân thấp giọng nở nụ cười “Tiểu Nhi của ta, nàng a, thực không thích hợp nói dối.” Hấn nói nhỏ, nhìn không được cúi đầu ngậm lấy môi của nàng.

“Không cần!” Viên Tiểu Nhi né tránh, dùng sức muốn đẩy ra hấn “Người tránh ra! Không cần gặp mặt ta, người đã có Túy Nguyệt tử, còn vẫn chạm vào ta, người hỗn đản này!”

“Túy Nguyệt? Đây liên quan gì đến nàng?” Theo lời vừa mới của nàng luôn nhắc tới Tần Túy Nguyệt, mà chuyện này liên quan gì đến Tần Túy Nguyệt?

“Người đừng giả ngu!” Viên Tiểu Nhi trừng mắt hấn “Túy Nguyệt tử không phải hồng phần tri kỷ của người sao? Cũng là trang chủ phu nhân tương lai của người!”

Nàng h một tiếng, trong lời nói mang theo một chút ghen tuông, Tư Lập Thân nhìn không được nở nụ cười.

“Tiểu Tiểu Nhi, nàng là đang ghen sao? Bộ đáng nàng ghen thật đáng yêu.” Hấn cười đến làm càn, không để ý giấy dựa của nàng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực “Ta cùng Túy Nguyệt không phải là cái loại quan hệ này, ta chỉ là đem nàng ấy làm muội muội yêu thương, người ta động lòng chỉ có nàng thôi.”

Chỉ có nàng, hồn nhiên không tỵ vết như nàng, làm cho tâm hấn toàn bộ đều thuộc về nàng.

“Người gạt người!” Mở to lệ mâu, Viên Tiểu Nhi xem xét hấn “Người mấy ngày nay rõ ràng cùng Túy Nguyệt tử ở chung một chỗ, hơn nữa người cũng không đến xem ta, đem ta một người để lại trong trang, Túy Nguyệt tử vừa xuất hiện, trong mắt của người cũng chỉ có nàng.....”

Nàng thấp giọng nói xong, thanh âm mềm mại có thật nhiều ủy khuất, rõ ràng giận hấn, rõ ràng không tin lời nói của hấn, nhưng tâm trong lòng lại động.

Thấy bộ dáng nàng ủy khuất lại đáng thương, làm cho trái tim Tư Lập Thân đều mềm, bất đắc dĩ than nhẹ “Không để ý tới nàng, là muốn cho người thời gian để tự thanh tịnh, nếu là ta vẫn đuổi theo nàng, người có thể hay không -không hoảng loạn mà chạy trốn khỏi ta?”

Viên Tiểu Nhi sững sờ một chút, trả lời không được.

Nàng biết nàng sẽ! Bởi vì được hân yêu quả thật làm cho nàng bối rối đến không biết phải làm sao, nếu hân vẫn bức nàng, quả thật nàng sẽ bỏ trốn mất dạng.

Biểu tình của nàng đều trả lời hết thảy, Tư Lập Thân tức giận nhìn nàng “Nhìn đi! Còn có, mấy ngày nay ta là cùng Túy Nguyệt ở chung một chỗ là thương lượng sự tình.....”

“Thương lượng hôn sự của các người sao?” Viên Tiểu Nhi cắn môi, thấp giọng đánh gãy lời nói của hân.

“Cái gì hôn sự?” Tư Lập Thân sững sờ.

Viên Tiểu Nhi cúi đầu, sâu kín nói “Túy Nguyệt tỉ nói, chờ chuyện tàng bảo đồ chấm dứt, sẽ bắt đầu tiến hành việc vui của các người.”

Tư Lập Thân nhú mày, khuôn mặt anh tuấn xẹt qua một tia không vui “Nàng đừng nghe nàng ta nói bậy! Ta căn bản không có khả năng cưới nàng ta, ta đã nói rồi, ta chỉ muốn kết hôn với nàng.”

“Thật vậy chăng?” Viên Tiểu Nhi mở to thủy nhuận mâu sợ hãi nhìn Tư Lập Thân “Người thật sự sẽ không kết hôn cùng Túy Nguyệt tỉ sao?”

Nàng có thể tin tưởng hân sao?

“Đương nhiên.” Đang cảm mặt của nàng, Tư Lập Thân còn thật sự nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn có nồng đậm thâm tình “Tiểu Nhi, ta chỉ muốn có nàng.”

“Nhưng là.....” Viên Tiểu Nhi vẫn đang không thể tin được, Túy Nguyệt tỉ như thế nào lừa nàng? Toàn bộ nàng đều cảm thấy rối loạn.

“Muốn ta chứng minh cho người xem sao?” Tư Lập Thân không kiên nhẫn ngăn chặn môi của nàng, không kiên nhẫn giải thích, hân sẽ lấy hành động chứng minh, tình tường nói cho nàng

Hân chỉ cần!

*

“n.....”

Viên Tiểu Nhi than nhẹ, lời nói còn lại đều bị Tư Lập Thân hôn đi, lưỡi dài ẩm ướt nóng cuồng tứ phiên quấy trong đàn khẩu, hút mật ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn.

Bàn tay to cũng đi tới ngăn vạt áo, thô lỗ kéo áo lót hồng nhạt, cầm lấy một bên miên nhũ, ngón tay xoa nắn, vuốt ve nơi mềm mại của nàng.

Mông cường tráng rắn chắc đặt lên mềm mại giữa chân, làm chon am tính lửa nóng kề sát chỗ lõm xuống, di động cái mông, va chạm chỗ non mềm kia.

“n.....” Viên Tiểu Nhi nhẹ thở gấp, thân thể miễn cưỡng cảm lại nhiệt tình không chịu nổi khiêu khích của hân, lập tức mềm yếu ở trong lòng hân.

Lý trí bị tình dục thay thế được, những lời nói ra khỏi miệng đều chuyển thành lời rên rỉ mê người.

“Tiểu Nhi, muốn ta sao? n?” Môi ẩm ướt nóng nhẹ nhàng đi xuống, ngậm lấy một cái nhũ tiêm, đầu lưỡi khê liếm qua cặp thỏ ngọc tuyết trắng, ngậm đồ bùng mê người.

Mà một tay kia cũng đi xuống váy, cách tiết khố mỏng manh, lấy ngón tay trêu chọc hoa môi, đầu ngón tay thanh lam, đè đẩy hoa khâu non nớt.

Mới khiêu khích vài cái, hoa dịch đã thấm ra, chỉ chốc lát sau đã đem tiết khố nhiễm ẩm ướt, mà ngón tay hân cũng cảm nhận được sự ẩm ướt động tình của nàng.

“A!” Nàng cũng đã nhận ra, mắc cỡ đỏ mặt, mắt sương mù, bối rối nhìn hân, nhưng mông trắng lại nhịn không được nâng lên, vắn vẹo, nhẹ cọ ngón tay hân.

“Tiểu Nhi, ta thực thích sự nhiệt tình của nàng.” Ngậm nhũ tiêm đồ bùng, hân làm càn hút, đem hai luồng miên nhũ liếm thành một mảnh ẩm ướt, làm cho nhũ lõi nở rộ kiêu diễm.

Mà ở ngoài tiết khổ bàn tay to cũng kéo tiết khổ xuống, bàn tay to bao vây lấy hoa huyết ẩm ướt nóng, lấy tay vuốt ve qua lại.

Hai ngón tay nhẹ cọ trôn châu mẫn cảm, đi theo động tác cọ xát kéo làm, khiêu khích nhiệt tình của nàng.

“À không.....” Nàng lắc lắc đầu yêu kiều, hoa dịch theo khiêu khích của hắn không được trào ra, lập tức đem tay chường của hắn biến thành một mảnh ẩm ướt, tràn đầy yêu dịch.

Theo yêu dịch ẩm ướt kia, ngón tay đẩy ra hoa môi, nháy mắt tham tiến vào hoa huyết, lập tức liền chinh lại và cắn nhập vào.

“A!” Đột nhiên tới tiến vào làm cho Viên Tiểu Nhi co rút nhanh một cái, bụng đi theo co rút lại, vách tường hoa chặt ních gắt gao hấp thụ ngón tay hắn.

“Tiểu Nhi, nàng thật chặt.....” Hắn ách thanh nói, chặt hẹp của nàng làm cho nam tính của hắn tưởng đau một trận, rất muốn vùi thật sâu vào trong cơ thể nàng.

Hắn chịu đựng dục vọng, làm cho ngón tay qua lại ở trong vách tường hoa, quấy ra hoa dịch, thậm chí lại làm càn tham nhập thêm một ngón, làm cho hai ngón tay ở trong hoa huyết qua lại, ra vào.

“n a.....” Viên Tiểu Nhi nhịn không được di động tiểu mông, đi theo tới hồi, di động của ngón tay, thậm chí lắc lắc mông trắng, làm cho ngón tay vào sâu vách tường hoa non nớt.

Nhiệt tình của nàng làm cho Tư Lập Thân con người đen nóng lên, ngón tay động luật nhanh hơn, ngón cái đi theo, tìm được hoa châu ngay trước, đi theo luật động, lôi kéo.

“Tiểu Nhi, thích như vậy sao?” Kìm hoa châu đỏ tươi, hắn ách thanh hỏi, mê muội nhìn người nàng ý loạn tình mê.

“A..... thích, thích.....” Viên Tiểu Nhi đỏ mặt yêu kiều, lắc mông, hưởng thụ đùa bỡn của hắn.

Từng trận khoái ý tê dại làm cho cả người nàng run rẩy, không tự chủ được muốn càng nhiều càng nhiều.....

“Thân..... Cho ta.....” Tay nhỏ bé cầm lấy bờ vai của hắn, liếm cánh môi, mắt sương mù, khát cầu nhìn hắn.

“Cho nàng cái gì? cũng không dễ dàng thỏa mãn nàng, ngón tay luật động nhanh hơn, làm cho yêu dịch tinh tế theo ngón tay di động không ngừng mà tràn ra.

“n.....” Cắn môi, tay nàng dờ xuống, cách vật liệu may mặc khe vuốt nam tính sớm bùng bùng phấn chấn nóng cháy “Tiến vào.....”

Nàng than nhẹ, ngón tay cách vài dẹt âu yếm qua lại nam tính thô dài.

“Đáng chết!” Tư Lập Thân thô rống một tiếng, vốn đang nghĩ muốn trêu nàng, nhưng bị nàng đụng chạm như vậy, làm cho hắn nhất thời mất đi lý trí.

Hắn nhanh chóng rút ra ngón tay, cởi bỏ quần lót, đem thô dài nóng cháy lấy ra, bàn tay to đem đùi phải của nàng nâng lên, làm cho nóng thiết nhắm ngay hoa khâu mê người, dùng sức một cái chen vào

9. Chương 9

“Ân a.....”

Mạnh mẽ tiến vào làm cho Viên Tiểu Nhi thoải mái mà dật ra yêu kiều, hai chân tuyết trắng gắt gao cuốn lấy thắt lưng của hắn, mông trắng cũng đung đưa theo, làm cho hắn đi vào càng sâu.

Chật hẹp trơn mịn gắt gao bao vây lấy nam tính của hắn, Tư Lập Thân thư sướng than nhẹ một tiếng, di động mông cường tráng, hơi hơi rút ra thô dài lửa nóng, lại đột nhiên xuyên vào một cái.

Yêu dịch ướt át trơn bóng của hắn ra vào, làm cho nóng thiết nhiều lần nhập vào chỗ sâu nhất, thông thuận ở vách tường chật hẹp

xổ xuyên qua lại.

“A..... Sâu quá.....” Ngón tay nhanh cắm vào hai bên cánh tay của hắn, Viên Tiểu Nhi nhú mi, cắn cánh môi, hưởng thụ khoái cảm truyền đến.

Nàng nhiệt tình di động hông trắng, theo tiết tấu hắn ra vào mà trước sau di động, bụng dưới hưng phấn mà buộc chặt, vách tường hoa cũng đi theo co rút lại, hấp lấy nam tính sưng thô.

“n..... Vật nhỏ..... Nàng rất ẩm ướt rất nhanh a.....”

Tư Lập Thân gầm nhẹ, cả người vì sự nhiệt tình của nàng mà bồng bồng phấn chấn, làm cho hắn rất nhanh di động hông cường tráng, ra sức tiến lên.

Nóng cháy mồ hôi theo luật động mà tiết ra, hỗn hợp với mồ hôi của nàng, làm cho thân thể hai người một mảnh ẩm ướt.

Mồ hôi tích tụ rơi xuống hạ phúc hai người, cùng hạ thể lửa nóng, hỗn hợp quấy ra yêu dịch, nhiệt tình chạm nhau, khi thì ma sát ra càng nhiều khoái ý.

Nam tính lửa nóng cuồng mạnh ra vào thủy huyết, theo hướng của hắn, đầm nước yêu dịch cũng đi theo ken két bị vẩy ra, giao kích ra tiếng vang lãng mĩ.

“n a.....” Thanh âm dụ tình kích thích tình dục của nàng, Viên Tiểu Nhi nhẹ thở gấp, thủy mâu sương mù buông xuống, lại vừa vận nhìn đến lửa nóng của hắn là như thế nào ra vào thủy huyết của nàng.

Vách tường chật hẹp bị thủy lượng thô dài tạo ra, không được phun ra nuốt vào nam tính nóng thiết tiến lên, hoa bối sớm đỏ bừng sưng, nơi riêng tư cũng một mảnh ẩm ướt.

Hình ảnh này làm cho nàng cảm thấy rất xấu hổ, nhưng lại cũng kích thích dục hỏa của nàng, nhất ba ba khoái cảm theo nơi riêng tư lan tràn, làm cho nàng run rẩy.

Ngực nhũ no đủ vì tình dục mà sưng lên, nhũ tiem cũng thành màu đỏ tươi, giống như quả mâm xôi mê người, da thịt phồng lên một chút hồng nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au, mi lệ giống như hoa hồng đang nở rộ.

Nàng hồn nhiên lại mang theo biểu tình quyến rũ cực kỳ mê người, làm cho Tư Lập Thân lui lại người, hắn thả chậm tốc độ tiến lên, cố ý làm cho nam tính thông thả rút ra, lại ngạo mạn tiến vào, ma sát thủy nộn vách tường hoa.

“Không.....” Đột nhiên thả chậm tốc độ chính là tra tấn Viên Tiểu Nhi, nàng không kiên nhẫn than nhẹ, phát ra kháng nghị rất nhỏ.

Hắn nghe được mà coi như chưa nghe, cắn răng, nhện xuống dục hỏa mạnh mẽ, nam tính thô dài ngạo mạn luật động, thỉnh thoảng di động cái hông, vẽ vòng giống như nhẹ nhàng chậm chạp tiến vào.

Ngẫu nhiên, nam tính lửa nóng sẽ đảo qua một chỗ non mềm, hắn biết đó là chỗ nàng mẫn cảm nhất, đỉnh nam tính luôn cố ý cọ nhẹ chỗ mẫn cảm.

“A..... Không cần.....” Nàng chịu không nổi lắc lắc đầu, muốn cầu hắn không nên đụng nơi đó, vừa vận hắn vừa đụng chạm lại cảm thấy một trận khoái ý.

Kia gãi ngứa dường như khẽ chạm, còn có ngạo mạn ra vào, đều làm cho nàng cảm thấy khó nhịn không thôi, hoa huyết không ngừng thấm ra hoa dịch, đem hạ thân hai người biến thành càng ẩm ướt càng nóng.

“Mau một chút a..... Cầu chàng.....” không nổi, nhịn không được cầu xin, hông trắng cố gắng di động, hòa đón theo luật động của hắn, không tự chủ được tìm kiếm càng nhiều khoái cảm.

Nhiệt tình của nàng làm cho Tư Lập Thân rốt cuộc chịu không được, gia tăng tốc độ, mở rộng phạm vi luật động hoa huyết ẩm ướt.

Hắn cuồng mạnh luật động, đem đùi phải của nàng nâng lên, làm cho nam tính có thể đi vào càng sâu, hơn nữa mỗi một lần tiến vào, cũng không ngừng cọ xát chỗ mẫn cảm nhuyển nộn kia.

“n a.....” Không ngừng hưởng nàng bao phủ tình triều, làm cho Viên Tiểu Nhi lên tiếng yêu kiều, hoa dịch đại lượng trào ra, theo va chạm của hắn, giao kích ra thanh âm dâm lãng, người nghe cũng đỏ mặt.

Biết nàng nhanh đến đạt đỉnh, Tư Lập Thân lấy các loại góc độ xô xuyên qua thủy huyết, thậm chí ngón tay đi vào trước thủy huyết, nắm hoa châu sớm sưng do không chịu nổi.

“À không.....” Nhụy châu mẫn cảm vừa bị đụng chạm, nam tính lửa nóng cũng đi theo thật sâu tiến vào, nháy mắt kích thích nàng.

Viên Tiểu Nhi khẽ kêu một tiếng, tình triều mãnh liệt làm cho cả người nàng căng thẳng, vách tường hoa chật hẹp bắt đầu rất nhanh co rút lại.

Nàng mẫn cảm co rút lại, chịu không được mà đè đẩy nam tính của hắn, làm cho Tư Lập Thân thưởng đến thực cốt mất hồn khoái cảm, hắn thô gào thét, dùng tốc độ nhanh hơn.

Ngón tay theo tiết tấu trườn đưa, không buông tay kéo làm hoa châu, hắn thậm chí cúi đầu xuống, ngậm lấy một cái nhũ nhụy đựng đưa.

“n a.....” Không ngừng tích lũy dư vị cao trào làm cho nàng chịu không nổi run rẩy, cảm thấy mau bị bao phủ.

Ngón tay nhẹ nhàng bấm vào trong da thịt của hắn, đầu ngón tay khổng lồ chế không được lực đạo, ở da thịt của hắn xuất hiện vết máu.

Đau đớn rất nhỏ kia càng kích thích hắn, tình dục càng thêm bùng bùng phấn chấn, tiến lên càng nhanh, dùng răng khê cắn nhũ lồi đỏ bừng.

“Không được..... Thân.....” Khoái cảm lại đau, lại tê dại, vừa chua xót theo nơi riêng tư khuếch tán tới toàn thân, Viên Tiểu Nhi cảm thấy muốn hôn mê.

Vách tường hoa non nớt khoái ý tới co rút lại, đại lượng yêu dịch tinh tế lưu tiết, bụng dưới va chạm mà phiếm hồng.

“Nhanh..... Tư Lập Thân thô gào thét, ở trong yêu dịch ẩm ướt nóng cuồng mạnh ra vào.

Thẳng đến cuối cùng xâm nhập thật sâu, hắn mới cam tâm thả lỏng thân mình, nam tính lửa nóng run rẩy, phun ra bạch dịch nóng rực, hỗn hợp yêu dịch, ở trong thủy huyết ẩm ướt nóng.....

*

Vài câu tâm tình, còn có kích tình thẹn người, làm cho Viên Tiểu Nhi tiếp tục ở lại Tư Minh sơn trang.

Nàng cảm thấy chính mình rất đáng xấu hổ, liền mấy câu nói kia, lòng của nàng liền toàn bộ trầm luân, nàng thật sự rất không có chí khí nga!

Nhưng là, hắn nói hắn yêu nàng nha!

Nâng lên cánh môi, Viên Tiểu Nhi cười đến rất xấu hổ rất ngọt, mặt mày trong lúc này tản ra loại thẹn thùng phong tình của loại nữ nhân.

Hắn nói, người hắn yêu không phải Túy Nguyệt tử, mà là nàng! Hắn muốn, chỉ có nàng.....

Cho dù là lời âu yếm, cũng làm say lòng người, làm cho nàng hoàn toàn không thể phản kháng, tâm sớm rung động không thôi, toàn bộ đều luân hãm.

Ai bảo nàng cũng rất thích hắn.....

Giấu ý cười, Viên Tiểu Nhi khẽ che mâu, nhưng lại dấu không được vẻ mặt ngọt ngào.

Khả nàng không hiểu là, nếu Tư Lập Thân không có cùng với Túy Nguyệt tử thành thân, vì sao Túy Nguyệt tử lại nói lên những lời nói kia? Chẳng lẽ bởi vì Túy Nguyệt tử cũng thích Tư Lập Thân, cho nên mới cố ý lừa nàng sao?

Cẩn môi, nghĩ đến Tần Túy Nguyệt cũng có khả năng thích Tư Lập Thân, Viên Tiểu Nhi không khỏi có điểm bất an, cũng có chút chột dạ. Nàng..... Như vậy có phải hay không đoạt người trong lòng Túy Nguyệt tử nha?

Túy Nguyệt tử thương nàng như vậy, xem nàng như muối muối mà đối đãi, nàng cũng thực thích Túy Nguyệt tử, cũng xem nàng như tỷ tỷ, nếu là Túy Nguyệt tử cũng thích Tư Lập Thân, thật là làm sao bây giờ?

Nàng nhất định sẽ bị Túy Nguyệt tử chán ghét, nhưng là muốn nàng buông tha cho Tư Lập Thân.....

Ngực truyền đến một chút đau đớn, thật lòng nói ra, là nàng -không muốn.

Ngọt ngào trên mặt Viên Tiểu Nhi biến mất, chuyển lại thành u sầu, nỗi lòng đơn thuần làm cho nàng không biết nên làm sao bây giờ bên cạnh lại không ai có thể hỏi.

Nếu là tỷ tỷ ở thì tốt rồi! Viên Tiểu Nhi nhịn không được than nhẹ, nếu là tỷ tỷ thông minh khôn khéo, nhất định có thể nói cho nàng nên làm cái gì bây giờ.

“Nghe nói Tần cô nương lại đến tìm trang chủ.....”

Đột nhiên, thanh âm của mấy hạ nhân truyền đến, Viên Tiểu Nhi sửng sốt một chút, bóng dáng kiêu nhỏ vừa vịn bị cây cối che khuất, làm cho người đi tới không phát hiện ra nàng.

“Phải a! Nàng cùng trang chủ đang ở trong thư phòng!” Một cái người khác hưởng ứng.

“Trang chủ cùng Tần cô nương thật sự là trai tài gái sắc, thật sự xứng đôi, thật không hiểu sơn trang chúng ta khi nào thì mới có thể có hỉ sự đây?”

“Phải a..... Đúng rồi! Viên cô nương vừa đến sơn trang chúng ta hình như với trang chủ chúng ta có quan hệ rất tốt nha!”

“Viên cô nương?” Nghe được lời nói này, người nọ liền cười, “Không có khả năng! Viên cô nương mới mười sáu tuổi, một cái nữ oa nhi choai choai, trang chủ làm sao có hứng thú? So sánh với Tần cô nương vẫn đẹp hơn!”

“Nói sao cũng là.....”

Thanh âm nói chuyện với nhau càng lúc càng xa, Viên Tiểu Nhi trắng mặt, lẳng lặng đứng tại chỗ.

Lời nói của những người kia làm nàng bất an, nàng cẩn cánh môi, trong óc cũng lung tung nghĩ.

Túy Nguyệt tử tìm đến Tư Lập Thân, hai người ở thư phòng.....

Bọn họ đang nói cái gì?

Biết rõ không nên loạn tưởng, nhưng là một nghĩ đến Túy Nguyệt tử cùng Tư Lập Thân ở chung với nhau, còn có lời nói ám chỉ, lòng của nàng liền càng rối loạn.....

Cước bộ không tự chủ được hướng thư phòng mà đi.....

*

“Thân ca ca, ta thật không hiểu có nên hay không bội phục người?”

Ngồi ở trên ghế hồng đàn, Tần Túy Nguyệt nâng lên ly trà, nhắc lên cái nắp, lúi lúi lại vài cái, tư thái tao nhã, mới uống một ngụm.

Tư Lập Thân nhìn Tần Túy Nguyệt một cái, khuôn mặt anh tuấn hé ra tươi cười nhã , nhưng con người đen cũng là một mảnh lạnh nhạt.

“Lời này là có ý tứ gì?”

“Đừng giả ngu!” Tần Túy Nguyệt hừ lạnh, tức giận nhìn hấn “Ta thật muốn biết Thân ca ca người là như thế nào dỗ Tiểu Nhi, có thể làm cho nàng tiếp tục ngoan ngoãn ở lại Tư Minh sơn trang.”

Uống phỉ lời nói châm ngòi kia củ nàng...

“Ta cũng muốn hỏi ngươi, không có việc gì làm tại sao đi đặt điều với Tiểu Nhi làm cái gì?” Tư Lập Thân cười đến ôn hòa, nhưng thanh âm lại mang theo lãnh ý.

“Đương nhiên là làm cho nàng rời ngươi đi.” Tần Túy Nguyệt nói thẳng, mắt đẹp không chút sợ hãi nhìn hắn “Thân ca ca lấy một cái tiểu cô nương mười sáu tuổi làm mối, còn lừa gạt thể xác cùng tinh thần của người ta, loại sự việc thiếu đạo đức này ngươi cũng làm ra?”

Tư Lập Thân không nói, con mắt đen thâm thúy. Nhưng hắn không có lời biện minh nào, Tần Túy Nguyệt lại nói.

“Ngươi đừng tưởng là ta không biết ngươi đang có loại chủ ý gì, tin tức bảo tàng là do ngươi truyền đi, vì muốn đánh lạc hướng bọn người lấy ngọc bội, cho nên ngươi mới đặt mục đích trên người Tiểu Nhi, làm cho không còn người rình mò ở Tư Minh sơn trang, nên ngươi mới cố ý truyền tin tức giả ra, là muốn loại bỏ đi phiền phức, cắt đứt sự tham lam của những đám người kia, đúng không?”

Nghe lời của nàng, Tư Lập Thân mâu quang trốn tránh cũng không nói nên lời

“Ngươi dám phủ nhận sao? ư?” Tần Túy Nguyệt cũng không buông ép hỏi tha hắn.

“Quả thật như lời nói của ngươi.” Ngay từ đầu hắn quả thật là tính như vậy, mấy năm qua, vẫn có người luôn quấy nhiễu Tư Minh sơn trang, vì nhất cử lưỡng tiện, hắn liền nghĩ ra phương pháp này.

Đối với người muốn lấy ngọc bội, hắn tuyệt không chột dạ, đối với sống chết của họ, hắn cũng không để ý, hắn không phải là chính nhân quân tử, vì đạt tới mục đích, hắn không ngại dùng thủ đoạn.

Nhưng là một đụng tới Viên Tiểu Nhi, kế hoạch của hắn đã bị quấy rầy.

Khi nàng xuất hiện ở trước mặt hắn, kế hoạch liền trở nên rối loạn, sau khi đối với nàng động tâm, hắn liền hối hận vì đã suy nghĩ ra kế hoạch này, làm cho thân nàng hãm trong nguy hiểm.

Hiện tại người bên ngoài, ai cũng muốn bắt nàng, hắn chỉ có thể tăng mạnh đề phòng trong trang, không cho nàng ra ngoài, hiện cũng đang nghĩ biện pháp khác, làm cho tiêu điểm bảo tàng theo trên người nàng dời đi.

Hắn tuyệt không thể để nàng xảy ra chuyện gì!

Tư Lập Thân thừa nhận, chọc giận Tần Túy Nguyệt, nàng phần nộ buông bát trà, giận dữ trừng mắt hắn “Tư Lập Thân, ngươi muốn lợi dụng ai ta mặc kệ, nhưng nếu ngươi dám làm mất Tiểu Nhi một cọng lông tơ nào, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Tư Lập Thân bình tĩnh nhìn Tần Túy Nguyệt, khi đang muốn mở miệng, lại nghe đến ngoài cửa truyền đến tiếng nức nở khóc nhỏ, thanh âm quen thuộc kia làm cho hắn cả kinh.

Hắn nhanh chóng đẩy cửa phòng ra, ngoài cửa không có một bóng người.

Thấy thế, tâm của hắn thu càng nhanh, nhanh chóng phi thân đuổi theo.

*

Nàng nghe được cái gì?

Viên Tiểu Nhi che miệng, liếc mình chạy về phía trước, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nàng chính là con mối, từ đầu tới đuôi, nàng chính là con mối trong kế hoạch của hắn?

Vậy lời nói yêu thích kia thì sao? Chính là lừa gạt nàng sao? Như vậy trên cột nàng vui lắm sao?

Viên Tiểu Nhi nhắm mắt lại, thương tâm khóc, ngực rất đau rất đau, vừa mới nghe được lời nói của đám hạ nhân kia, còn có lời nói dối của hắn.

Kẻ lừa đảo! Hắn lừa nàng, mà nàng đứa ngốc này, lại tin lời của hắn, thể xác và tinh thần đều luân hãm, mới phát hiện chính mình chính là một cái mối.....

“Tiểu Nhi, muội như thế nào lại khóc?”

Đột nhiên, thanh âm quen thuộc từ phía trước vang lên, Viên Tiểu Nhi ngẩng đầu, giật mình nhìn người đang tới.

“Tỷ tỷ!” Vừa người tới, nàng lập tức kích động chạy về hướng nàng.

Nhưng vừa đụng vào Viên Nhật Sơ, nàng lập tức ngửi được một chút mùi không thuộc loại của tỷ tỷ, nàng sửng sốt, kinh hoàng muốn đẩy người kia ra.

“Không! Người không phải tỉ.....” Lời nói còn lại chưa thốt ra được, gáy sau tê rần, người nàng liền nhuyển đặt ở dưới chân, ngất đi

Mà nữ nhân mang mặt nạ của Viên Nhật Sơ nở lên nụ cười âm hiểm.....

10. Chương 10

Viên Tiểu Nhi vừa tỉnh, đập vào mắt là vách núi đen không thấy đáy.

“A!” Nàng sợ tới mức thét chói tai, thể này mới phát hiện chính mình bị treo ở giữa không trung, bên hông bị một sợi dây thừng trói chặt, đeo phía trên một nhánh cây.

Nàng khẽ động một cái, nhánh cây liền phát ra thanh âm đáng sợ, sợ tới mức nàng không dám nhúc nhích.

“Ha ha! Người tỉnh?” Thanh âm kiều mi từ một bên truyền đến.

Viên Tiểu Nhi nhìn về phía phát ra tiếng, tuy rằng khuôn mặt kia là Viên Nhật Sơ, nhưng là thanh âm cùng khí chất đều không giống, mặt nàng trắng lại, tròng mắt đối phương “Người là ai?”

“Như thế nào? Không nhận ra ta sao? Tiểu Oa Nhi.” Nữ nhân kéo mặt mặt trên mặt xuống, hé ra nhan lệ mềm mại đáng yêu. Là “Song ma” Tô My!

“Người bắt ta muốn làm cái gì?” Viên Tiểu Nhi tròng mắt Tô My.

“Ha ha!” Tô My nũng nịu cười, mắt đẹp nhìn Viên Tiểu Nhi một cái “Đương nhiên là lấy người để trao đổi ngọc bội rồi!”

Viên Tiểu Nhi mím môi, lạnh lùng nhìn Tô My “Có khả năng làm người thất vọng rồi, Tư Lập Thân mới không tới cứu ta.”

Nàng chính là cái mồi, hắn mới sẽ không tới cứu nàng.....

Viên Tiểu Nhi cúi mặt, ngực vẫn đau, không ngừng gặm nhấm lòng của nàng, đau đớn kia, như thế nào cũng không tê dại được!

“Phải không?” Tô My khanh khách cười, mắt đẹp cảnh giác nhìn về phía trước “Kia cũng không nhất định!”

Dứt lời, một trong “Song ma” – Phùng Sanh cũng nhanh chóng dừng lại ở bên cạnh nàng, hai người nhìn về phía xa xa, có một bóng dáng xuất hiện, chính là -Tư Lập Thân.

Khuôn mặt anh tuấn Tư Lập Thân trở nên lạnh lẽo, không hề tranh bị mặt nạ ôn hòa, cả người tản ra hơi thở lãnh liệt, băng mâu trầm xuống làm cho người ta rét run lên.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn đến Viên Tiểu Nhi bị treo trên không trung, sợi dây thừng được buộc tại nhánh cây đang lung lay sắp bị đổ, giống như không cẩn thận sẽ bị rơi xuống vực sâu, mà nàng bị trói ở giữa không trung, làm cho lòng hắn siết chặt lại, lửa giận càng tăng lên.

Hắn mâu lạnh lùng nhìn về phía “Song ma”, thanh âm tuy nhẹ, lại mang theo nồng đậm sát khí “Buông nàng!”

“Song ma” bị Tư Lập Thân nhìn đến tâm run lên, áp chế sợ hãi, biết bắt được nhược điểm của hắn. Phùng Sanh âm hiểm cười “Tư minh chủ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao ngọc bội ra, chúng ta sẽ thả Oa Nhi này, nếu không.....”

Hắn nhìn Tô My liếc mắt một cái, Tô My lập tức đi hướng tới Viên Tiểu Nhi, đem dây thừng nói lỏng một chút.

“A ” người Viên Tiểu Nhi lập tức bị rơi xuống một chút, rồi lại dừng lại ở giữa không trung. Nàng cắn môi, mặt nhợt nhạt, hạnh mâu nhìn về phía Tư Lập Thân.

Nụ cười tao nhã luôn được trưng bày đã biến mất trên khuôn mặt anh tuấn, để lộ sát khí lạnh lùng, lạnh như băng tuyết không giống bộ dáng lúc nàng quen hắn.

Nàng không hiểu vì sao hắn phải đến? Nàng không phải chính là một con mồi sao? Vì sao hắn phải tới cứu nàng? Vì sao con người đen nhìn về phía nàng giống như ẩn ẩn hiện hiện –hiện lên một chút nóng lòng?

Gặp Viên Tiểu Nhi rơi xuống, Tư Lập Thân gấp đến độ tiến lên, lại bị Phùng Sanh ngăn trở, Tư Lập Thân tức giận đến ngưng tụ chưởng phong muốn đánh trả.

“Tư minh chủ, ngươi xác định sao?” Phùng Sanh đắc ý cười, ý bảo Tư Lập Thân nhìn về phía Tô My đang cầm sợi dây thừng, ám chỉ quyền nằm trong tay hắn, đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.

Tư Lập Thân dừng lại chưởng lực, hạnh mâu nhìn về phía hắn “Ngươi chính là muốn ngọc bội, ngọc bội tại đây!” từ trong lòng lấy ra ngọc bội.

Nhìn đến ngọc bội, Phùng Sanh mắt sáng lên, tham lam nở nụ cười “Hắc hắc! Tư minh chủ, như vậy có phải hơn không!”

“Muốn ngọc bội để lại người.” Tư Lập Thân lạnh giọng nói.

“Này thì không thể được, ngươi trước đem ngọc bội cho ta, bằng không khi ta thả ngươi, minh chủ ngươi đối ý kia làm sao bây giờ?” Phùng Sanh giả dối nói.

Tư Lập Thân híp con ngươi đen, hơi thở lại thêm vài phần nguy hiểm.

“Tư minh chủ, khuyên ngươi mau một chút nga! Tay của ta đang mỏi.” Tô My cười khê, tay hơi hơi buông sợi dây thừng ra một chút.

“A!” Viên Tiểu Nhi thấp hô, thân mình lại rơi xuống, nàng run rẩy, nghe được thanh âm gãy nứt từ nhánh cây phía trên phát ra.

“Cầm!” Thấy thế, Tư Lập Thân tâm quýnh lên, lập tức quăng ngọc bội ra.

Ai ngờ ngọc bội vừa quăng ra, Tô My lập tức buông sợi dây thừng trên tay ra.

“Oa ” Viên Tiểu Nhi hét lên một tiếng, cả người hướng sơn cổ

*

“Tiểu Nhi!”

Tư Lập Thân sợ hãi rống một tiếng, nhanh chóng phi thân bắt lấy sợi dây thừng.

Dây thừng nhanh chóng tụt xuống, hắn dùng bàn tay gắt gao lôi kéo, dây thừng thô cứng rần theo sức nặng ma sát qua lòng bàn tay, máu tươi tràn ra lòng bàn tay, nhiễm đỏ sợi dây thừng, mà hắn vội quỳ rạp trên mặt đất, một tay chống đỡ dây thừng, một tay lôi kéo dây thừng.

Viên Tiểu Nhi kinh thổ gấp, nhìn chính mình bị treo ở giữa không trung, đáy vực đen tối không thấy đáy làm cho nàng rất sợ hãi, nàng ngẩng đầu lên, đã thấy Tư Lập Thân nhanh tay cầm lấy dây thừng, lòng bàn tay không ngừng tràn ra máu tươi, nàng sanh mắt to.

“Tiểu Nhi, nàng yên tâm, ta bắt được.” Tư Lập Thân xả ra một chút cười, trấn an Viên Tiểu Nhi “Đừng sợ! Ta sẽ không buông tay.”

“Vì sao.....” Nhìn máu tươi không ngừng tràn ra, lòng của nàng đau quá, nước mắt không tự chủ được rơi xuống “Ta không phải chỉ là con mồi sao? Người vì sao.....”

“Không phải! Ai nói nàng là con mồi? Nàng là bảo bối của ta.” Tư Lập Thân cười đến ôn nhu, sợi dây thừng trên tay bởi vì lòng bàn tay ướt át mà trượt xuống thêm một chút.

“A!” Viên Tiểu Nhi lại rơi xuống thêm một chút.

“Ngô!” Tư Lập Thân cau mày nhanh giữ chặt dây thừng.

“Hắc hắc, thật sự là thâm tình nha!” Tô My cười khê, mắt đẹp khinh câu “Một khi đã như vậy, sẽ thanh toán các người, cho các người làm một đôi uyên ương dưới suối vàng!”

Nói xong, nàng ngưng tụ chưởng lực, nhanh chóng đánh úp về phía Tư Lập Thân. Tư Lập Thân không tránh, cứng rắn đỡ một chưởng, máu tươi từ miệng nôn ra.

“Không cần!” Viên Tiểu Nhi rống to, gặp Tư Lập Thân bị thương, nước mắt rơi càng nhiều “Dừng tay! Các người dừng tay nha!”

Hai “Song ma” cùng liếc mắt một cái, gặp Tư Lập Thân đang khổ chống đỡ, hai người lập tức liên thủ, ngưng tụ nội lực, đem chưởng phong hướng hấn.

Tư Lập Thân nhanh lẹ kéo dây thừng, chặt vật né tránh, cũng không phản kích, bàn tay đầy gấu gao nắm lấy dây thừng.

Thấy như vậy không phải là biện pháp, “Song ma” cùng nhau liếc mắt, Tô My lập tức dời đi mục tiêu, chưởng lực hướng ngay Viên Tiểu Nhi đánh tới.

“Người dám! nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức rút ra roi da bên hông, hắc quang chớp lóe, nhanh chóng cuốn qua gáy Tô My.

“A!” Tô My tiêm kêu một tiếng, máu tươi từ cổ phun ra. (Chết là đáng)

“Mị nhi!” Phùng Sanh rống to, tức giận hướng về phía Tư Lập Thân công kích, roi da tăng tốc, giống như kiếm đâm thẳng vào ngực hấn.

“Ngô.....” Phùng Sanh cầm lấy roi da đã xuyên qua ngực mình, không tin tưởng lớn mắt, chậm rãi ngã xuống đất.

Bị nội thương, lại dùng nội lực, Tư Lập Thân cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, máu tươi đi theo nôn ra, cả người một trận vô lực.

“A!” Viên Tiểu Nhi hét lên một tiếng, dây thừng nhanh chóng rơi xuống.

“Tiểu Nhi!” Tư Lập Thân rống to, dùng hết khí lực cuối cùng, lấy lực sử lực, ra sức đem nàng kéo lên, mà bóng dáng của hấn lại ngược lại, hướng về phía sơn cốc.

“Không cần a ”

Gặp Tư Lập Thân cả người xuống, Viên Tiểu Nhi vừa được kéo lên đã nhanh tay nhanh chân chạy theo, khóc hô.

“Tiểu Nhi!” Một bóng dáng màu trắng lập tức xuất hiện, dùng lực bắt lấy nàng

“Buông! Buông ” Viên Tiểu Nhi khóc rống, không ngừng giãy dụa. “Tư Lập Thân! Ta muốn đi tìm hấn..... Tư Lập Thân!”

“Tiểu Nhi! Tỉnh táo lại!” Nữ tử dùng sức tát nàng một cái.

“Ba!” một tiếng, Viên Tiểu Nhi ngây ngốc dừng lại giãy dụa, nhìn về người phía trước “Tỷ tỷ.....”

Vừa thấy đến người thân, đầu của nàng trống rỗng, tất cả suy nghĩ trong lòng đều là Tư Lập Thân, hấn ngã xuống.....

“Tư Lập Thân.....” Không cần! Nàng không muốn hấn chết nha!

“Yên tâm, hấn không có việc gì.” Viên Nhật Sơ đỡ Viên Tiểu Nhi, một bóng dáng hồng nhật công trên vai một bóng dáng thống khổ từ sơn cốc chậm rãi bay lên.

“Ông trời! Nặng quá.” Thủy Oa Nhi khó chịu với nam nhân trên vai, thi triển khinh công chậm rãi từ dưới núi bay lên.

Chân vừa chạm đất, nàng lập tức đem nam nhân đặt xuống đất.

Vừa thấy đến Tư Lập Thân, Viên Tiểu Nhi kích động chạy về phía hấn. “Tư Lập Thân!”

Nàng sốt ruột ôm hấn, nhìn đến máu tươi trên mặt hấn, gấp đến độ nước mắt lăn chã rơi. “Tư Lập Thân! Chàng tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh a! Không cần làm ta sợ a.....” Tay nàng run run, vỗ nhẹ mặt của hấn.

Tư Lập Thân chậm rãi mở mắt, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm ướt lệ, ngạo mạn nở lên nụ cười nhợt nhạt “Như thế nào lại khóc? Đừng khóc a.....” Hấn sợ nhất nàng khóc.

“Ngu ngốc! Chàng ngu ngốc!” Thấy hấn mở to mắt, Viên Tiểu Nhi cao hứng khóc hô, lại giận hấn vì cứu nàng không để ý sinh mệnh chính mình.

“Đừng khóc..... Nàng không có việc gì thì tốt rồi.....” Tư Lập Thân cười, giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi lệ trên mặt Viên Tiểu Nhi, đồng thời cũng nhen ra một ngụm máu tươi.

“Tư Lập Thân!” Viên Tiểu Nhi khóc rống, tay mau chóng lau đi máu hấn vừa nhen ra, nhưng máu không ngừng chảy ra, đem tay nàng nhiễm đỏ.

Máu tươi ẩm ướt làm cho nàng một trận kinh hoảng, nước mắt không ngừng rơi xuống “Không.....”

“Đừng..... Ngô! Đừng khóc.....” Hấn muốn ngừng lệ của nàng, nhưng ngực lại một trận đau, máu tươi theo miệng nhen ra.

Một trận đau nhức làm cho hấn rốt cuộc chống đỡ không được, tay đang giơ lên cũng rơi xuống

“Không ” Viên Tiểu Nhi khóc rống, ngẩng đầu nhìn Viên Nhật Sơ cùng Thủy Oa Nhi ở một bên. “Cứu cứu hấn, tỷ tỷ, cầu người cứu cứu chàng a.....”

Kết thúc

Náo động ồn ào đã qua đi...

Giờ phút này, một tuấn mã nam nhân lại xuất hiện.

“Tiểu Tiểu Nhi, nàng muốn cái gì mới hết giận ta?” Tư Lập Thân nhếch lên tươi cười trên khuôn mặt, lấy lòng nhìn Viên Tiểu Nhi.

Ai! Hấn đã cầu nàng gần một tháng, như thế nào nàng vẫn còn giận hấn?

Nhớ ngày đó hấn bị thương, được nữ thần y nổi danh cứu một mạng, nàng đối với người không thể xuống giường như hấn rất ôn nhu! Lúc cho hấn uống thuốc lời nói cũng nhỏ nhẹ, rất ôn nhu.

Hấn nghĩ đến nàng sẽ không tức giận, ai ngờ bệnh hấn vừa khỏi, người nàng đã không thấy tăm hơi.

Hấn gấp đến độ đuổi tới quán thư tứ nhà nàng, chỉ thấy nàng lạnh lùng nhìn hấn, chẳng những đối hấn không có hoà nhã, thậm chí còn nói với hấn, khi hấn bị thương, nàng không cùng bệnh nhân so đo, coi như là báo đáp ân cứu mạng của hấn; Hiện tại hấn cũng đã khỏi, hai người cũng không còn quan hệ, nàng đi đường của nàng, hấn đi đường của hấn, cả hai dứt khoát không hề liên quan tới nhau nữa

Đi thì cũng không sao! Nhưng muốn hấn buông tay, hấn sẽ không gọi là Tư Lập Thân!

Không sao cả, nàng muốn tức giận, hấn cũng có thể cùng nàng chơi, mỗi ngày quần quít lấy nàng, nhậm nàng đánh chửi, khuôn mặt tuấn tú giống nhau đều cười.

Nhìn đến Tư Lập Thân, Viên Tiểu Nhi lập tức giận tái mặt, không có khí sắc hoà nhã, ngay cả lời nói cũng rất không vui.

Tuy rằng, mấy ngày nay đều bị hấn dây dưa, lời nói xin lỗi cùng giải thích mà lòng nàng mềm đi, nhưng chỉ là không thể hiện ra, nàng không nghĩ dễ dàng tha thứ cho hấn.

Hơn nữa, tỷ tỷ cũng nói, tuyệt không có thể khinh địch như vậy, dễ dàng tha thứ cho hắn! Huống hồ, chuyện tình lần này có thể giải quyết, là nhờ tỷ tỷ tìm Thủy Oa Nhi, dùng danh nghĩa bộ tộc Thần Thâu* đem chuyện bảo tàng giải quyết, bằng không chỉ sợ hiện tại không thể sống yên ổn!

(*Thần Thâu: Thần trộm)

“Đến xem nàng nha!” Tư Lập Thân ôm lấy cười, con người đen thâm thúy thật sâu nhìn Viên Tiểu Nhi, khuôn mặt anh tuấn cười đến thâm tình lại ôn nhu.

Chăm chú nhìn của hắn làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, không được tự nhiên, khẽ dùng tay vuốt vuốt tóc, tức giận trả lời: “Có cái gì đẹp mà xem?”

“Àn.....” Tư Lập Thân suy nghĩ một chút, tươi cười mang theo tà tứ mê người “Ta cũng không biết, nhưng mà chính là xem nàng đến không biết chán”

“Chàng.....” Trùng mắt hắn, Viên Tiểu Nhi thật không hiểu nên làm gì đây, mấy ngày nay nàng đều rất nhiều lần dùng sắc mặt không hòa nhã cùng lời nói thô cộc với hắn, hắn vẫn như cũ không sao cả, vẫn cười đến sung sướng.

Ngược lại là nàng, luôn bị những lời nói của hắn biến thành mặt đỏ tai hồng, không biết nên đáp lời như thế nào.

Biết nàng kỳ thật đã mềm lòng, chính là không thể hiện ra, Tư Lập Thân hí nhẹ con người, cố ý ho vài cái, làm cho cước bộ lão đảo.

“Đau!” Hắn cau mày bắt lấy ngực.

“Chàng làm sao vậy?” Thấy hắn kêu đau, Viên Tiểu Nhi hoảng hốt, chạy nhanh đỡ lấy hắn, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao đau?”

“Nàng không để ý tới ta, lòng ta đau nha!” Hắn thừa cơ bắt lấy tay nàng, dương con người đen đáng thương nhìn nàng.

“Chàng.....” Lời nói không đứng đắn của hắn làm cho nàng đỏ mặt, vừa tức lại quần bách, trùng mắt hắn “Buông tay!”

“Không thể!” Không để ý gãy dựa của nàng, Tư Lập Thân gắt gao ôm nàng “Tiểu Tiểu Nhi, nàng muốn đánh ta như thế nào, mắng như thế nào đều được, chính là đừng không để ý tới ta, được không?”

“Chàng.....” Viên Tiểu Nhi trùng mắt Tư Lập Thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng không từ chối, ngoan ngoãn cho hắn ôm vào trong ngực.

“Thực xin lỗi, ta không phải thật sự muốn đem nàng làm mồi, khi yêu thương nàng xong, ta đều gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, bảo hộ nàng, không cho nàng chịu bất kỳ tổn thương nào” Tư Lập Thân cầm mặt Viên Tiểu Nhi, nhẹ giọng nói.

Viên Tiểu Nhi rũ mắt xuống, nhìn đến lòng bàn tay của Tư Lập Thân đều mang đầy vết thương, đau lòng cầm lấy tay hắn, nhẹ nhàng vỗ về vết thương kia.

“Không đau!” Biết nàng đau lòng, hắn nhẹ giọng nói.

Hốc mắt ửng đỏ nhìn hắn “Chàng yêu ta thật sao? Không phải nói dối? Không phải giả dối?”

Trong lòng vẫn có bất an, nàng nhìn không được khiếp đảm hỏi hắn.

“Đương nhiên không phải!” Hắn còn thật sự nhìn nàng, đặt tay nàng dán của tim hắn “Tiểu Nhi, tim của ta vì nàng mà đập, nhìn đến nàng khóc, ta sẽ đau, nhìn đến nàng bị thương, ta sẽ đau, ta tình nguyện làm thương chính mình, cũng không muốn làm thương đến nàng.

Lời nói vừa dứt, lệ nàng tuôn trào.

“Ai! Như thế nào vừa khóc?” Hắn vội vã muốn lau đi nước mắt của nàng.

Nàng đem mặt vùi vào trong lòng hắn, dùng sức ôm lấy hắn. “Lần này ta không với chàng so đo, bắt quá về sau, nếu chàng dám làm tổn thương tâm của ta.....”

“Tuyệt đối sẽ không!” Hấn nâng lên mặt của nàng, thật mạnh hôn lấy môi của nàng, thâm tình hôn, đầu lưỡi không ngừng dây dưa.

Hai trái tim âu yếm, vĩnh viễn không chia lìa...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-hoa-nhai-lam-nhap-cam-bay>